

600094238W

IN
P L A T O N I S

QUI VULGO FERTUR

M I N O E M

E I U S D E M Q U E

LIBROS PRIORES DE LEGIBUS

AD

VIRUM ILLUSTRUM
FRID. AUG. WOLFIUM

POTENTISS. BORUSS. REGI A CONSILIIS INTIMIS, ELOQ. ET POES.
IN ALMA FRIDERICIANA PROF. PUBL. ORD. ATQUE EIUDEM UNIVERS.
BIBLIOTH. PRAEFECTUM, SEMINAR. PHILOL. DIRECTOREM, ACA-
DENIAE DOCTRINARUM REG. BEROLINENSIS SOCIUM ETC.

COMMENTABATUR

AUG. BÖCKH

BADENSIS

SEMINARII PHILOLOG. REG. HALENSIS SODALIS.

HALIS SAXONUM

EX LIBRARIA HEMMERDEANA

MDCCCVI

FRID. AUG. WOLFIO
PRAECEPTORI SUO
SUMME VENERANDO

S. P. D.

AUG. BÖCKH.

*Audax consilium ac parum verecundum
videri legentibus et posset et deberet, quod
Tibi potissimum, cui nonnisi politissima at-
que exactissima placere possunt, primitias
studiorum tam tenues adolescens obtulerim;
nisi, ut interpellarem otium Tuum, quod
in tot gravioribus occupationibus, in tanto-
que artis, quam Tu cum paucissimis univer-
sam complexus es, circuitu, ipsum consumi-
tur negotiis, maxima et ineluctabilis neces-
sitas iniunxisset. An enim maior grato ani-
mo necessitas, an sanctior liberali homini
est religio, quam cuius institutioni alteram
quasi vitam, quaque destituto ne reliqua
quidem vita vitalis fuerit, acceptam referat,
ei ut quamprimum non modo sua qualiacun-
que, sed totum sese ipsum tradat atque ad-*

dicat? Equidem vero abs Te, celeberrime Wolffi, fluxisse quidquid in medium contuli, aut olim fortasse conferam, Te mihi consilio, admonitione, cohortatione alterum parentem extitisse, profiteor atque affirmo. Nam quum Tua fama ductus tuasque laudes celebrantis suasu praestantissimi doctoris, quem tum ob alia beneficia, tum propter hoc ipsum numquam non venerabor, in Fridericianam artium sedem venissem, scholarumque Tuarum mirabili iucunditate ac peculiaris docendi viae praestantia, non nudas res ac verba, sed intimam scriptorum, sed totius antiquitatis naturam et indolem aperientium, atque adeo Tuo ipsius adspectu captus, non tam consilio, quam Tuae auctoritatis doctrinaeque vi, ac Graecanicarum Sirenium dulcibus concentibus adlectus totum me antiquis litteris dedissem; ex quo Tibi innotui, erexisti me, egrege discipulorum protraxisti, mox Seminario philologico adscriptum singulari cura dignum habuisti: quae Tua tam insignis humanitas, ut deponere a me tale munusculum videbatur, ita spem relinquebat benignae exceptionis. Quid vero Tua in Plato-

*nem meritā celebrem, propter quae ad
 alium, quam ad Te, de Platone scribere,
 Germano homini nefas fuerit? qui quum
 universi Graecarum litterarum his in terris
 amoris auctor, et critices accuratius facien-
 dae dux praecipuus fuisti, tum inprimis At-
 tici philosophi lectionem mirum quantum ce-
 lebraisti, ac dum ea, quae nunc apud nos
 floret, Platonis studiosissima philosophia
 producere quempiam poterat ab antiquita-
 tis doctrina minus instructum, qui eum suis
 scilicet curis illustraret: Tu non solum ipse
 auditoribus rectam illius intelligentiam re-
 cluisti, sed et alios excitavisti, et vero in-
 primis Heindorsum, cuius ingenii acumen
 interiore doctrina adiutum ac sobrio iudicio
 temperatum, quantum Platoni salutis attu-
 lerit, quis paullo humanior nesciat? Mihi
 vero quantum Platonis studium comprobave-
 ris, quantum in eo me aureis Tuis praece-
 ptis adiuveris, nolo equidem referre quam
 infra rei dignitatem exponere. Quapropter
 Tibi, Vir celeberrime, misi hocce speci-
 men, quod, nisi ipse auctor ingenioli pro-
 mendi fuisses, prae iuvenili pudore diutius
 domi servassem, ac forsan nonum in an-*

num pressissem: tamen ipsa muneris tenuitas, ut Tibi offerrem, suadebat; quo enim quisque maior est, animum dantis, quam id quod dedit, magis spectare solet. Persarum Te regi comparaverim, me aquae haustum offerenti rustico; hoc ego animo accessi: haccine Tu accipies indulgentia? Praeterea quae Tibi dicam, habeo pauca. In quonam argumento versetur, ipse indicat libellus; libellum enim quam epistolam vocare malo, quoniam Te non compellavi amplius, atque adeo ubi Tui ipsius mentio fit, simplex nomen posui: quod tum alias ob causas feci, tum praecipue ne omnia perlegendi Tibi onus imponere viderer. Etenim mallet, quae ipse in Tuis schedis ad eosdem libros maiori et doctrinae apparatu et ingenii sollertia notata habes, ad lucem Te protrahere, quam mea Te legendo cara tempora consumere. Sed ab Hemsterhusii aliquid contingit solis Ruhnkenii. Iam quid Te morer amplius? Vale, illustrissime atque humanissime Wolffi, mihiq; ut adhuc fecisti, fave. Scrib. Halis Saxonum mense Ianuario.

Quum subditiuum esse Platonis Minoem iam dudum Fr. Aug. Wolfius Prolegg. ad Hom. p. LXVIII. ac nuper vir de universo Platone meritissimus, et mihi non uno nomine pie colendus, Fr. Schleiermacherus Verf. Opp. Plat. P. I, T. II, p. 343. s. censuerint; de-
nuo ea de re disputari diu dubitavi an sit operae pretium: attamen cogitans fieri posse, ut promptior aliquis perditarum patronus causarum, sicut in Xenophonte ac Cicerone, magnis fortasse nominibus, ut Bentleii et Ruhnkenii abusus, nulla suspicione dialogi mentionem facientium, aliquando defensionem moliretur: totam rem diligentius tractare constitui, ut plane et evidenter libellus *νοθέτας* convincatur, et si qua etiam fieri possit, vero auctori suo reddatur.

Dupliciter Dialogus a Platonis ingenio discrepat, partim quod *parum*, partim quod *nimum* similis ceteris eiusdem scriptis sit. *Parum similis* est in rebus permultis. Nam quum Plato adhuc vivos ac videntes aut nuper defunctos notosque homines, ut scenicus poeta actores, moribus ingeniisque accurate descriptis, nominatim producat in medium: in isto opus-

culo cum Socrate colloquens persona plane incerta est nomineque carens: quippe quum imperitus scriptor esset artis illius colloquiis suis dulcissimas illas venter inferendi, quæ ex peculiaribus personarum moribus pingendis redundant, atque a Platone ut flores per amplos dialogorum hortos sunt disseminatae. Nam quod Cretensis Minos, a quo Dialogo nomen additum est, secundaria esse persona putetur, quam sit ineptum, tum per se apparet, tum liquido ostendit Bentleius, ineptiarum sagacissimus investigator, Resp. ad Boyl. p. 155. ed. Lennep.; ipse tamen errabat, quum Atheniensem Minoem iuvenem esse censeret. Nam *iuvenem* quidem non esse, apparet ex Socratis verbis p. 321. D.: Τί ἄν ἀποκρινάμενοι εὐκ ἀνὰ αἰσχυρθεῖμεν (ita leg.) καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἡλικίας αὐτῶν (vulg. αὐτῶν); iste vero μακρὸς λόγος p. 315. D. sophistam mihi significare videbatur coll. Hipp. min. p. 373. A. Protag. p. 334. C ff. Gorg. p. 449. B ff. Alcib. pr. p. 106. B. cui tamen opinioni illud adversatur, quod p. 318. D ff. plane ut adolescentulus haud admodum peritus describitur: nihil ut reliquum sit, nisi incerto homini quidquid in buccam venisset, h. e. etiam diversissima ab incerto scriptore (neque enim talia apud Platonem reperies) tribui. Sin autem *Minos* aliquis collocutor est, cur, obsecro, nullo loco a Socrate hoc nomine appellatur? Sed ne *Atticum* quidem Minois nomen esse

plures ob causas censendum est, donec firmior testis afferatur Diodoro XIV, 35. p. 669. apud quem indubie Meno reponendus ex Eusebio: quae etiam Corfini Fast. Att. T. III, p. 280. sententia videtur fuisse. Menones enim Athenienses novimus plures: notissimus Archon, de quo intelligenda arbitror verba Suidae, Μένων Ἀθηναῖος, post quae excidisse moneam, quae de hoc homine Lexicographus compilaverat, et praeterea novi capitis primas voces Μένων Θεσσαλός. Eodem tamen modo, quo Bentleius Minoem, etiam Hipparchum Io. Alb. Fabricius Atheniensem iuvenem esse ait: quum tamen etiam in Hipparcho, de cuius νοθεία post iudicia Valckenarii in Herodot. Wessell. p. 398. Wolfii Prolegg. ad Hom. p. CLIV. et Schleiermachi Verf. Opp. Plat. P. I, T. II, p. 323. nemo dubitabit, infinitus secundarius collocutor sit. Quid enim? Num in Hipparcho de vetere Hipparcho iuvenis Hipparchus, in Minoe de prisco Minoe Minos iuvenis colloquetur? Facetum Socratem fingitis, qui adolescentulos suos tam callide exquisierit; sed inficetum iidem redditis, non Platonicum, qui quum similitudines nominum variorum origo leporum iocorumque esse potuerint, quod ipse Plato Theaetet. p. 147. C. Sophist. p. 218. B. Politic. p. 257. D. in iunior Socrate non aspernatus est, id praetermisit tam frigide. Vera igitur unice ratio est, quae etiam Bentleio in mentem venit, quum

colloquerentur inter se tantum Socrates καὶ ὁ δῆνα, posthac inscriptionem Minois abiisse in nomen collocutoris. Sed ne *inscriptio* quidem dialogi Μίνως ab auctore profecta, sed ab aliquo Grammatico, qui in ordinandis Platonis scriptis operam posuit, indita est: quis enim ab homine obiter laudato inscribet librum aliquem? At vero et Hipparchi indicem esse spurium etiam apertius est: quippe in quo tota de tyranno disputatio nullam cum scriptoris proposito coniunctionem habeat, et meri sit ornatus causa composita. Accedit quod Minoi nomen suum ne constabat quidem: siquidem Graeco indici codicis Paris. in ed. Bip. T. VII, p. 34 r. qui Rhadamanthum vocat, aliquid tribuendum est. Videlicet *genuina inscriptio est περὶ νόμου, ducta ab argumento*; ut Hipparchi περὶ Φιλοκεδεῶς, de quo mox dicetur: quibus qui Platonis opuscula esse putarent, ad reliquorum similitudinem librorum alterum nomen de suo adiecerunt. At Plato numquam ab argumento nomen scripti duxit, nisi in maioribus operibus de Republica et de Legibus: in reliquis conficti a Grammaticis isti indices sunt. Ipse autem Dialogus quum post Politicum compositus sit, quod quaedam in eo dicta rebus ibi expositis manifeste nitantur, ut paullo post ostendamus; quis est, qui artificiosissimum philosophum, postquam ibi accuratius de natura legis dixisset, de ea iterum adeo putet negli-

genter egisse? *Initium* vero auctor facit ab ipsa quaestione, in qua colloquium versatur: quod semel Menonem Plato facientem induxit, idque consilio: quippe confidentiam adolescentuli expressurus atque arrogantiam; hic perabsurde ipse Socrates interrogando incipit: nimirum ut nostra aetate praeceptoris statim in fronte quaestionem catechetæ collocant, qui scilicet Socraticam methodum nunc exercent. Et quid dicam de *exitu*? in quo ipse exitus desideratur adeo, ut iam diu sit quum pro imperfecto habuerint Franc. Patritius Discuss. Perip. p. 338. Tennemannus Hist. Plat. Philos. T. I, p. 115. et alii: quibus tamen qui penitus sese in libelli familiaritatem inlinuaverit, haud temere assentietur. Nec minus falsum est, ut hoc obiter addam, quod spurium Clitophontem plerique omnes mutilatum putant: quem ex auctoris manibus truncum excidisse inde intelligitur, quod ne vetusti quidem Platonicæ philosophi, quibus antiquissima exemplaria ad manum erant, habuerunt integriorem. Procl. in Tim. I, p. 7. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Πλατωνικὸς Κλειτοφῶντα αὐτὸν οἶται εἶναι. τοῦτον γὰρ ἐν τῷ ὁμώνυμῳ διαλόγῳ μὴδ' ἀποκρίσεως ἠξιώσθαι παρὰ Σωκράτους. Plane ut in Critia, quem ab ipso Platone non absolutum docet Plutarch. Solon. p. 96. E. a quo sua habet Commentator Ptolemaei Bibl. Coisl. p. 228. Sed in nostro dialogo, ne in alienis diutius commorari, orationis progressus citior modo, modo

tardior: exempla frusira cumulata et ad nau-
 seam usque repetita: nihil plenum, nihil rotun-
 dum: ubique ossa dialectices, quibus Plato car-
 nem inducere solet, in isto Minoe eminentia;
 immo vix ossibus haeret: adeo passim ipsa *logi-
 ca veritas sententiarum et constantia* deest.
 Sed et dialecticorum peccatorum et inconstan-
 tia ex pluribus paucula exempla ponam. Sic
 postquam ex collocutore quaelierat, sitne lex
 αἴσθησις an δῆλωσις an εὕρεσις; iam p. 314. B.
 Τί οὖν ἂν τούτων, infert, ὑπολάβοιμεν μάλιστα
 τὸν νόμον εἶναι; τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα;
 Quae recte dicta forent, si τὰ δόγματα ταῦτα καὶ
 ψηφίσματα essent ἐν τι τῶν τούτων, αἴσθησις live
 δῆλωσις live εὕρεσις: quum non sint, aut τούτων
 omitti, aut scribi debebat: τί οὖν ἂν τούτων ὑπο-
 λάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; ἢ τούτων μὲν οὐδέν
 σοι δοκεῖ εἶναι, τὰ δόγματα δὲ ταῦτα καὶ ψηφίσματα;
 Parum etiam perspicua haec sunt: Τί γὰρ ἂν ἄλ-
 λο τις φαίη ἂν νόμον εἶναι; Malis τὸν νόμον, ut
 paullo ante: est enim accusativus subiecti. Non
 uno vero nomine nobis reprehendenda est ista
 δόξα πολιτική p. 314. C. Numquid enim Socrati,
 quum collocutor sibi legem dixit videri δόγμα πό-
 λεως esse, protinus colligere licebat, δόξαν πολι-
 τικὴν ab illo haberi? Minime profecto: quan-
 tum enim inter ἀκοὴν et ἀκουόμενα, id quo audi-
 mus atque id quod audimus, quae differre scrip-
 tor ipse docuit; tantum interest inter δόξαν et δό-
 γμα, id quo opinamur atque id quod opinamur.

Pariter autem πολιτικὴν δόξαν et δόξαν πόλεως confundit, quae differunt magnopere: etenim δόξα πόλεως universae civitatis est opinio; quae optimo iure lex appellatur: at δόξαν πολιτικὴν singuli etiam cives habent, neque tamen singulorum est leges iubere. Itaque dicendum erat δόγμα πόλεως vel δόγμα πλήθους πολιτικόν. Plato Legg. I, p. 644. D. ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις λογισμός, ὅτι ποτ' αὐτῶν ἄμεινον ἢ χεῖρον, ὃς γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται. Scriptor Definitt. p. 415. B. νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν οὐκ εἰς τινὰ χρόνον ἀφωρισμένον: quamquam idem ψήφισμα vocat simpliciter δόγμα πολιτικόν. Demosth. adv. Aristog. p. 774. καὶ τοῦτ' ἐστὶ νόμος, ᾧ πάντας προσήκει πείθεσθαι διὰ πολλὰ καὶ μάλισθ' ὅτι πᾶς ἐστὶ νόμος εὖρημα μὲν καὶ δῶρον θεοῦ, δόγμα δὲ ἀνθρώπων φρονίμων, ἐπ' ἀνέρωμα δὲ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων, πόλεως δὲ συνθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πᾶσι προσήκει ζῆν τοῖς ἐν τῇ πόλει. Ubi lex εὖρημα appellatur, ut a Platone Protag. p. 326. D. ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα: ab Nostro parum accurate εὖρεσις dicitur τοῦ ὄντος. P. 317. E. legitur: ὁ νομικώτατος ἄρα ἐν τούτοις, οὗτος ἀνελκτικώτατος; orationis series flagitabat: ὁ ἀνελκτικώτατος ἄρα καὶ ὁ κηθαριστικώτατος, οἷτοι ἐν τούτοις νομικώτατοι. P. 318. D. non solum Minoem sed et Rhadamanthum regem Cretae dixit: tamen p. 320. B. non tam regem, quam regis Minois ministrum narrat fuisse. Ῥαδάμανθους δὲ, ait, ἀγα-

Θός μὲν ἦν ἀνὴρ· ἐπεπαίδευτο μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω·
ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην,
ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ, ὅσον ἐπιστατεῖν ἐν τοῖς
δικαστηρίοις. Scripsi enim ὑπηρεσίαν p. ὑπηρεσία
e Leid. cod. Usitata structura ὑπηρεσία, ὑπηρετής,
ὑπηρετικὴ τινι. V. Euthyphr. p. 13. D. E. p. 14. A.
Apol. p. 30. A. Rep. VI, p. 498. B. Legg. IV,
p. 716. C. p. 717. C. XII, p. 956. E. p. 968. A.
Aristot. Polit. III, 12, p. 208. Conr. Quidni au-
tem et regem et iudicem fuisse Rhadamanthum
concedat, quum antiquissimis temporibus iu-
dicia exercere regis praecipuum munus esset?
Scilicet quod ex Platonis Politico didicerat, iu-
dicia ad regiam artem non pertinere, eareque
nec Minoi illa, nec hanc Rhadamantho conve-
nire censebat. Ex toto enim loco apparet re-
spici illius dialogi verba p. 305. C. καὶ τὴν τῶν
δικαστῶν ἄρα ἐνὶ μὲν ἀνευρίσκομεν οὐ βασιλικὴν οὖσαν
ἀλλὰ νόμων φύλακα καὶ ὑπηρετὴν ἐκείνης. Quam
vero inepte dixit: ἐπεπαίδευτο μέντοι οὐχ ὅλην
τὴν βασιλικὴν τέχνην, ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ!
Quasi ὑπηρεσία τῇ βασιλικῇ pars esset ὅλης τῆς βα-
σιλικῆς τέχνης. Et quid quod inconsideratus ho-
mo Minois saevitiam a tragicis poetis, Sophocle,
credo, in Minoe ac Daedalo (v. Schol. Plat.
Ruhnk. p. 145.), Euripide in Cretenlibus, Rha-
damantho et Theseo (v. Plutarch. Thes. p. 6. D.)
et ab aliis traditam, ac prorsus confictam ab
inimicis narrans p. 318. E. idem tamen p. 321.
A. tributa ista iuvenum ac puellarum crudelissi-

ma exegisse eum concedit? An haec mitis sunt ac iusti regis, a Iove ipso regiam artem edocti? Sive enim, quae vulgaris opinio est, Minotauro devorandos dedit, sive in Labyrintho vivos custodiri iussit, quod putant Aristoteles et Philochorus ap. Plut. l. c., optimo iure ab Homero Od. Δ, 321. Minos ὀλοόφρων vocatus est. Itaque suo se scriptor gladio, vel scalpro potius (sutore[m] enim suspicamur esse). Eundem idem Homeri locum, ubi laudes Minoi a priscis vatibus tributas recenset, p. 319. B. callide dissimulavit: callide etiam, quam honorifica Rhadamanthi mentio fiat Il. Ξ, 322. Od. Δ, 564. Pindar. Olymp. II, 137 ff. Pyth. II, 133 ff. Iam vero, ut de *usu sermonis* dicam, in grammatica ratione quivis videt scriptorem, quisquis est, peccare non magis potuisse, quam ipsum Platonem, cuius, ni fallor, propemodum aequalis fuit; at poterit aliquis singulis in verbis non modo Graecus, sed Atticus, quin Platonicus esse, idemque tamen in compositione verborum ac totius orationis conformatione absurdissimus: omnes usurpet Atticorum formulas,

Ω γὰρ δὲ, καὶ μὲν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν,
καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι:

non tamen ex istis in superficie decerptis flosculis Platicum dialogum construet: citius enim, ut Longinus ait ap. Procl. in Tim. I, p. 19., mundus Epicuri corpusculorum concursu for-

tuito, quam convenientibus temere nominibus ac verbis iustus sermo conficietur. Itaque in nostro dialogo nihil contra grammaticas regulas, at multa perverse, obscure, inepte aut citra Platonis usum dicta sunt: quo ex genere, quum omnia enotare vix operae pretium fuerit, recensere paucula. Statim p. 313. A. pessima anacoluthia, Ἐρωτῶ γὰρ ὥσπερ εἰ ἀνθρώπῳ, τί ἐστι χρυσός, εἴ με ἀσάυτως ἀνθρώπου, ὅποιον καὶ λέγω χρυσόν, οἶμαι σε οὐκ ἂν ὀρθῶς ἔρεσθαι, a Platonis usu discrepat. P. 316. B. legitur: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντα εἰπεῖν, τὰ ὄντα νομίζεται εἶναι οὐ τὰ μὴ ὄντα, καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπαντιν. — "Εμφανεδοκεῖ. — Ὃς ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἀμαρτή, τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει: ubi, ut verbo moneam, e Leid. scribendum κατὰ πάντων, ut Menon. p. 88. E. Politic. p. 275. E. p. 276. B. et ubivis καθ' ὅλου: item ἀμαρτάνη ex eodem: nam vett. edd. et cod. Paris. male ἀμαρτοί. Iam ut ad rem veniam, sensus quem sermonis series et finis requirit, unice hic est: *Ut generatim pronunciem, omnia id esse dicuntur, quod sunt; non vero, quod non sunt. — Ita videtur. — Itaque qui ab eo aberrat, quod vere est, ab legitimo aberrat.* Sed hoc obscurissime a scriptore expressum est; melius dixisset: οὐκοῦν ὡς κατὰ πάντων εἰπεῖν, ἐν ἑκάστῳ τοῦτο νομίζεται εἶναι ὃ ἐστίν, οὐχ ὃ μὴ ἐστίν; Unde deinceps colligi debebat: ὃς ἂν ἄρα τούτου ἀμαρτάνη, ὃ ἐστὶ τὸ νόμιμον, τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει. At caute scripsit ὃς

ἂν ἄρα τοῦ ὄντος ἀμαρτάνῃ: ne nimis apertus pa-
 ralogismus esset, quem in tota hac argumenta-
 tione commissum, qui accuratius inquirat, repe-
 riet. P. 316. C. ἤδη ποτὲ ἐνέτυχες συγγράμματι
 περὶ ὑγείας τῶν καμνόντων, nescio an librarius
 omiserit τινι post vocem συγγράμματι: certe Fic.
 habet *librum aliquem*, et Plat. Sympos. p.
 177. B. ἔγωγ' ἤδη τινι ἐνέτυχον βιβλῶν ἀνδρος σο-
 φοῦ. Theaetet. p. 143. E. εἰ δὴ οὖν τινι ἐνέτυχες
 ἀξίῳ λόγου. Lucian. Hermotim. §. 36. τί δαί;
 ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς χάριτων πειρῶ ἀλη-
 θεύειν, Στωϊκῶ τινι — Ab ipso vero scriptore
 profecta est ista ὑγεία τῶν καμνόντων, de qua,
 obsecro, qui loquitur, an tu eum censeres ὑγαί-
 νειν? οὐδὲν ὑγιὲς ὑγείας τῶν καμνόντων. Nimirum
 stultus sapiens noster dicere volebat περὶ θερα-
 πείας τῶν καμνόντων, aut ὑγείας simpliciter: aut
 περὶ ὑγείας σώμασι παρασκευῆς, ut Plat. Legg.
 XII, p. 962. A. περὶ τοῦ ὡς ἂν διασώζομενοι ὑγιαίνοιν
 οἱ κάμνοντες Gorg. p. 449. E. περὶ τοῦ ἰατρεῦσαι
 καὶ ποιῆσαι ὑγιά τὸν κάμνοντα Aristot. Polit. III, 7.
 p. 176. περὶ τοῦ ὑγιάσαι τοὺς κάμνοντας ib. 12,
 p. 209. aut similiter, Mox D. dicitur: ταυτὰ δὴ
 που πολλὴ ἀνάγκη ἐστὶ τοὺς εἰδότες αὐτοὺς αὐτοῖς
 συνομίζειν καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους. Scriben-
 dum fuisse αὐτοῖς τε αὐτοῖς καὶ ἀλλήλοις, et ora-
 tionis series ac sententia ostendit, et Alcib. pr.
 p. 111. C. οὐκοῦν εἰς μὲν ταῦτα, ὥς περ εἵπομεν, ἀλ-
 λήλοις τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ αὐτοῖς ἰδία. E. τί δὲ
 δὴ νῦν; περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων (ita lib. Ven.)

ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι ἐμολογεῖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις; P. 316. E. pro illis κηπουρικοὶ ἄρα οἱ νόμοι εἰσὶν οὗτοι, dicendum erat κηπ. ἄρα νόμ. εἰ. οὗτοι: ut paullo ante, ιατρικὰ ἄρα καὶ ιατρικοὶ νόμοι ταῦτα τὰ συγγράμματα ἐστὶ τὰ τῶν ιατρῶν, et, ἅρ' οὖν καὶ τὰ γεωργικὰ συγγράμματα γεωργικοὶ νόμοι εἰσὶν; Ita enim pro vulgatis γεωμετρικὰ, γεωμετρικοὶ, quae librarius usitato satis errore (v. Needham. Prolegg. in Geopon. p. LIV. ed. Nicl. Menag. ad Diog. L. IX, 48. Heindorf. ad Phaedr. p. 257.) scripsit, ex codd. Paris. Leid. reponendum est propter medicorum viciniam. cf. de Iust. p. 375. B. Legg. X, p. 889. D. p. 905. E. Mox p. 317. A. verba ista, 'Ἐπίστανται δ', ὡς φασιν, οἱ μάγειροι, dum qui librum Leid. scripsit, omittebat, dialogum corrumpendo emendabat. Ut enim unum commemorem, quam istud ὡς φασιν ineptum sit, num eget admonitione? Ex eodem cod. legendum p. 317. C. (qui locus nunc lacunosus est) Τὸ μὲν ὀρθὸν νόμος ἐστὶ βασιλικὸς, τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν οὐ· ὃ δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς μὴ εἰδόσιν· ἐστὶ γὰρ ἄνομον. At ne hoc quidem placet; multo, credo, melius fuisset: τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν ἐστὶ μὲν οὐδαμῶς· ἄνομον γάρ· ὅμως δὲ δὴ ἐνίοτε δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς γε δὴ μὴ εἰδῶσιν. Quid vero magis potest ridiculum esse istis p. 318. A. οὗτος τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην τοῦ σώματος νέμειν κράτιστος? Quamquam enim minime offendit dictio ποιμαίνειν σῶμα ap. Plat. Lysid. p. 209. A., tamen ἀγέλη τοῦ σώματος est absur-

diffima, quum ἀγέλη non sit *quod pascitur*, sed *grex* sive congregata qualiscunque multitudo; ut dicendum saltem fuerit τὴν ἀγέλην τῶν σωμαμάτων. Nec bene scripsit τὴν ἀνθρωπεῖαν ἀγέλην τοῦ σώματος; debebat τὴν ἀγέλην τῶν ἀνθρωπείων σωμαμάτων. Quam porro aliena est ab loco, quo posita est, ista translatio! Nam quae nunc sequuntur, Τίς δὲ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν; τί ὄνομα αὐτῷ; — Ποιμήν. — Οἱ τοῦ ποιμένος ἄρα νόμοι ἄριστοι τοῖς προβάτοις — haec si praecessissent, esset certe translatio tolerabilior: nunc vero prorsus est absorta et quasi coelo delapsa. Quorum nullo incommodorum laborant similes Platonicī loci, ex quibus ridicule iste expressus est Politic. p. 268. B. πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ἐρῶδες φανέται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν; p. 274. E. ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης. Quod in Minois modo recitatis verbis scripsi τίς δὲ τὴν τῶν πρ. est e Leid. cod. et Stob. Eccl. eth. XLII, p. 278. flagitante etiam sermonis usu. Min. p. 317. D. τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη αἰγαθὸς νομεὺς καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι (l. νέμει, firmante Fic.); et E. τίς δὲ (ita Leid.) τὴν τροφὴν ἐπὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα διανεῖμαι ἄριστος; De Iust. p. 375. B. τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν οἷός τε; unde corriges ib. A. τίς οὖν [ὁ] ἐν τῷ δέοντι καίρῳ οἷός τε τέμνειν — Parum concinne autem p. 319. B. ἔστιν οὖν τοῦτο Ὁμήρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω διὰ βραχέων εἰλημένον οἷον

οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὅμηρος, nomen Homeri repetitum est, praeferim quum paullo ante bis legatur et bis in proxime sequentibus. Sed delectasse homoeophona Nostrum videntur; certe statim pergīt, ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστής ἐστι, καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλῃ ἐστὶ: cuiusmodi repetitio semel obvia non offendit, iterum atque iterum recurrens est ingratiſſima. Παγκάλῃ scripsi pro voce nihili παγκαλῆς e Leid. et Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. Mox p. 319. D. illa, τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου, olim cum Schleiermachero interrogando putabam esse efferenda: nunc video τὸ ἔχειν ὑπερβολὴν Nostro significare *superari*, non *superare*; quum tamen apud probos scriptores tantum posteriorem sensum habeat, ut Aristot. Polit. VII, 14, p. 480. Volebat ἐνδέχεται ὑπερβελὴν vel simile. P. 321. B. post verba, οὗτοι ἄρα τῶν παλαιῶν ἀριστοὶ νομοθέται γεγονάσι, νομεῖς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν, hiat sententia sive librarii sive ipsius scriptoris culpa; inferi debebat, βασιλεὺς γὰρ ὁ ἀγαθὸς ποιμὴν ἐστὶν ἀνδρῶν: post quae iam bene infertur, ὥς περ καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν. Quam autem prolixae *digressiones* sunt de rebus ad Graeciae antiquitates pertinentibus, ut de Marſya et Olympo, et plurima de Minoe, Rhadamantho, Taloe ac de tragoedia exposita: quae eo fere modo, quo apud Homerum comparationes et similitudines, ultra li-

neam extenduntur: quodsi forte ad aliam, praefertim cognatam rem delapsus est, an conveniat necne parum curans, illam arripit nec quam absolverit, prius dimittit: eamque rationem etiam Hipparchi scriptor est secutus. Istiusmodi homo optimo iure ineptus vocabitur: *nam qui aut tempus quid postulet, ait Cicero de Or. II, 4. non videt, aut plura loquitur aut se ostentat, aut eorum, quibuscum est, vel dignitatis vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinnus aut multus est, is ineptus dicitur. Hoc vitio cumulata est eruditissima illa Graecorum natio.* Haec Tullius. Ac sane si quis a genuinis Platonis scriptis ad hoc opusculum subito delatus fuerit, a Platone ad garrulum Athenaeum, a philosopho ad Deipnosophistam, plenas doctrinae dapes convivis offundentem, videbitur sibi devenisse. Atqui omnis iste ornatus habet quandam barbaram potius quam Graecam elegantiam, nedum Atticam: planissime in eo apparet studium a vulgari simplici que narratione deflectendi omnia ad artificiosas et contortas fabellas: ad quem finem Iupiter Sophista, Talos e monstro a Vulcano aere elaborato bonus vir aereis tabulis inscriptas Minois leges circumferens, postremo tragoedia multo Homero fit vetustior: de quibus singularibus plane commentis iudicium tulit nobilissimum par Criticorum, Wolfius Prolegg. ad Hom. p. LXVIII. ac Bentle-

ius Resp. ad Boyl. p. 128. p. 155. ed. Lennep. Quoties vero eadem iisdem, aut saltem non multum diversis verbis insulsus scriptor nobis inculcavit! Sic quod p. 319. B. dixit, ἔστιν οὖν τοῦτο Ὀμήρου ἐγκώμιον εἰς Μίνω διὰ βραχέων εἰρημένον, οἷον οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἡρώων ἐποίησεν Ὀμηρος, iterum profert C. ὅτι οὖν τοῦτο τὸ γέρας, οὐκ ἔστιν ὅτῳ ἀπένειμεν Ὀμηρος τῶν ἡρώων ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι ἀλλῳ ἢ Μίνῳ, τοῦτ' ἔστιν ἑπαινος θαυμαστός. Ac tertium D. διὰ ταῦτά Φημ' ἐγὼ Μίνῳ πάντων μάλιστα ὑπὸ Ὀμήρου ἐγκεκωμιάσθαι (Ita Leid. Parif. Fic.). τὸ γὰρ Διὸς ὄντα παῖδα μόνον ὑπὸ Διὸς πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαινοῦ. Similiter idem bis dixit p. 320. E. ὁ δὲ καὶ ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως πολεμήσας τῇδε τῇ πόλει, ac p. 321. A. τοῦτο οὖν ἐξήμαρτεν ὁ Μίνως ἀπεχθόμενος ἡμῖν κ. τ. λ. Et sic per totam prope posteriorem opusculi partem, quae in praegressis iam satis expolata erant, paucis interiectis, iterum atque iterum repetit: ut plane persuasum habeam imitari auctorem voluisse Protagoream orationem in cognomine dial. p. 320. C ff. deludendi Sophistae causa ad illum modum compositam: quod quum venustum infelix scriptor noster putaret esse, Protagoreo Socratem modo fecit loquentem. Haec et alia, quae brevitatis studio praetermitto, inprimis autem perpetua Platonis imitatio, de qua dicitur paullo post, *puerilem quendam scripto colorem* inducunt, quem utpotè colorem describere quidem haud licet, praesertim non videnti-

bus: at sentire et mentis oculo intueri. Platoni autem vel ludenti quaedam dignitas adest, vel iuveni gravitas: per omnes libros eius diffusa quaedam Gratiarum ac Musarum σεμνότης, non illa quidem ex Aegypto, ut quidam putant, nec Isidis et Osiridis adytis arcessita, sed nativa et quam scriptis tam vita conspicua; Graeca, non barbara, Musarum, non Orientalium sacerdotum.

Iam pergamus ad alteram partem nostrae argumentationis, eamque etiam firmiorem, de nimia similitudine Platoniorum aliquot locorum, quae *imitationem* doceat subesse. Nam de hoc quidem conveniet inter omnes doctos et indoctos, Platonem se ipsum haud posse imitari: ni forte quis dubitet de sana illius mente. At haec de imitatione quaestio, ut in quoque libro est maxime necessaria, quippe qua neglecta aut omnino non, aut saltem tantum ex parte singula possis intelligere, et quaesitum arte atque affectatum, natura putes contigisse: veluti si quis adumbratam ad alterius exemplar imaginem, exemplar ipsum ignorans conspexerit: ita est adeo difficilis, vix ut in illo sit quantum in hoc genere peccatum. Unum exemplum afferam, non quasi non alia suppetant, quae certe sunt quam plurima, sed quod nunc primum in manus venit et ab egregio litteratore (quem enim magis suspicimus, eo si quid minus probabiliter pronunciantem deprehenderimus,

obloquimur libentius) desumptum est: illud inquam, quod summus Wytttenbachius in Eclogg. hist. ab Herodoto (III, 80.) expressum locum putat e Medea Euripidis (v. 125.), quam scilicet, quum Herodotus scriberet, nondum constaret fuisse editam. Quippe in imitationum investigatione, ut in gravissima quaque re, aliud est suspitione quadam levi aut specie verisimilitudinis contentum fuisse, aliud ad certam rem scientiam adduxisse: quod tum demum feceris, quum e libro quopiam vel unum aut plura verba, vel locutionem vel constructionem vel sententiam praestiteris, quae alius auctoris certo loco peculiaris sit ac propria. Quamquam, an sit propria, plerumque altioris est indaginis, nec licet temere diiudicare. Quando vero semel certo expressos ex quodam scriptore et classicos locos novimus: quid iam obstat, quominus alia quoque, quae liber illi communia aut similia habet, quamquam etiam aliunde peti poterant, ex illo censeamus desumpta? Et enim licet cordatus homo ex totius nationis atque aetatis, qua vivit, atque adeo omnium retro aevorum ac populorum, quin universae rerum naturae thesauro ac fonte hauriat; tamen ad certum quoddam exemplar potissimum ingenium, sermonem, vitae rationem format ac componit. Quid vero dicam de humilioribus naturis? qui scientes magnorum hominum sententias ac vocabula compilant, ipsas etiam pe-

riodōrum formas, ut pueri, ad eorum similitudinem laboriose fingunt: nimirum ut ista sibi via materiam scribendi et eloquentiam parent, quam ex propria animi virtute nequeant promerere. Ita sit passim, ut parum instructi ab iudicio imitatores, partim quae ipse scriptor minime probabat, sed negligentia erat delere oblitus, aut ioco confinxerat in aliorum ludibrium, ea potissimum conlectentur: cuius rei supra exemplum attulimus: partim dictiones locis, ubi auctor usurparat, satis aptas, assignatis novis sedibus aut addita voce una et altera, veluti Noster Politici ἀνθρωπίνην ἀγέλην addito τοῦ στόματος, prorsus ineptas atque absurdas reddant. Iam vero in nostro colloquio *Symposium*, *Euthyphronem*, *Protagoram*, *Politicum*, *Gorgiam*, *Cratylum*, *Philebum* dialogos expressos ac tantum non compilatos reperio. Potissima indico.

Min. p. 318. B.

Sympos. p. 215. C.

Ἄρ' οὖν ὁ Μαρσύας λέγεται καὶ τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Ὀλυμπος ὁ Φρύξ; — Ἀληθῆ λέγεις. — Τούτων δὴ καὶ τὰ αὐλήματα θειότατά ἐστι, καὶ μόνον κινεῖ καὶ ἐμφαίνει τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρειᾷ ὄντας καὶ ἔτι καὶ νῦν μόνον λοιπὰ ἐστίν, ὡς θεῖα ὄντα. — Ἔστι ταῦτα.

Ὁ μὲν γε (ὁ Μαρσύας) δι' ὀργάνων ἐκῆλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει, καὶ ἔτι νυνὶ ὅς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλῇ. ἂ γὰρ Ὀλυμπος ἤυλει, Μαρσύου λέγω τούτου διδάξαντος. τὰ οὖν ἐκείνου ἔαν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ. ἔαντε Φαῦλη αὐλητρίς, μόνον κατέχεσθαι ποιεῖ, καὶ δηλοῖ τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους, διὰ τὸ θεῖα εἶναι.

Iam non opus refutare Cornarium in Minoe scribentem χορεία p. χρεία. Olympi harmonias etiam recentiore aetate superstites fuisse passim tradunt. V. Aristoph. Eqq. 9. et Schol. ib. Eurip. Iphig. Aul. 576. Aristot. Polit. VIII, 5. p. 524. Plutarch. de Music. p. 1133. C ff. coll. p. 1143. B. Neque enim aliae sunt quam notae illae Phrygiae, ἐνθουσιασμόν procreantes. V. Aristot. l. c. coll. p. 526. 7, p. 537. ff. Procl. in Polit. p. 366. Cf. Burret. ad Plut. de Mus. Mem. Ac. Inscr. T. XI, p. 44. ff. Amst. Post hunc locum nescio an etiam illa πόλεων διακόσμησις p. 317. C. quamquam et aliunde esse poterat, fluxisse statuenda sit ex Sympoſ. p. 209. A. πολὺ δὲ μεγίστη εἶναι, ἔφη, καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκήσεων διακόσμησις (l. διακοσμήσεις): et formula Φοιτᾶν μαθησόμενον p. 319. E. ex Sympoſ. p. 206. B. καὶ ἐφοίτων παρὰ σε αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. Minois autem haec p. 314. C. τάχα δὲ ἄμεινον εἰσόμεθα ὧδε, ex Euthyphr. p. 9. E. τάχ' ὦ ἄγαθὲ, βέλτιον εἰσόμεθα, cum Schleiermacherō puto esse, licet non ignorem simile Gorg. p. 450. C. Inprimis vero contendenda haec:

Min. p. 314. D.

Euthyphr. p. 14. B.

Οὐκοῦν κάλλιστον ἡ δικαιοσύνη τε καὶ ὁ νόμος; — Οὐτως. — Ἀσχιστον δὲ ἡ ἀδικία τε καὶ ἡ (ita Leid.) ἀνομία; — Ναί. — Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τᾶλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει;

Καὶ σώζει τὰ τοιαῦτα τοὺς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῆ, ἃ δὴ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν.

De Protagorae stulta imitatione iam supra dixi: similiter autem, quum in eodem Sophistam cognominem Plato contendentem induxerit, Sophisticen iam a Simonide, Homero aliisque veterum esse exercitam (v. p. 316. D. unde profecisse animadvertam Clementem Alex. Stromm. V, p. 238. 12. Sylb.), atque ibidem Socrates, homo docilis et εἴρων, imitando Sophistam illusurius, vetustissimam omnium Cretensem et Laconicam philosophiam esse (p. 342. A.) atque etiam Prodicti artem peculiare ac proprias verborum, quae putabant, idem significantium potestates indagandi, multis retro seculis ad Simonidem usque atque ultra asurgere docuerit (p. 340. E.); eandem artem in tragodia caesae heroum aetati vindicanda expertus etiam Noster est; et Plato quidem ludens illas nugas finxit, hic vero scriptor rem agens seriam. Gemina inprimis mihi videntur haec verba:

Min. p. 320. E.

Protag. p. 340. E.

Ἡ δὲ τραγωδία ἐστὶ παλαιὸν Κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρω-
 ἐνθάδε, οὐχ ὡς οἴονται, ταγόρα, ἢ Προδίκου σοφία
 ἀπὸ Θεσπίδος ἀρχαμένη οὐδ' θεία τις εἶναι πάλαι, ἥτοι
 ἀπὸ Φρυγίχου· ἀλλ' εἰ θε- ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρχαμένη ἢ
 λεις ἐννοῇσαι, πάνυ πα- καὶ ἔτι παλαιότερα.
 λαιὸν αὐτὸ εὐρήσεις ὃν τῆς-
 δε τῆς πόλεως εὐρημα.

Illud etiam Min. p. 315. E. εἰ μὲν οὖν βούλει, πυθέμενός τι παρ' ἐμοῦ κοινῇ μετ' ἐμοῦ σκοπεῖ· εἰ δ' αὖ βούλει, ἀποκρινόμενος, nescio an sit conformatum ad exemplum Protag. p. 347. B. νῦν δὲ δίκαιόν

ἔστιν, ἃ ὠμολογησάτην πρὸς ἀλλήλω Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη· εἰ δὲ δὴ βούλεται Σωκράτει ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν τὸν ἕτερον. p. 348. A. καὶ μὲν βούλῃ ἔτι ἐρωτᾶν, ἔτοιμός ἐμί σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος· εἰάν δὲ βούλῃ, σὺ ἐμοὶ πάρασχε — Mox οἱ πολιτικοὶ καὶ βασιλικοὶ p. 317. A. sunt ex Politico, unde etiam alia quaedam desumpta esse supra dixi. Ecce loca. P. 259. C. ταύτην δὲ εἶτε βασιλικὴν εἶτε πολιτικὴν εἶτε οἰκονομικὴν τις ὀνομάζει, μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα. D. τὴν ἄρα πολιτικὴν καὶ πολιτικόν, καὶ βασιλικὴν καὶ βασιλικόν εἰς ταυτὸν ὡς ἐν ταῦτα πάντα ξυνθήσομεν. p. 266. E. καὶ τότ' ἤδη τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης, φέροντα τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικόν, οἷον ἡνίοχον, εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα (λέγω δεῖν) παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἡνίας, ὡς οἰκείας αὐτῷ ταύτης οὔσης τῆς ἐπιστήμης. p. 267. C. τοῦτ' αὐτὸ ἔστιν ἤδη τὸ ζητηθὲν, ἅμα βασιλικόν ταυτὸν κληθὲν καὶ πολιτικόν. p. 274. E. ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν τε καὶ πολιτικόν ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ etc. Gorgiam autem expressum reperies collatis, quae adscripti, verbis.

Min. p. 319. D.

Gorg. p. 526. C.

Καὶ Ὀδυσσεύς ἐν Νεκυίᾳ δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα πεποίηκε τὸν Μίνω, οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν· τὸν Ῥαδάμανθυν δὲ (ita Leid.) οὐτ' ἐνταῦθα πεποίηκε δικάζοντα, οὔτε συγγιγνόμενον τῷ Διὶ οὐδαμῶς.

Ἐκάτερος δὲ τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει· ὁ δὲ Μίνως ἐπισκοπῶν κάθεται, μόνος ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, ὡς Φησιν Ὀδυσσεύς ὁ Ὀμήρου· ἰδεῖν αὐτὸν Χρῦσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν.

Gorgiae locum nuper ab egregio viro in suspicionem vocatum et Noster tuetur et Procl. in Polit. p. 396. Eiusdem verba dial. p. 448. E. καὶ αὐτῶ καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπερὶνω, nescio an respexerit quum scriberet Noster p. 321. C. καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρινόμενοι. Conf. praeterea Cratyl. p. 430. C. Ἄρ' οὖν αὐται αἱ διανομαὶ ἀμφοτέραι ὀρθαί; et Min. p. 317. D. καὶ οἱ τούτου νόμοι καὶ διάνομαί ἐπὶ ταῦτα ὀρθαί εἰσίν. Illepide autem Platonem imitatur haecce proferens p. 319. C. ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς σοφιστὴς ἐστὶ, καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη ἐστὶ, πολλοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, αἰτὰρ καὶ ἐνταῦθα: quae novo Platonico quopiam, ut aliquo Porphyrio vel Iamblichō, quibus haec supra modum placebant, digniora sunt quam Socrate ac Platone. Certe dubites, quid magis mireris, quod ab Homero Iovem Sophistam existimari Plato serio pronunciet: an quod ab Iamblichō Platonice Sophista ὁ ὑπὸ σελήνην δημιουργὸς censeatur esse. Scilicet Noster Protagoram secutus Platonice, Homerum putabat Sophistam fuisse, at qui artis suae φοβούμενον τὸ ἐπαχθές, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι ποίησιν didicisset (Protag. p. 316. D.); scilicet Platonem, Amorem, Proteum, Heroas a Platone Sophistas appellari videbat, ideoque etiam Iovem inter illos referri fas ducebat: neque tamen ea hominis acies erat, ut Platonem non seriam rem agere, sed iocari in illis intelligeret. Ludebat enim, ut pleraque omnia, ita

haec quoque Cratyli φιλοσόφων ὁ εἰρωνικώτατος
 p. 403. E. οὕτω καλοῦς τινας, ὡς ἔοικεν, ἐπίσταται
 λέγειν λόγους ὁ Ἄιδης, καὶ ἔστιν, ὥστε ἐκ τοῦ λόγου
 τούτου, ὁ θεὸς οὗτος τέλεος σοφιστῆς τε καὶ μέγας
 εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ — p. 398. D. ὅπερ οὖν
 ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ Φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες
 ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαί-
 νουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ
 ἡρώϊκόν Φῦλον. Nec aliter est Sympol. p. 203. D.
 (ὁ Ἑρως) φιλοσοφῶν διὰ παντός τοῦ βίου· δεινὸς γόνος
 καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστῆς. Et Euthyd.
 p. 288. B. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετον ἡμῖν ἐπιδείξασθαι
 σπουδάζοντες, ἀλλὰ τὸν Πρωτέα μιμεῖσθον τὸν
 Αἰγύπτιον σοφιστήν, γοητεύοντε ἡμᾶς. Haec lo-
 ca respicit Schol. Plat. Ruhnk. p. 33. ὅτι σο-
 φιστήν καλεῖ ὁ Πλάτων καὶ τὸν καὶ τὸν Ἄιδην
 καὶ τὸν Δία, καὶ παγκάλην λέγει εἶναι τὴν τέχνην.
 Ubi lacunae nota est, infere Ἑρωτα. Postremo
 ad Philebi verba p. 12. E. καὶ γὰρ χρῶμα, ᾧ δαι-
 μόνιε, χρώματι κατὰ γε αὐτὸ τοῦτ' οὐδὲν διοίσει, τὸ
 χρῶμα εἶναι τὸ πᾶν, adumbrata cenleo haec no-
 siri dial. p. 313. A. τί δέ; ἔστιν ὅτι διαφέρει νόμος
 νόμου κατ' αὐτὸ τοῦτο, κατὰ τὸ νόμος εἶναι; nam
 scribendum esse κατ' αὐτὸ et Philebi locus evin-
 cit, et Leid. docet. Quod vero vulgo post vo-
 culas τί δέ non interpungebatur, nemini nisi Bi-
 pontino ferendum videatur; neque enim nunc
 quaerit quam re, sed an omnino ulla re dif-
 ferat lex a lege. Theaetet. p. 204. B. τί δὲ δή; τὰ
 πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅτι διαφέρει; Ad eandem

autem normam etiam illa adegit scriptor Noster: οὐδὲν γάρ που διαφέρει οὔτε χρυσὸς χρυσοῦ οὔτε λίθος λίθου, κατὰ γὰρ τὸ λίθος εἶναι καὶ κατὰ τὸ χρυσός. Iam interrogo, annon haec ubique se prodens Platonis imitatio, etiamsi alia nulla argumenta subvenirent, vel sola tibi νοθεῖαν dialogi videatur coarguere? Quamquam, quantum ponderis aliunde accedat meae causae, post ea quae supra disputavi, si denuo inculcarem, dum iudicio diffiderem legentium, decentis minime adolescentem arrogantiae subirem invidiam. Verum in tanto Platoniarum vocum, formarum, sententiarum studio memorabile inprimis est visum, quod operis de Legibus, quamvis argumento vicini, nullum certum vestigium apparet: quocirca existimes nondum fuisse editum, quum scriberetur Minos. Sed de editarum tempore Legum mox paullo viderimus: nostrum autem colloquium, si vera est, quam modo protulimus, coniectura, non poterit prooemium esse Platoniarum Legum: quod de genuino Cornarius putabat, alii etiam de spurio possent. Quamquam hoc ne tum quidem crederem, quum post libros illos Minoem scriptum scirem esse: nullam enim huius cum illis video coniunctionem. Quare mihi non alius scripti finis videtur esse, quam Socratica expositio argumenti iam tum frequenter tractati, Lex quidnam sit et quaenam civitates notionem legis quam sincerissime teneant: ita tamen, ut methodum phi-

Iosophandi exercere, quam rem ad exitum per-
 ducere fuerit potius propositum. At veteris esse
 et Attici scriptoris, probus sermo, antiqui mo-
 res; totus denique character spondent: Cebes,
 quae vulgo fertur Tabulam, aliquot aetati-
 bus illam quidem Socrate recentiorum compa-
 res; totum dicendi ac sentiendi genus mutatum
 reperies. Accedit quod in Platonicis numera-
 vit iam *Byzantius Aristophanes*, qui tertiam
 trilogiam suam confecit e *Minoe*, *Legibus*, *Epi-
 nomide* (v. *Diog. L. III*, 62. ubi legendum *Μίνως*,
Νέμωι; *Ἐπινομίς*): quod illi nonnisi in vetusto sa-
 tis scripto accidere poterat. Idem tamen, quum
 ducentis prope annis abesset a Platone, γνησιότη-
 το; testis non modo locupletior sed ne tam locu-
 ples quidem haberi debet, quam in Cicerone
 Quintilianus, Pedianus, Servius: praesertim
 quum vel vivo ac videnti Platoni supposita esse
 quaedam appareat ex *Epist. II*, p. 314. C. Iam
 explosa summi Grammatici auctoritate non
 opus erit monere aliquid contra reliquos scri-
 ptores, qui partim ad Platonem auctorem
 opusculum referunt, partim lecti continent ve-
 stigia: *Thrasylum*, *Diogenem*, *Plutarchum*
Opp. philos. p. 776. E. ac *Thef.* p. 7. A. ubi com-
 pilavit *Min.* p. 319. D. usque ad p. 321. A. *Al-
 binum* *Isagog.* C. 5. *Maximum Tyrium*, qui
 e *Minoe*, ni fallor, hausit *Disf. XII*, p. 137. *Dav.*
Alexandrum Aphrodisiensem in *Aristot. El.*
Soph. fol. 51. b. *Clementem Alexandrinum*,

qui multa inde hausit suppresso nomine, ut Stromm. I, p. 151. 33. e Min. p. 313. B ff. Stromm. II, p. 158. 13. e Min. p. 314. C. et p. 317. B. *Servium* in Virg. Aen. VI, 432. *Proclum* in Tim. II, p. 96. in Polit. p. 366. p. 399. *Stobaeum* Eclogg. eth. XLII, p. 278. praeter Scholiorum ac Lexicorum auctores, et si qui alii animadversionem nostram fugerunt.

Haec sufficient ad Minoem Platoni abiudicandum: superest, ut auctori suo vindicetur atque addicatur; quod quo facilius fiat, spurii dialogi, qui vulgo habentur in Platonicis, videntur in classes redigendi esse et colligendi quasi in fasciculos. Illorum igitur praeter Socratem omnibus communem, pars ceteros etiam collocutores nominibus, nonnulli et moribus propriis insignitos habent: pars et nominibus destitutos et reliquo ornatu. Atque ex illis quidem, in quibus numero Epinomidem, secundum Alcibiadem, Axiochum, Eryxiam, Clitophontem, Sisyphum, Demodocum, Erastias et Theagem, alius hominis est Alcibiades, alius Epinomis; reliqui aliorum: unius autem dixerim esse Erastias ac Theagem sibi simillimos, unius etiam Demodocum et Sisyphum: quorum alter est *περί τοῦ συμβουλευέσθαι*, alter *περί τοῦ βουλευέσθαι*; unde facile intelligitur, quod extremo Sisypho scriptor ait dignam esse rem, quae iterum tractetur, impulisse eum ad componendum Demodocum. At hi dialogi cur

sint habendi pro subditiis, hic non est dicendi locus; unum tamen addam, propter quod praecipue fortasse iam veteres Critici Axiochum, cetera nothorum, quos illi noverant, facile principem, et Demodocum confixerunt obelis suis. Etenim quum apud Platonem duo reperiantur genera dialogorum, dramaticum et diegematicum, et si volueris, tertium ex utroque compositum, quod ap. Diog. L. III, 50. vocatur mixtum, ut est in Symposio ac Phaedone; hic etiam quartum reperitur, sed illud sane absurdum, nec tam compositum ex utroque, quam confusum: Axiochus namque incipit *δυναμικῶς*, progreditur et finitur *δραματικῶς*; Demodocus vero etiam ineptius principio dramaticus, progressu vero et exitu est diegematicus. Iam ii dialogi, in quibus cum Socrate colloquens persona incerta est et nullo nomine distincta, sunt *Hipparchus*, *Minos*, dialogi *de Iusto* ac *de Virtute*, quos ex unius opificis officina, Iutrina arbitror, prodiisse censeo. Supervacaneam rem agerem, si Minoem et Hipparchum ostenderem ab eodem conscriptos esse, quippe quo nihil apertius est ei, qui se in eorum familiaritatem penitus insinuaverit; inter Minoem autem et dialogum de Iusto tanta est similitudo, ut iam Cornarius Eclog. X, p. 139. Lips. *huius modum dixerit ad exemplum Minois efformatum*; de Virtute tandem dialogus quamvis e Menone compilatus, quantam cum dialogo de Iusto con-

gruentiam habet! Atqui si Minos et Hipparchus tam similes sunt, ut ab eodem homine profectòs non neges, praeterea vero Minos et colloquium de Iustio, item de Iusto ac de Virtute dialogi; quatuor omnes concesseris eiusdem auctoris esse. Attamen inter duo ista paria, Hipparchum ac Minoem et dialogos de Iusto et de Virtute, discrimen hoc est, quod posterius caret omni ornatu, ac macie pene confectum est; prius autem et veste paullo elegantiore est indutum, et habet succum quandam ac sanguinem. Sed cave, obsecro, ne tibi externa species ac splendor illudat: neque enim genuinus iste ornatus, sed fucatus et adscititius, nec sanguis est per ipsum corpus diffusus et vitalis, sed succus veluti ius aliquod extrinsecus affusum; quem si etiam ceteris affundere voluisset (et fortasse etiam voluit, ac tantum casu praetermisit postea) facili negotio scriptor potuisset. Detracta ista ad ostentationem induta Hipparcho et Minoi quasi leonina pelle, utriusque membrorum et totius corporis structuram consideres: et eundem asinum agnosces, qui in dialogis de Iusto ac de Virtute nudum sese prostituit. Veluti autem Plato in Republica moralem quandam arithmeticen instituit, ut conceptas apud mentem virtutis notiones infinitas determinaret ac definitis rationibus complecteretur: statuarii instar, obversantem animo divinae pulchritudinis imaginem adspectabili formae implicare gestien-

tis: ita criticum ratiocinium experiri licet, et singulos dialogos singulis componentem et comparantem subducere rationes similitudinum. Pridem novi haud aequales summas fore in quoque pari ex singulis aeribus confectas: neque tamen eae different tantum, quantum fortasse putabunt nonnulli. Quum tamen neque tam paucis paginis, quam in ea licet consumere, perfecte absolvi, nec prorsus praetermitti res possit, mediam inter utrumque viam tenebo, atque ex universa disputatione quaedam delibabo. Primum igitur, ut supra dixi, anonymus in quatuor omnibus secundarius collocutor est, eaeque etiam ἡθοποιία plus minus omnes carent: omnibus praeterea ab argumento inscriptus titulus est et ad unam regulam exactus. Nam duo etiamnum vocantur περὶ δικαίου et περὶ ἀρετῆς εἰ διδασκόν; Minois autem antiqua inscriptio fuit περὶ νόμου, ut iam ostendimus; Hipparchi tandem nec hic ipse index, de quo ibidem diximus, nec alter φιλοκερδῆς, qui tamen agnoscitur a Diog. L. III, 59. et Harpocr. v. ἀναθέσθαι, sed ille genuinus est, quem servavit Diogenis ed. Bas. περὶ φιλοκερδοῦς: quod demonstrare accurate possem, si lectoribus, quales mihi fingo, aliud quam admonitionem opus putarem esse. Quid vero quod in omnibus initium disputationis facit Socrates ipsa quae tractatur quaestione? Min. ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν; Hipparch. τί γὰρ τὸ φιλοκερδές; τί ποτε ἐστί; καὶ

τίνες οἱ Φιλοκερεῖς; De Iust. ἔχεις ἡμῖν εἰπεῖν ὅτι
 ἐστὶ τὸ δίκαιον; De Virt. ἄρα διδακτὸν ἐστὶν ἡ ἀρετή;
 Universum autem modum philosophandi eun-
 dem, orationem in difficilibus brevem, proli-
 xam in vulgaribus, transitus ab alia ad aliam se-
 riem argumentorum iusto liberiores, nimiam
 exemplorum copiam nihil efficientium, quin
 gyrum exemplorum, in quo continuo versantur,
 eundem reperies in omnibus. Sic rei illustran-
 dae causa confugitur Min. p. 313. B. Iust.
 p. 372. C. ad organa sensoria vocemque; Min.
 p. 317. D. ad γεωργόν, αὐλητήν, κιθαριστήν; Hip-
 parch. p. 225. C. ad γεωργόν, p. 226. C. ad αὐ-
 λητήν, κιθαριστήν; de Iust. p. 375. B. ἀδ ἰατρὸν,
 γεωργόν; Min. p. 316. C ff. ad ἰατρούς, γεωργικά,
 μαγείρους; de Virt. p. 376. B. ad μαγείρους, ἰα-
 τρὸν; Hipparch. p. 226. A. ad ἵππικόν; de Virt.
 p. 378. C ff. ad ἵππικὴν, κυνηγετικὴν, παιδοτρίβας;
 Min. p. 317. E. ad παιδοτρίβας; p. 316. A. ad βα-
 ρέα καὶ κοῦφα, ut de Iust. p. 373. B. C. E. Quid
 vero dicam de universa via disserendi? quae in
 omnibus adeo eadem est, ut totae ῥήσεις ad
 eandem plane normam reperiantur compositae:
 qua de re certior fies, ubi accurate et ab omni
 parte contenderis ea, quae citabo, loca; nam
 ne integra adscribam, vetat brevitatis lex,
 quam mihi imposui. Itaque conf. de Virt.
 p. 376. A. ἀλλ' ὥδε σκεψώμεθα αὐτό, usque ad D.
 οὐκ ἔχομεν· οὐ γὰρ λέγεται; de Iust. p. 373. A. ἀλ-
 λὰ πάλιν ὥδε, usque ad C. οὐκ ἔχω: Min.

p. 316. E. τίνων οὖν ἐστὶ τὰ περὶ κήπων ἐργασίας, usque ad p. 317. A. οὗτοι μὲν οὖν. Item Hipparch. p. 230. A. ἔστω γὰρ δὴ κέρδος τι ἀγαθόν, usque ad p. 231. A. ὅτι δὴ καὶ τοῦτο κέρδος ἐστίν: Min. p. 313. A. σκόπει γὰρ δὴ ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, usque ad p. 314. B. τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι: de Iust. p. 373. C. λέγοντες ἄρα ἡμᾶς διακρίνουσιν, usque ad E. τί ἔχομεν αὐτῷ ἀποκρίνεσθαι. Quibus locis quae affinia leguntur Plat. Protag. p. 311. B — D. p. 312. C. D. p. 318. B. C. ea multo minus congruunt. Praeterea conf. Min. p. 314. C. λέγεις τινὰς σοφοὺς, usque ad p. 315. A. ἔστι γὰρ: de Iust. p. 375. C. ὁ δέ γε ταῦτα ποιῶν, usque ad finem. Item de Iust. p. 372. D. ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχ οὕτως ἔχεις, usque ad p. 373. B. εὖ γ' εὔρες: de Virt. p. 378. C. ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ διδακτὸν ἐστὶν usque ad E. Nonnullae porro ad doctrinam moralem pertinentes sententiae pluribus horum dialogorum communes sunt, ut bonum bono non invidere de Virt. p. 377. A. Hipparch. p. 228. C. damno afficere malum, iuvare esse bonum de Virt. p. 376. E. de Iust. p. 374. B. neminem mala diligere aut odisse bona Hipparch. p. 227. B. de Virt. p. 376. E. II. Mirum est etiam, in tribus mentionem fieri παιδικῶν Min. p. 318. B. Hipparch. p. 229. C. de Virt. p. 377. E. Iam haec qui ea, quam res postulat, quaque ipse usus sum, diligentia comparaverit, nec tantum gustaverit primoribus labris, eundem in omnibus usum loquendi observatum

animadvertet satis superque: quod, si omnia vellem singillatim persequi, accurate demonstrare possem; sed nihil prorsus lectori relinquere et quae semel admonitus per se quisque invenire possit, longo sermone exponere, et inhumanum est et hominis typis chartisque intemperanter abutentis. Unum tantum addam, quod non alius in alio, sed iidem in omnibus dialogi expressi reperiantur, in eo quoque unum et eundem auctorem cerni. Ita quum in *Minoe* quaedam ad *Protagorae* modum conflata sint, eiusdem p. 345. C. in *Hipparcho* p. 229. A. vestigium acutissime reperit Schleiermacherus Vers. P. I, T. II, p. 437.: dialogi *de Iusto* autem et periodus ista p. 372. C. Μή μοι οὕτως κ. τ. λ. ad Protag. p. 318. B. ἀλλὰ μὴ οὕτως κ. τ. λ. confecta, et praecipuum caput, quo docetur iniustos invitos esse iniustos versiculi ope falso scilicet interpretati, ductum videtur ex Protag. p. 345. D ff. ubi idem exponitur Simonidei versus usu. Ex *Euthyphrone* vero quid in *Minoem* venerit, iam ostendimus; ex eodem p. 7. B. desumpta sunt ista dialogi *de Iusto* p. 372. D. Φέρε τὰ μείζω καὶ τὰ ἐλάττω, usque ad p. 373. C. quod ultra modum verumque extulit Meiners Iudic. de Socrr. rell. p. XLIII. ff. ed. Aesch. Fischer. quemadmodum etiam illa Cornarii Eclog. X, p. 139. de compilata Republica dicta sunt. Dialogi *de Virtute* posteriorem partem e *Menone* fluxisse notum: att-

men accurata comparatio me edocuit, totum characterem scriptoris esse proprium, ac praeter priorem partem etiam alia quaedam in Menone non legi: ut quod p. 377. E. Periclis filii a collocutore secundario olim amati sed prima adolescentia dicuntur esse mortui. Sed et *Hipparchi* ἡθοποιῶτα qualiscunque ad Menonis videtur exacta atque adumbrata. Quid enim, quod iste Pseudo-Hipparchus eandem quam Meno confidentiam et arrogantiam nisi habet, at certe simulat? quid quod uterque adolescens, in utroque Socrates senex est? quod hic a Socrate Anonymus, Socrates ab Anonymo, illic a Menone Socrates, ab eodem vero Meno falli se et circumveniri dicit? Cf. Hipparch. p. 225. D. p. 228. A. ff. Menon. p. 76. A. p. 80. A. B. p. 81. E. Et omnino Menonis et personati Hipparchi color et habitus similis eatenus certe est, quatenus esse potest vivus color fucato et adscititio. Postremo *Gorgiam* in *Minoe* expressum esse demonstratum est: *Hipparchi* autem haec p. 229. E. ἀλλὰ μὴν καὶ ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοὶ ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅτι βούλει τῶν εἰρημένων, aperte sunt e Gorg. p. 461. D. καὶ ἐγὼ σοὶ ἐθέλω τῶν ὁμολογημένων, εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογήσθαι, ἀναθέσθαι ὅτι ἂν σὺ βούλῃ: ubi etiam Heindorfius notavit. Eundem Gorgiae locum expressit Cicero Hortensio ap. Non. II, 781. *Itaque tibi concedo, quod in duodecim scriptis solemus, ut calculum reducas, si te alicuius da-*

ti poenitet, quae ex Hipparcho translata perperam cenſet Muretus V. L. II, 13. Plura enim videtur acerrimus Platonis imitator, qui Gorgiam diligentiffime legerat (v. Orat. I, 11.), ex hoc in Hortenſium ſuum tranſtuliffe; uti namque in Gorgia rhetorice a Socrate accuſatur, a Sophiſtis et Callicle defenditur, philoſophia autem ab illis accuſata purgatur a Socrate: ita in Hortenſio orator hic eloquentiae partes tuetur, quam, ut Cicero ibidem ait, ipſe in coelum ſuſtuliffet, ut cum ea ſimul aſcenderet; ſapientiae ſtudioſum autem adverſus crimina illius vindicatur. Sed redeo ad libellos noſtros; de quibus iam nihil reſiat monendum, quam etiam de Iuſto ac de Virtute dialogos nihil habere neque in ſingulis verbis, neque in totius orationis conformatione, neque in ſententiis, quamobrem eorum opinioni accedam, qui eos ab recentioribus Sophiſtis conſectos putant: certe hinc, quod in dial. de Virtute Plato tam impudenter compilatus ſit, ex ſequiore eum aevo oriundum eſſe haud eſſeſceris: neque enim poſterioris aetatis homo quam ipſius Platonis aequalis impunius huius loca in ſuum uſum poterat convertere. Sed de hoc mox paullo viderimus: at ſiquidem recentiores fuerint, non nimis eſſe recentes, fidem facit Stobaeus, qui ex iis ut Platoniciſ quaedam retulit in Eclogas ſuas morales. Ceterum in tota cauſa iudicanda rogandum eſt, ne ſingula unice momenta penſentur: quorum per

se quodque debet aliquam quidem vim habere, neque tamen tantam, ut aliis ne indigeat: dummodo cunctis una in trutina positus inclinabit, satisfactum mihi putabo esse. Etenim nulla argumentorum divisione causa nequit cognosci: verum ut in iure civili non ex uno alteroque capite lis aestimatur, sed ex universa accusatio-
ne, ita in hoc litterario quoque iudicio statuen-
dum est: nec Platonem ex uno alteroque ora-
tionis membro agnoscimus, neque amicum ex
pede vel manu, sed ex toto quemvis et consum-
mato corpore vel saltem parte quadam eximia,
sicuti hominem e vultu, et ex ungue leonem,
quod aiunt. At si qui sunt, qui diffidant ratio-
nibus nostris, eos unice quaesumus, conferant
singulos quosque istorum dialogorum cum pro-
ximo, quoque cuiuscunque scriptoris loco ma-
gnitudinis fere nec maioris nec minoris, exce-
ptis a quibus sua Noster mutuatus est, et ne iis
quidem, pene dixerim: ac videant, num tanta
inter hos, quanta sit inter istos congruentia.

Haec olim ex animi sententia commentatus
eram, nullo eiusmodi praeiudicio ductus, ut
praeceptae alicui, quam foverem, sententiae
accommodarem, sed quod mihi probabilia ma-
xime viderentur: fore unquam, ut homo repe-
riretur, qui nullis praeterea conditionibus, nec
addi quidquam nec detrahi pactis postulans,
parentem tam bellae prolis se sponte profiteretur,
atque illius sustentandae onus in se recipe-

ret, ambitiosa spes parumque modica videbatur esse. Ecce opportune oblatus est *Simon Atheniensis*, de quo haec Diog. L. II, 122. 123. Σίμων Ἀθηναῖος, σκυτοτόμος. οὗτος ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ διαλεγομένου τινὰ, ἦν ἐμνημόνευεν ὑπόσημειώσεις ἐποιεῖτο· ἔθεν σκυτικούς αὐτοῦ τοὺς διαλόγους καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ τριάκοντα ἐν ἐνὶ φερόμενοι βιβλίῳ. Sequuntur indices, ex quibus hos tantum pono: περὶ δικαίου πρῶτος, δεύτερος· περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτόν, περὶ νόμου, περὶ φιλοκερδοῦς — οὗτος, Φασί, πρῶτος διελέχθη τοὺς λόγους τοὺς Σωκρατικούς· ἐπαγγεिलाμένου δὲ Περικλέους θρέφειν αὐτόν, οὐκ ἂν, ἔφη, τὴν παρέρησιαν ἀποδόσθαι. Eiusdem fertur epistola ad Aristippum, quae est Socraticarum XII. unde paucula habet Stob. Eclogg. eth. XVII, p. 156. Sed haec conficta est ab eodem homine, qui scripsit Aristippi ad Simonem litteras Socr. XIII. et reliquas, in quibus Simonis mentio fit, epistolas, Socr. IX. et XI. Aristippi, et XVIII. Xenophontis. Ad quam Socraticarum epistolarum collectionem quum semel sim delatus, hoc quoque annotem, quod Diog. L. III, 61. et Suid. v. εὖ πράττειν XIII Platonis epistolas numerent, inter quas IV ad Dionysium, quum in edd. Platonis sint tantum XII, et quidem ad Dionysium III: quae res molestiam creabat Tennemannō Syst. Plat. Phil. T.I, p. 107. et p. 111.; ei igitur reilucem ex ista epistolarum farragine petendam esse: quippe

Laertius etiam illam epistolam, quae est in Socraticis XXIV. ut ceteras pro genuina habens numeravit in Platoniciis. De Simone cf. etiam Suid. v. Σωκράτης, Plutarch. Opp. philoss. p. 776. B. Ridicule autem vilium sutoris et σκυτικῶν διαλόγων iacturam deplorat Bruckerus Hist. crit. Philos. T. I, p. 577. ita scribens: *Edidit vero dialogos triginta tres, quos tamen omnes tempus nobis invidit, nec eorum quidquam superest, quae in litteras retulit.* At lepidum quam ridiculum potius dixerim Franc. Hemsterhusium, Tib. F. qui elegantissimum dialogum Simonis nostri nomine inscripsit et de vita eius plura ingeniose finxit. Equidem quid sit, quod in tanto eum honore plerique omnes habuerint, adhuc requiro. Nam quod Leo Allatius de Simeonib. p. 197. e Phaedonis dialogi inscriptione a Simonis nomine petita (v. Diog. L. II, 105. Suid. v. Φαίδων) magnifice de eo aequales sensisse colligit, hoc est eiusmodi, ac si propter Euthyphronis indicem Platonici clarissimum virum Euthyphronem fuisse putet. Scilicet derisisse Simonis sapientias Phaedonem in hoc dialogo, ut in Euthyphrone Plato fecit cum vate illo, intelligitur e principio epistolae Aristippeae XIII. οὐκ ἐγὼ σε κωμῶδῶ ἀλλὰ Φαίδων κ. τ. λ. talia enim, qui epistolas istas confinxit, haud dubie acceperat a maioribus. Sed ut veniam ad rem, cui non dignum consideratione videatur, Simoni tribui ap. Laert.

quatuor dialogos instructos iisdem titulis, quos genuinos nosirorum esse supra ostendimus; quod enim dial. *περὶ ἀρετῆς* hodie inscribitur *περὶ ἀρετῆς εἰ διδακτὸν*, ap. Diog. autem est accuratius *ὅτι οὐ διδακτὸν*, nullius est momenti: dialogos praeterea eiusdem fere magnitudinis (erant enim XXXIII uno volumine constipati): dialogos pariter indubie ineptos, ut quos per contemptum veteres *σχυριστοὺς* appellarint: dialogos denique in quibus, ut in nostris, indicibus ab argumento desumptis, cum Socrate colloquens persona nullo nomine videatur insignita fuisse? Quid quod talia argumenta, qualia sunt τὸ φιλοκερδὲς et *περὶ ἀρετῆς ὅτι οὐ διδακτὸν*, non ita frequenter tractabantur? quamquam posterius praeter Platonem etiam Crito ap. Diog. L. II, 121. et Pythagoreus quidam ap. Gal. opuscul. myth. p. 726 ff. et recentiores nonnulli sunt aggressi. Quid quod mirus casus ac vix casus esset, qui tam inter se congruentes duos scriptores creasset? Haec magnopere mihi (et cui nam secus videbitur?) reddunt verisimile, *non alios esse quatuor nostros dialogos atque illos, qui ap. Diog. Simoni Socratico tribuuntur.* Et nunc quidem iam possem finem imponere disputationi et peritorum iudicia exspectare, nisi quem modo produxi et restitui, eius tuendi etiam officium mihi iniunctum putarem esse, eaqueque tela nonnulla, quae in Simonem meum possent coniici, ante propositum esset

profligare quam ceniicerentur. Quae tela eo minus valent apud animum meum, quanto plus tribuo honorificentissimo Wolffi consensui, qui se in eadem qua ego sententia fuisse, declaravit in familiari sermone. Primum nescio an cui mirum videatur, quod hominem, qui iam Periclis temporibus media aetate videatur fuisse, auctorem faciam scriptorum, in quibus tam novorum Platonis dialogorum imitationes deprehendantur. Sed si nec plus multo nec minus triginta annis ante Platonem natum Simonem statuas, utrumque potest cadere in eum: neque enim ex iis, quos dixi, dialogis ullus post Ol. C. editus videtur esse; sed Protagoras quidem, Euthyphron et Gorgias sunt inter iuvenilia Philosophi scripta, Meno vero circiter Ol. XCVI. vel XCVII. videtur compositus esse, paullo post donatas a magno Rege Ismeniae pecunias (cf. Menon. p. 90. A. cum Xenophi. Hellen. III, 5. Plat. Rep. I, p. 336. A. Plutarch. Artax. p. 1021. D. Lyfandr. p. 448. E. Pausan. III, 9.), et Symposium Ol. XCIX. (v. Wolf. Introd. p. LV.); nec multo post conscriptos ceteros dialogos putaverim in istis commentariolis expressos. Quod vero ap. Diog. L. Simon tantum Socratis sermonum *ὑποσημειώσεις* dicitur fecisse, his autem colloquiis Platonis potissimum norma ac regula adhibita est: quid obstat quominus quatuor vel sex e XXXIII non ex Socratis ore audita, sed ad Platonis modum conformata pu-

tes fuisse? Quamquam in tanta Diogenis ἀκρί-
 σια ne illud quidem certum videtur, an omni-
 no Socraticorum Simonei dialogi fuerint ὑπόση-
 μεώσεις: sanē poterant hi ipsi, quos nos tracta-
 mus, quamvis ex Platone expressi, haberi
 pro talibus. Iam autem illa aetate utrum ae-
 quaevus scriptor eiusmodi plagium potuerit
 committere, quale qui composuit dialogum de
 virtute, in Menone ausus est, requiris? Nimi-
 rum nisi pluribus id exemplis nossemus, multo
 id quam nunc impunius licuisse vel inde intel-
 ligeremus, quod tunc non quivis libellus omni-
 bus innotesceret, nec referretur in censorias ta-
 bulas, in quibus hae fraudes detegerentur. At-
 que etiam tum in tanta hominum otiosorum
 abundantia ineptissimus quisque scriptor habe-
 bat, a quibus studiose legeretur; nec Platonem
 attingebat cui Simon, nec Simonem cui Plato
 arrideret. Itaque quae Philosophus elegantio-
 ribus et eruditioribus maiori sapientiae atque
 eloquentiae apparatu in Menone disseruerat,
 ea tutor scilicet compendiosius et popularius,
 quod etiamnum solet fieri, recisis quae ad geo-
 metriam et altiores philosophiae quaestiones
 pertinerent, sodalibus suis, pro eorum parata
 sapore, poterat apponere. Atqui ut dialogi
 non infra Simonis dignitatem sunt: quaenam
 enim dignitas est tutoris ultra crepidam sapien-
 tis, et quid expectes de Παναίω nuper philoso-
 phiam aggresso, quam, ut ipse Plato dicit ac-

commodatissimo ad rem nostram loco Rep. VI, p. 495. C ff. id genus homines, fortasse ipsum Simonem tangens, *γενήματα νόθα καὶ φαῦλα*? ut igitur, inquam, non indigni Simone sunt, ita nec inepta doctrina per Hipparchum et Minoem sparsa detertere debet quemquam ne a futore progenitos putet: quippe et vetus et novum aevum et doctos tulit futores et indoctos philosophos. Attamen quum Panaetius, homo non ignobilis, ap. Diog. L. II, 64. genuinos nullos praeter Xenophontis, Antisthenis et Aeschinis dialogos Socraticorum agnoscat, eatenus tantum haec opuscula Simoni tribuo, quatenus ea, quae Laertius intelligit, ad eum poterant referri. Quamquam ne Panaetio quidem temere credendum, quem cupidum nimis in critica facienda fuisse, declarat mira illa Platonici Phaedonis *ἀθήνησις*; qua qui eum liberant, nituntur parum firma coniectura. Sed qui, inquit, factum est, quod videris statuere, ut Minos et Hipparchus a Diogene, Thrasylo atque ipso Byzantio Aristophane inter Platonica haberentur, et tamen iidem, modo aliter inscripti, a Diogene numerarentur in Simoneis? Hoc quamvis sententiae minime tenacem nondum tamen movit, ut ea decedam. Nam Diogenis mores quis est qui ignoret? quem dialogos Simonis nec habuisse verisimile est, nec si habuisset, gnaviter lecturum fuisse. Et Thrasyllum etiam ignobilis hominis commentarii, quod

illius aevi maximum incommodum fuit, latere poterant licet in vicina forsan domo servati. Et quid Critici Alexandrini? ex quibus qui Platoni dicitur operam dicasse ap. Diog. L. III, 61. Aristophanes Byzantius, is in ceteris suis gravioribus occupationibus vilissimi scriptoris fortasse tantum duos tres dialogos, qui primi occurrerant, curiose legit, mox frustratam sentiens spem bonae frugis, rursus involucro condidit putidas chartas. Quid quod ne de hoc quidem satis constat, annon aetate Alexandrinorum Minos et Hipparchus Platonis an Simonis essent, fuerit ambiguum? Certe Aeliani dubitatio de Hipparcho non est aliunde, quam ex tabulis veterum Criticorum derivanda. V. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. CLIV. Etenim siue fraude siue casu, nondum consummato operum Platoniorum corpore, Platonem auctorem mentientes dialogi in bibliothecam illati erant, qui pridem aliis nominibus inscripti in Simoneis extarent; non modo a diversis, sed ab eodem Critico *πίνακας* conficiente et in Platoniorum et in Simoneorum indicem iidem referri et poterant et debebant: quod incertum reddebat libri auctorem. Iam ut huius conditionis scriptis adiecti obeli fuerint, quod tamen non est certum, quis nescit, qui ad Diogenis modum aliorum scrinia compilent et ex iis Bibliothecas congerant, criticorum vim telorum raro sentire et tantum non spernere ac deridere? Ecquis error tam fre-

quens est apud istos, quam ut ex uno auctore plures, ex pluribus unum faciant, aut eosdem libros diversis nominibus insignitos, bis ponant? Quod haud semel accidit Diogeni in Aristotele et aliis. Postremo nonne hodieque in magnis bibliothecis contingit, ut eadem opera contenta diversis codicibus non eosdem titulos prae se ferentibus, etiam a peritissimis habeantur pro diversis? Idem arbitror accidisse in quatuor his dialogis. Nimirum dum amplior erat optimorum scriptorum copia, nemo merito curabat magnopere istas sordes: at nunc in tanto nobis meliorum librorum naufragio etiam Simonis tabulae servandae et in Graecarum templi litterarum angulo quodam erunt reponendae.

Breviter explicavi sententiam, quam multis verborum ambagibus, multis ad confirmanda, quae dixi, additis exemplis exponere poteram: sed quum mihi lectores fingerem in criticis aliquantum exercitatos, multa mihi putavi praetermittenda, quae alias essent proferenda. Addam nunc nonnullas e locupletiore penu correctiones in Minoem, et deinceps ad genuinos de Legibus libros transibo.

Min. p. 313. C. Τί δ᾽ ἔστ' ἂν εἴη νόμος, ἐπισκεψώμεθα αὐτὸ ὧδε. — Post vocem νόμος ponendum interrogationis signum. De Virt. p. 376. A. Ἐστὶν δὲ διδασκὸν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἢ οὐ διδασκόν, ἀλλὰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ γίνονται ἄνδρες ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ; — Ἄλλα ὧδε ἀνεψώμεθα αὐτό.

P. 314. B. Ἡ εὐρέσει τινί; ὥσπερ τὰ εὐρισκόμενα εὐρίσκεται, ὅθεν τὰ μὲν ὑγιεινὰ καὶ τὰ νοσώδη ἰατρικῇ, ἀ δὲ οἱ θεοὶ διαγνοῦνται, ὥς φασιν οἱ μάντις, μαντικῇ. μαντικὴ γάρ ποῦ τέχνη ἡμῖν εὐρεσις ἐστὶ τῶν πραγμάτων. ἢ γάρ; — Ald. non habet μαντικῇ; quod quamquam non probabam, numquam tamen de vulgatae lectionis veritate non dubitabam. Quid enim? Num ars divinandi simpliciter rerum potest inventio appellari? Annon etiam medica ars et coquinaria et poetica et tua fortasse propria, bone scriptor, futura rerum est inventio? An medicamina, an iura, an poemata, an calcei et caligae nullae res sunt? Ita Noster, quisquis est, minime censebat, qui modo ipse dixit, non universe rerum, sed divinarum rerum inventionem esse μαντικὴν: eorum, inquit, ἀ οἱ θεοὶ διαγνοῦνται. Sic ipse etiam Plato, ubicunque de arte divinandi loquitur, vel ad divina eam vel ad futura refert. V. Phaedr. p. 244. C. Euthyphr. p. 3. C. Sympos. p. 188. B ff. Politic. p. 290. C. Lach. p. 195. E. Nec simpliciter εὐρεσιν πραγμάτων dixit τὴν μαντικὴν Scriptor Definitt. p. 414. B. qui, μαντικὴ, inquit, ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος καὶ μέλλοντος ζῶν ὁντων. Hoc Marsilius, qui ut Platonice, non ignarus fuit harum rerum, bene intellexit, ideoque expedire se e difficultate voluit hac interpretatione: *Vaticinium namque talium rerum inventio est.* Sed unde nam illud *talium* in translationem venit? Scili-

et ex studio vertendi, quae debebant emendari. Ecce egregius Leid. liber egregiam lectionem suppeditat: *μαντικῇ*. Ἡ γὰρ που τέχνη — Haec est unice vera scriptura. Postquam enim Socrâtes dixit se quaerere, quid sit lex, *αἰσθησις* an *δῆλωσις* an *εὔρεσις*, pertractatis prioribus duabus notionibus postremo loco *εὔρεσιν* aggreditur, suamque de ea sententiam exemplis conatur illustrare. Itaque medicorum et vatium artem in medium affert, et illam positam dicit in salubrium noxiarumque rerum inventionem, hanc in eorum, quae dii cogitant, indagationem. Quum igitur medicorum vatiumque artem appellet inventionem rerum ad illos pertinentium, *ipsam artem* vides scriptori nihil aliud esse quam *rerum inventionem*: quod quum ex ipso hoc loco appareat, iam non opus est aliunde adstruere, veterum nonnullos artem ita definisse. Aptè etiam *εὔρεσιν* ait ad artem pertinere, quum *δῆλωσιν* dicat esse scientiae. Postremo nescio an hinc Pollux VI, 178. duxerit verba *εὔρεσις πραγμάτων*.

P. 314. D. Οἱ δὲ ἀνόμιμοι ἀνομία ἀνόμιμοι — Et hic et paullo post ex codd. Paris. Leid. scribendum *ἀνομοι*. Nam *ἀνόμιμος*, quod unius huius loci auctoritate H. Stephanus, quem secuti sunt reliqui, in Thes. T. II., p. 1030. E. retulit, addita nota: *Sicut a νόμος fit ἀνομος, sic a νόμιμος fit ἀνόμιμος, praefixo a privativo*, haec igitur vox nihili est et prorsus barbara.

Nam substantiva in os desinentia, quae praefixe α privante faciunt negantia adiectiva, et mutato finali os in terminationem ιμος affirmantia, non faciunt privativa composita ex affirmante adiectivo in ιμος et littera α. Ita λόγος, ἄλογος, λόγιμος: μόρος, ἄμορος, μόριμος: τρέφος, ἄτροφος, τρέφιος: γόνος, ἄγονος, γόνιμος; sed ἀλόγιμος, ἄμόριμος etc. nusquam legitur. Nec ἀνόμιμος, sed unum ἄνομος agnoscitur a vett. lexicographis.

P. 314. E. Ἀλλὰ μὴν δόξα γέ τις καὶ αὐτό μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι. — Leg. αὐτῷ μοι. Lach. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἑναγχος ἄνδρα προὔξενσε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μοιτικῆς. Rep. II, p. 378. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτήδεια εἶναι λέγειν. III, p. 398. B. καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη.

P. 315. A. Οἱ δ' ἄρα μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ νόμοις χρώμενοι ἄνθρωποι, ὡς δοκοῦμεν, οὐκ αἰεὶ δύνανται ἐξευρίσκειν ὃ βούλεται ὁ νόμος τὸ ὄν. — Verborum ordo satis importunus, Paris. Leid. χρώνται. Scrib. εἰ δ' ἄρα μ. τ. α. δ. ν. χρώνται, ἄνθρ. Fic. *Quod si non iisdem, ut videtur, legibus homines utuntur.* Simili modo, opinor, corrigendus divinus locus, at nunc trifariam corruptus Legg. IV, p. 715. E. Ἄνδρες τοίνυν φῶμεν πρὸς αὐτοὺς, ὃ μὲν δὴ θεός, ὥσπερ καὶ ὁ παλαιός λόγος, ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἀπάντων ἔχων, εὐθεῖαν περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος, τῷ δ' αἰεὶ συνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θεοῦ νόμου τιμωρός: ἥς ὁ μὲν εὐδαίμων

θειν μέλλων ἐχόμενος, ξυνέπεται ταπεινὸς κεκοσμη-
 μένος· ὁ δὲ τις ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας ἢ χρέμα-
 σιν ἐπαυρόμενος ἢ τιμαῖς ἢ καὶ σώματος εὐμορφίᾳ,
 ἅμα νεότητι καὶ ἀνοίᾳ, φλεγόμενος τὴν ψυχὴν
 μεθ' ὕβρεως, ὡς οὐτ' ἀρχόντος, οὔτε τινὸς ἡγεμόνος
 δεόμενος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις ἱκανὸς ὦν ἡγεῖσθαι, κατα-
 λείπεται ἔρημος Θεοῦ. Theodoret. Gr. Aff. Cur.
 VI, p. 855. Hal. legit *εἰ δὲ τις* et φλέγεται: cod.
 Leid. servat quidem vulgatum ὁ δὲ, at habet ta-
 men φλέγεται: sed *εἰ δὲ τις* Ge. Cedren. Hist.
 comp. p. 159. manifeste agnoscit. Non dubito
 igitur de veritate lectionis Theodoreti. Sed pro
 illo εὐθείαν perpaucis, quos nunc praetermitto,
 testibus nixo, leg. εὐθεία, e Leid. cod. Schol.
 h. l. libro Aristotelico de mundo c. 7. qui scri-
 ptor partim hinc, partim e Legg. V, p. 730. C.
 profecit; ex Plutarch. adv. Colot. p. 1124. F. et
 ad ind. princ. p. 781. F. in cod. Paull. Petavii:
 nam vulgo hic, ut ap. Schol. Arat. Phaenomm.
 14. male εὐθεία: e marg. Orig. c. Cels. VI, p. 285.
 Spenc. Theodoret. l. c. Procl. Theol. Plat. VI,
 9. p. 362 ff. Vers. Iren. adv. Haer. III, 45.
recte perficit, et genuino Fic. *recte per-
 agit*. Postremo scribe καὶ κεκοσμημένος e cod.
 Leid. Orig. Clem. Alex. Stromm. II, p. 180.
 Theodoret. Cedren. Fic. Ut vero hic ὁ δὲ τις
 mutandum in *εἰ δ. τ.* ita Legg. V, p. 738. A. ὁ
 μὲν δὴ πᾶς εἰς πάντα πάσας τομὰς εἴληχεν corrigen-
 dum οὐ μὲν δὴ. Fic. *Neque enim omnis nu-
 merus omnes in omnia sectiones habet.*

P. 315. C. Καὶ μὴ ὅτι βάρβαροι ἄνθρωποι ἡμῶν ἄλλοις νόμοις χρῶνται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὗτοι, καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἐκγονοὶ οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες! — Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὗτοι sunt *noti illi in Lycia sacrorum antistites*, ut Phaedon. p. 69. C. οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες. Male igitur Rutg. Rescius, Lovaniensis Minois editor, in notula exemplari suo Grynaeanae versionis, quod ante oculos habeo, manu adscripta interpungendum censebat, οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ, οὗτοι καὶ οἱ κ. τ. λ. secutus Ficinum: *Hi siquidem et Athamantis successores*. At Lycios, qui alias ut Cares, Cilices, Pamphylii etc. barbaris adnumerantur, a Nostro inter Graecos referri miteris, ni noris verba Herodoti VII, 92. Λύκιοι δὲ Τερμίλαι ἐκαλέαντο, ἐκ Κρήτης γεγονότες, ἐπὶ δὲ Λύκου τοῦ Πανδίωνος, ἀνδρὸς Ἀθηναίου ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην. Pausan. VII, 3. Λυκίων μὲν κατὰ συγγένειαν τὴν Κρητῶν· καὶ γὰρ οἱ Λύκιοι τὸ ἀρχαῖον εἰσιν ἐκ Κρήτης, εἰ Σαρπηδόνι ἐμοῦ ἔφυγον. Cic. Verr. Act. II, IV, 10. *Lycii illam, Graeci homines, incolebant*. Quid vero quod, quamvis plurima de veterum humanis victimis apud varios scriptores legantur tradita, in Lyciis nihil eiusmodi usquam notatur? Quid si aliam quandam Graeciae ipsius regionem, in qua inhumanus humanas immolandi victimas mos (de hoc enim disferitur) obtinebat, quamque quum notissima res esset, praetermittere scriptor non poterat, ne unica quidem littera de sola con-

iectura mutata restituamus? Hoc si praefiterimur, nonne tu Lycios iam non ferendos, sed funditus evertendos, et in eorum sedem nostram coloniam putaris deducendam? Age igitur, faustissimis, ut speramus, auspiciis et secunda ave duce οἱ ἐν Λυκαία οὔτοι deducuntur; etenim Leid. optimus liber et hic et p. 316. A. ubi iterum est Λυκία, exhibet Λοκαία: obscurum sane oraculum, nisi bono interpreti; at qui augurari didicerit, Λυκαίαν significari intelliget. Est quaedam ἀνθρωποθυσία, quae in Lycaeo monte Lycaeis diis, Iovi et Pani, ipsis Lycaeis feriis fiebat: de qua nihil est quod dicam, quum ante me occupaverit omnia doctissimus Böttiger in Curt. Sprengelii sylloge Beytr. z. Gesch. d. Medic. T. I, P. II. num. 1. Hoc exemplum, utpote tum, quum haec scriberentur, Athenis vulgo notum, silentio praetermitti non poterat: notum enim fuisse apparet ex Platone id non tam exponente, quam leviter tangente Rep. VIII, p. 565. D. Ἡ δὴλον ὅτι ἐπειδὴν ταυτὲν ἀρξεται δεῖν ὁ προστάτης πῶ ἐν τῷ μύθῳ, ὅς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς, ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχχνου ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερῶν ἐνὸς ἐγκαταμεμιγμένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἐγὼ γε. Iam vero ut mons, ubi haec sacra fiebant τὸ Λύκαιον, et feriae τὰ Λύκαια, et dii οἱ Λύκαιοι vocabantur, ita et oppido nomen fuit τῇ Λυκαία. Steph. Byz. Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας.

Θεόπομπος πεντήκοστῳ ἔκτῳ. παρὰ δὲ Μενέλαον Λύ-
καιθα, μετὰ τοῦ θ. ὁ οἰκὴταρ Λύκαιος. Pausan. VIII,
27. Δίπαια, Ἀλυκία. Legendum esse Λύκαια
apparet ex VIII, 30. τὴν τε Δίπαιον καὶ τὴν Ἀλ-
καιᾶ τιν' χώραν. Vidit et Facius. Ex hac Ly-
caea sunt Λυκαιᾶται ap. Pausan. VIII, 27. quos
an Λυκάται e Lycoa oriundos (v. Pausan. VIII,
30. Steph. Byz. v.) eodem cap. pro Λυκόταις
substituatur, Fac. immerito dubitat. Etenim ibi
locum non habere Lycaëatas ostendit praegres-
sa Lycaea. At Λυκόται non sunt a Lycoa, sed a
Lyco, ut αἰδηῶ δημόται: itaque reponendi Λυ-
κοῖται sunt.

P. 315. D. Καὶ ἐγχευτρίστρας μεταπεμπόμε-
νοι — Ἐγχευτρίστρας Schol. h. l. Schol. Aristoph.
Vesp. 288. Suid. Etym. M. Phavorin. qui ex se
invicem emendari possunt, exponunt de mulie-
ribus ταῖς χῶας ἐπιχεύουσας, quae alias dicuntur
χοιφόροι: assentitur Winkelmannus in Praefa-
tione ad Monumm. inedd. Sed qui possint hae
χοιφόροι appellari ἐγχευτρίστραι, non assequor.
Alii accipiunt de praeficis: qui nec auctorem
sententiae producere, nec rationem possunt:
immo prorsus iis contrarium est, quod etiam
Platonis aetate carmina sive naenias in funeribus
cani solitas esse intelligitur ex Plat. Legg. VII,
p. 800. D. Cic. Legg. II, 24. Equidem ἐγχευ-
τρίστρας interpretor *mulieres offilegium procu-
rantes*; quae significatio origini vocabuli uni-
ce convenit. Iam vero, ut prorsus sententiam

scriptoris perspicias, Solon multa, quae olim circa funera Athenis obtinebant, sustulit, v. c. Iessum (Cic. Legg. II, 23.): itaque eum etiam of-
flegii consuetudinem censeo abolevisse. Quam
coniecturam firmat, quod fuit in XII Tabb.
*Homini mortuo ne ossa legito, quo post fu-
nus faciat* (Cic. ib. 24.); in XII Tabb. inquam,
quarum caput illud, quod versatur in funebri-
bus, de legibus Solonis translatum est (Cic. ib.
23. 25. 26.). Schol. Aristoph. Etym. Phav. ma-
le habent ἐγχυτρίας. Fic. *Eosque qui urnas
ducerent, advocantes. An legit ἐγχυτρίας?*

P. 315. E. Φέρε δὴ. σὺ πότερον νομίζεις —
Leg. Φέρε δὴ σὺ, π. v. quod iam dudum a me
repositum firmavit nunc Leid. cod. Eras-
p. 136. C. Φέρε δὴ σὺ, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ τύχοις ἢ αὐ-
τὸς ἀσθενήσας, ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, περὶ οὗ σὺ
σπευδὴν μεγάλην ἔχεις, πότερον ὑγίειαν κτήσασθαι
βουλόμενος, τὸν ὑπάρχον ἐκείνον τὸν φιλόσοφον εἰσά-
γοις ἢ εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ τὸν ἰατρὸν ἢ λαβοίς; Gorg.
p. 451. D. ἴθι δὴ καὶ σὺ, ὦ Γοργία. Alcib. pr.
p. 108. C. ἴθι καὶ σὺ.

P. 317. A. Πολιτικά ἄρα τὰ συγγράμματα
ταῦτά ἐστιν, ἃ οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι βασιλέων τε καὶ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα. — Formula κα-
λοῦσιν οἱ ἄνθρωποι usitato vulgarique rei alicuius
nomini additur. Menon. p. 81. D. ἐν μόνον ἀνα-
μνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι. At πο-
λιτικῶν συγγραμμάτων vulgare nomen non est βασι-
λέων τε καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν συγγράμματα, sed νόμοι.

Phaedr. p. 258. A. οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀνδρὸς πολιτικοῦ συγγράμματος πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται; — Πῶς; — Ἐδοξέ μοι, Φησὶν, αὐτὸ τὸ σύγγραμμα κ. τ. λ. quod solenne legis initium est. P. 278. C. τρίτον δὲ Σόλωνι καὶ ὅστις ἐν πολιτικοῖς συλλόγοις νόμους ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν. P. 277. D. νόμους τιθεῖς, σύγγραμμα πολιτικὸν γράφων: licet suspectus locus sit. Scribendum igitur e Leid. ἐστίν, οὗς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι, βασιλέων κ. τ. λ. Nam reliquae eiusdem libri scripturae varietates sunt incertae.

P. 318. A. Οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι ἄριστοι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων; οὐχὶ τοῦ βασιλέως; Φαθί. — Leg. οὐχὶ οἱ τοῦ βασιλ. e Leid. et Stob. Eccl. eth. XLII, p. 278. ut supra οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ etc. Scribendum praeterea φαθί: nam penultima brevis est. V. Suid. v.

P. 318. E. Οὐκ οὐν ὑπὸ τε Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου — Iam dudum emendavi ὑπὸ γε, quod nunc Leid. exhibet. Lach. p. 195. A. Οὐκ οὐν Φησὶ γε Νικίας. Cratyl. p. 383. B. οὐκ οὐν σοὶ γε, ἢ δ' ὅς, ὀνομαίῃ Εὐμοχένης. Gorg. p. 516. E. οὐκ οὐν οἱ γε ἀγαθοὶ ἡνέσχοι — et singulis fere paginis. Non aliter οὐτι γε. Hipp. min. p. 373. B. ὦ βέλτιστε Ἰππία, οὐτι ἐκὼν γε ταῦτα ποίω — Phaedr. p. 242. E. λέγεται γε δὴ. — Οὐτι ὑπὸ γε Λυσίου οὐδὲ ὑπὸ τοῦ σοῦ λόγου — ubi nihil mutandum.

P. 319. E. Ἐφοίτα οὖν δι' ἐνάτου ἑτοῦς εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως, τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδειξόμενος, ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ

Διός. — Post haec Steph. excidisse putabat ἐμεμαθήκει l. μεμαθήκει, vel παρσιλήφει, hoc secutus Ficinum vertentem *acceperat*. Ἐμεμαθήκει tacitus addit Wessl. ad Diod. T. I, p. 394. Ego vero ante praepositionem *παρὰ* infero μεμαθήκη, neglecto augmento ut Apol. p. 20. A. Phaeton. p. 89. A. Gorg. p. 516. A. Tim. p. 69. E. coll. Valcken. Ann. in N. F. p. 400. et terminatione facta in litteram η, ut in vetustissimis Platonis exemplis legebant Ponticus Heraclides et Panaetius Stoicus ap. Eustath. ad Od. Ψ, p. 1496. Rom. p. 813. Balf. Eo, quo posui, loco cod. Parisi. habet μεμάθηκες, in quo latet vera lectio, firmanda illa ex Schol. Od. T, 178. (cuius verba ex parte Etym. M. γ. Ἐννέωροι habet): Μυθολογεῖται τὸν Εὐρώπης καὶ Διὸς Μίνωα ἐν Κρήτῃ οἰκοῦντα δι' ἐνναετίας ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν πατέρα παιδευθησόμενον, καὶ ὡς παρὰ σοφιστοῦ μάθαιεν καὶ δέοντα· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ χρόνου τὰς ἀποδείξεις δίδοναι ὧν μεμαθήκῃσι. (l. μεμαθήκει) ἐν τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ Διὸς — ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Πλάτωνι. Quod restat, docti dissident, novemne continuos annos apud Iovem Minos versatus dicatur esse, an nono quoque anno: posterior sententia est Stephani in Plat. T. II, p. 320. A. Casauboni ad Strab. X, p. 730. cuius argumentum facile est refutare ex Etym. M. et Apollon. Soph. v. Ἐννέωροι, Spanhemii ad Callim. H. in Dian. 193. et Clarkii ad Od. l. c. quibus tamen prorsus adversantur nostri scriptoris

verba: ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι μεμαθήκη παρὰ τοῦ Διός. Et omnino falsa est omnis haec opinio indeque orta, quod Plato Legg. I, p. 624. A. Heraclid. Pontic. p. 6. ed. Hal. Clem. Alex. Stromm. II, p. 152. 19. et Auctor Minois h. l. tempus illud definiunt locutione δι' ἐννάτου ἔτους, quam vulgo exponunt *nono quoque anno*. At vera formulae significatio est *per novem annos*, ut iam Davisl. in Max. Tyr. p. 630. monuit. Nam quum ex loco, ad quem scribimus, appareat, ex huius scriptoris sententia per novennium ab Iove eruditum Minoem esse, etiam illis verbis δι' ἐννάτου ἔτους et ἐννάτῳ ἔτει (p. 319. C.), quibus idem in eadem re utitur, novennii spatium significari necesse est. Erat qui putaret huic interpretationi obesse quod Legg. l. c. legatur: μῶν αὖν καὶ Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω Φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἐκάστοτε συνουσίαν δι' ἐννάτου ἔτους: sed ibi ἐκάστοτε non tam ad illud δι' ἐννάτου ἔτους, quam ad τὴν τοῦ πατρὸς συνουσίαν pertinet, et est de singulis conventibus eorum intra novenne tempus: ut intellexisse videtur etiam Ge. Syn-cellus Chronogr. p. 163. Paris. Μίνως ἐθαλασσοκράτει, καὶ κρίσιν (l. Κρησιν) ἐνομοθέτει, κομίζων τοὺς νόμους ἐξ ἄντρου τοῦ ἐν Ἰδίᾳ (l. Ἰδα) ἐνναετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις ἐλέγχει. Fallitur igitur Gallus quidam in Hist. Acad. Inscr. T. II, p. 70. Hag. duas de Minois Iovisque conciliis famas obtinuisse putans, alteram quae nono quoque anno, alteram quae per novennium eos una fuisse traderet.

P. 320. D. Μνησθεις γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος
 φησιν, ὡς βασιλεύματος γένοιτο θνητῶν βασιλῶν.
 Καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων, Ζηὸς
 ἔχων σκῆπτρον, τῷ καὶ πόλεων βασίλευεν. — Fic.
Qui mortalibus regibus praestitit. Legit igitur
 ὁς βασιλεύματος, ut codd. Paris. Leid. quod
 probarem, si scriptum esset ἐγένετο: quum sit
 γένοιτο, etiam ὡς est retinendum, quamvis veri-
 similiter in Hesiodeis ὁς fuerit. Enallage modi
 ὡς γένοιτο καὶ ἤνασσε non inusitata est praesertim
 tali loco. Legg. I, p. 629. E. Οἱ μὴ τολμή-
 σουσι μὲν ὀρεῖν φόνον αἱματόεντα, καὶ δῆτ' ὀρέ-
 γοιεντ' ἐγγυθεν ἰστάμενοι. II, p. 667. D. ὁ μὴτε τι-
 νὰ ὠφέλειαν μῆτε ἀλήθειαν μῆτε ὁμοιότητα ἀπεργα-
 ζόμενον παρέχεται, μηδ' αὖ γε βλάβην· ἀλλ' αὐ-
 τοῦ τούτου μόνου ἔνεκα γίγνεται τοῦ συμπαρεπομέ-
 νου τοῖς ἄλλοις, τῆς χάριτος. Euthyphr. extr. καὶ
 ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω οὐδὲ και-
 νοτομῷ περὶ αὐτὰ, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι
 ἄμεινον βιώσοίμην. Tim. p. 18. D. ὅπως μηδεὶς
 ποτε τὸ γεγενημένον αὐτῷ ἰδίᾳ γνώσαιοτο, νομί-
 σουσι δὲ πάντες πάντας αὐτοὺς ὁμογενεῖς. Vulgo
 soloece νομίσωσι, ut passim apud Platonem pec-
 catur in structura coniunctionis ὅπως. Ita Legg.
 I, p. 632. C. ὅπως πάντα ταῦτα ξυνδήσας ὁ νοῦς ἐπό-
 μενα σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη ἀποφάνη, corrigen-
 dum ἀποφαίνη. Ap. Xenoph. Mem. I, 1, 6. nunc
 legitur ὅπως ἀποβήσοιτο, contra usum linguae:
 reducendum postliminio ὅπως ἂν. Cf. Wolf. ad
 Dem. adv. Lept. p. 266. Iam vero Hesiodi lo-

cus, qui ut plura apud Platonem ex poetis laudata, v. c. nobilis Orphei versus Legg. II. p. 669. D. nondum inter fragmenta relatus est; indubie fuit ἐν ταῖς μεγάλαις ῾Οίαις, et pristino nitori restituetur, opinor, ita scribendo:

Μίνως, ὃς βασιλεύτατος ἦν θνητῶν βασιλῆων,
Καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πολέων βασιλεύεν.

Nomen Minois principio primi versus collocatum fuisse apparet ex Nostri scriptoris verbis, μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος Φησί — Post σκῆπτρον pro commate maiorem posui interpunctionem, et accentu mutato scripsi πολέων. Quid enim potest frigidius proferri hac sententia: *Permúltis hominibus imperabat Iovis sceptrum tenens, quocum etiam civitates regebat?* Neque enim alii sunt permúlti illi homines, aliae hae civitates: itaque et ingrata repetitio inest, et particula *etiam* non modo supervacanea, sed omnino est inepta. Nec memini me apud Homerum aut Hesiodum legisse formulam πόλεων βασιλεύειν ita absolute, ut hic, usurpatam; nec usquam apud illos est πόλεων, sed omnibus locis πόλιων. Quid itaque? Litteramne mavis immutare, ne illepidum dictum tollatur; an accentum, ut multo melior et vatis sermoni convenientior evadat locus? Hoc enim efficitur ea, quam proposui, scriptura hunc fundente sensum: *Permúltis hominibus imperabat, Iovis sceptrum tenens, quo-*

circa etiam multos in ditione tenebat. Nam qui summi dei, a quo omne imperium mortalibus regibus conceditur, sceptro utitur, propter id ipsum potens est. Ita nescio an ap. Hom. Il. B, 100 ff. latissimum Agamemnonis imperium inde derivetur, quod sceptrum Iovis habuerit. Usitatissima vero locutio est πολέεσσι, s. ἐν πολέεσσιν ἀνάσσειν, a qua nihil differt πολέων βασιλεύειν. V. Il. I, 73. P, 308. Od. O, 240. T, 110. Ω, 26.

Venio nunc ad difficillimum et corruptissimum *de Legibus* opus; quod habet quidem nonnulla, quibus discrepet abs ceteris Platonis dialogis, neque tamen quae tanti sint momenti, ut propter ea abiudicari nostro philosopho possit, cui iam Aristoteles in Politicis disertè tribuit. Immo in prioribus libris agnosco absolutam Platonis artem, non illam in rotunda orationis conformatione, aut in abumbrandis colloquentium ingeniis sitam, sed in peculiari et propria sententiarum compositione, qua licet a diversissimis egressos ad eundem lectores finem deducit, et veluti scenicus poeta, varias quasi fabulae partes ita coniungit, ut non solum ob externam operum formam, sed etiam ob universam singulorum librorum compagem, sicut Shakspearus a nonnullis systematicus poeta est appella-

tus, ita Plato possit dramaticus philosophus vocari. Ab illius autem artis intelligentia omnis fere *indagatio pendet finis et scopi operis et singularum partium tam inter se quam cum communi scopo nexus*: quae res quoniam in Legibus, ut in plerisque Platonis scriptis, haud est facillima, nunc a nobis tangetur potius, quam excutietur.

Tria potissimum, inquit Aristoteles Polit. IV, 1. p. 217 ff. politici intetesti nosse: πολιτείαν τὴν ἀρίστην, τίς ἐστὶ, καὶ ποία τις ἂν οὖσα μάλιστα εἴη κατ' εὐχὴν, μηδενὸς ἐμποδίζοντος τῶν ἐκτός; deinde τὴν ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἀρίστην, h. e. quae optima sit certis civitatibus, pro sua quibusque conditione; πολίρεμο τὴν ἐξ ὑποθέσεως πολιτείαν, h. e. civitates, quales vulgo sunt, optima forma multum inferiores. Δεῖ γὰρ, addit, καὶ τὴν δοθεῖσαν δύνασθαι θεωρεῖν, ἐξ ἀρχῆς τε πῶς ἂν γένοιτο, καὶ γενομένη τίνα τρόπον ἂν σώζοιτο πλεῖστον χρόνον. λέγω δέ, οἷον εἴ τιτι πόλει συμβέβηκε μήτε τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν, ἀχρηγῆτόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, μήτε τὴν ἐνδεχομένην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἀλλὰ τίνα φαυλοτέραν. Et paullo post: διὸ πρὸς τοῖς εἰρημένοισι καὶ ταῖς ὑπαρχούσαις πολιταῖς δεῖ δύνασθαι βοηθεῖν τὸν πολιτικόν, καθάπερ ἐλέχθη καὶ πρότερον. Eadem reipublicae genera Plato Legg. V, p. 739. A — E. quamquam minus definite recenset, eorumque primam tractavit in Politia, in qua de perfecta civitate et perfecta iustitia quaerit, quas secun-

dum Platonis doctrinam non posse dirimi, mirum est fuisse, qui non intelligeret admonitus. Haec respublica optima simpliciter, quum infestas civium animis leges haberet, latis extrinsecus non indigebat: alteri vero eatenus tantum optimae, quatenus nationis indoles, natura soli, terrae situs et alia ad civitatem pertinentia sinerent, legislatione maxime opus erat, nec tamen ea prorsus absoluta, sed quae aliquid bene eruditorum civium arbitrio permetteret: quam rempublicam descripsit in opere de Legibus, in quo permulta singulorum recto iudicio ac voluntati relinqui significatur haud semel. Commode igitur Aristoteles Polit. II, 4. p. 77. Τῶν δὲ Νόμων τὸ μὲν πλεῖστον μέρος νόμοι τυγχάνουσιν ὄντες, ὀλίγα δὲ περὶ τῆς πολιτείας εἴρηκε· καὶ ταύτην βουλόμενός κοινωτέραν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πάλιν πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Commode etiam Appuleius de habit. doct. Plat. II, p. 27. Elm. postquam de Politia exposuerat, *Eiusmodi civitatem*, inquit, *nullis extrinsecus latis legibus indigere: regia quippe prudentia et eiusmodi institutis ac moribus, quibus dictum est, fundata ceteras leges non requirat. Et hanc quidem, ut figmentum aliquod veritatis, exempli causa per se compositam vult esse Rempublicam. Est et alia optima quidem et satis iusta, et ipsa quidem specie et dicis causa civitas fabricata, non ut superior sine evidentia, sed iam*

cum aliqua substantia. In hac non suo nomine de statu et de commodis civitatis requirens originis eius principia et fundamenta disponit, sed eo tendit, quemadmodum civilis gubernator eiusmodi locum conventusque multitudinum nactus, iuxta naturam praesentium rerum et conveniarum debeat facere civitatem plenam bonarum legum et morum bonorum. Cf. Procl. in Polit. p. 350. At prave sentiunt, qui Leges praestare Reipublicae opinantur et huius in illis naevos scilicet emendare Platonem voluisse: cuiusmodi laudatoribus responsurus fuisset, quod Solon ap. Procl. in Tim. I, p. 25. fertur dixisse πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι καλλίστους ἔθηκε νόμους· οὐ γὰρ καλλίστους θεῖναι, ἀλλὰ τοὺς δυνατοὺς, ἔφη, εἰδέναι δὲ τοὺς κρείττους. Praeterea tertium de civili disciplina librum promisit Plato Legg. I. c. E. διὸ δὴ παράδειγμα γε πολιτείας οὐκ ἄλλη χρὴ σκοπεῖν, ἀλλ' ἐχομένους ταύτης τὴν ὅτι μάλιστα τοιαύτην ζητεῖν κατὰ δύναμιν. ἦν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπικεχειρήκαμεν, εἴη τε ἂν γενομένη πως ἀθανασίας ἐγγύτατα· καὶ ἡ μὲν δευτέρας· τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα, εἰάν θεὸς ἐθέλῃ, διαπερανόμεθα. Haec tertia civitas non est alia, quam Aristotelis illa ἐξ ὑποθέσεως, et emendationis et talis legislationis indiga, quae nihil infinitum relinquat, omnia legibus constitutis adstringat. Cf. Legg. IX, p. 876. A — E. Sed morte praepeditus nec hoc politicum opus scripsit, et neutrum adeo eorum, quae supersunt,

absolvit. Legibus enim addere voluit libellum aliquem, qualis est Epinomis ab aliena manu adiecta, qua de re mox dicitur: Rempublicam continuavit quidem in Timaeo et Critia, qui et ipse est imperfectus; at quartum dialogum, in quo, ut in prioribus Socrates, Timaeus, Critias, sic Hermocrates quoque verba faceret (v. Critias p. 108. A ff.), quo minus componeret, Parca prohibuit. Quodsi haec perfecisset, multo accuratius de civili ipsius doctrina iudicare possemus, quam nunc possumus, et mirae accusationes, quae in eum coniectae sunt, obtinissent fortasse.

Redeo ad Leges, quarum causa suscepta est tota disputatio de civilibus scriptis Platonis. Nunc enim, cognitis utriusque operis finibus, non difficile est perspicere, consilio scriptorem propositae in Republica civitati nullam certam sedem, qua condi fingeretur, assignasse, quod sit optima simpliciter; at ei, de qua dicit in Legibus, concessisse Cretae quandam regionem, quam describit IV, p. 704. B ff. *Magnetum* civitatem appellat VIII, p. 848. D. IX, p. 860. E. XI, p. 919. D. XII, p. 946. B. p. 969. A. sed postremo loco ita, ut fictum nomen esse facile intelligas. Olim tamen Magnetas in Creta habitasse, qui posthac migrarunt in Asiam minorem et condiderunt Magnesium ad Maeandrum, colligere licet ex collatis locis Plat. Legg. XI, p. 919. D. XII, p. 946. B. Strab. XIV, p. 943.

Schol. Apollon. Argon. I, 584. Schol. Plat. Ruhnck. p. 234. quod sefellit Meursium in Creta sua. Locum, quem illi deseruerunt, Plato concedit huic reipublicae. V. Legg. IV, p. 704. C. De hac igitur civitate ita disferit, ut duae operis partes distingui possint, altera *generalis*, de universa reipublica institutione, usque ad V, p. 734. E. altera *specialis*, in qua singulae leges recensentur; utraque habet quandam confusio-
 nis speciem, sed in qua confusione, quod aiunt, τάξις ἄτακτος καὶ ἀταξία ποιάν τινα περιλαμβάνει τάξιν. Et in prioribus quidem libris, quos nunc solos curamus, disputatur de variis civitatum institutis secundum ordinem virtutum, ad quas pertinent: itaque primi libri parte priore de iis, quae ad *fortitudinem*, inde usque ad finem lib. II. de iis, quae ad *temperantiam*, et lib. III. de iis, quae ad *prudentiam* spectant, exponitur: quod fortasse difficilius erat invenire, nisi ipse Plato I, p. 632. E. significasset. Iam de *personis* equidem nihil certi reperio, et videntur *Cliniae* et *Megilli* nomina ficta potius quam vera esse, ac propter id tantum assumpta, quod aptum ad rem Platoni videbatur Cretensem et Laconem de legibus loquentes inducere: quapropter etiam ἡθροποια prope omnis neglecta est, exceptis paucis iisque tectioribus, quibus quodammodo pinguntur Laconis mores et indoles. Sic I, p. 626. C. in verbis Megilli, πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίναιτο, ὃ θεῶν, Λακεδαιμονίων γε ὅστις-

οὖν; non solum ὃ θεῖε Laconismum redolet, de quo v. Schol. h. l. Menon. p. 99. D. de Virt. p. 379. D. Aristot. Eth. Nicom. VII, 1. sed et Λακεδαιμονίων ὅστις οὖν: certe idem I, p. 653. B. ἔγωγ' εἵπομι' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὅστις οὖν. Mox p. 642. C. Laco inquit: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν, ὦ Μέγил-λε, ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ ἡ κλῶς ἐρρέξεν: in quo Laconicorum puerorum scommate illud οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἐρρέξεν, prorsus abhorret ab Attico usu, notante etiam H. Stephano Thes. L. Gr. T. III, p. 672. F. ῥέζειν καλῶς, κακῶς, καλὰ, κακὰ etc. Homericum et Pindaricum est. V. II. Γ, 354. Od. Σ, 15. Ψ, 56. Pindar. Olymp. IX, 142. Pyth. IX, 171. Quare prorsus persuasum habeo, e Laconico Dorismo illud Platonem arripuisse. Scabrum, confusum, maxime brevem passim Megilli sermonem esse taceo. Sed hoc utut est, rectissime de Platone dicit Basilus M. Epist. CLXVII. Opp. T. III. p. 187. D. Ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει ταῖς διαλέγοις, τῆς μὲν εὐκρινείας ἕνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προσδιαλεγομένοις· οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπεικυκλεῖ ταῖς ὑποθέτεσιν· ὅπερ ἐποίησεν ἐν ταῖς Νόμοις. Postremo *hospes Atheniensis* quoniam sit, a multis est quaesitum. In scholio collectionis Ruhnk. p. 214. quod referendum est, ni fallor, ad Georgium Gemistum, ex cuius Commentario Mf. in Legg. I. excerptas arbitror esse uberiores in eum librum annotationes, in illo igitur scholio e Legg. V, p. 739. B. colligitur esse Plato-

nem, quod ibi a se iam antea Rempublicam scriptam hospes dicat esse: absurdus commentum, quam in quo refutando ponam operam. Attamen esse Platonem ipsum idcirco arbitreris, quod si alius quicumque significaretur, nominatim productus esset probabiliter: sin inducere sese ipsum volebat, melius id fiebat suppresso nomine. Nobiscum facit Cicero Legg. I, 5. contra Aristoteles Polit. II, 4. p. 77. et recentiorum plerique Socratem vocant; quod mero fit errore: quippe in Creta colloquium agitur, quam numquam Socrates viderat; nec ulla causa fingi aut excogitari potest, cur Socratis personam toties suo nomine proditam nunc celaverit. Ceterum lepidissimum omnium est, quod Fabricius B. Gr. T. III. p. 101. ed. Harl. Salvi- num Socrati Leges ait tribuere: quem de colloquente in Republica Socrate dicere, ei qui legit Platonem, primo liquet adspectu.

Quo minus autem colloquentes inter se personae sunt definitae, eo minus de certo quodam tempore, quo *peroratos* de Legibus dialogos *finxerit*, est cogitandum: quod video facere Hemsterhusium ad Lucian. Timon. T. I. p. 347. Bip. Et vereor, ut quidquam reperias, unde tempus illud exputes: nisi quod paucis diebus ante aestivum solstitium, qui dies est VIII. Iulii, agi colloquium dicitur III, p. 683. C. quod cur statueret, plures haud dubie erant causae, quas exquirere fortasse non

fuerit nostrum. Multo tamen gravior quaestio est, *quando scriptum* opus sit: quam certioribus rationibus licet complecti. Etiam si enim Aristoteles Polit. II, 4. p. 76. post Rempublicam compositum non tradidisset, tamen comparata utriusque libri indole clare agnoscere-
tur: quippe illa amplo, copioso, ornato, hoc modico, subtili, temperato, humili genere scriptum est; illam poema quam prosarium opus potius dixeris, vel certe mediam inter poësin et pedestrem sermonem: hoc habet quidem succum aliquem, ut Cicero ait, neque tamen plurimum sanguinis, et integram valetudinem, nec tamen iuvenilem sed eam, qua senectus gaudeat vegeta. Orationis et sententiarum tenor in hoc summissior, etsi passim asurgit paululum; humi tamen serpit, quum in divina Republica auctor *sublimi seriat sidera vertice*. Cur autem in Legibus iam non coelum tangat, requiris? Ipse respondet II, p. 657. D. dicens, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῶν ἡμᾶς ἐλαφρόν ἐκλείπει νῦν: ac minime dubito, quod senex passim Atheniensis hospes dicatur esse, (v. I, p. 625. B. p. 634. D. III, p. 685. A. IV, p. 715. D. VI, p. 769. A.) inde venisse, quod ipse Plato, quum scriberet, esset senex: id quod etiam Plutarch. de Isid. et Osir. p. 370. E. testatur. Quid mirum igitur, si graviore, ut senem decet, stilo leges suas exaraverit, veluti si quis aereis tabulis insculpat? Quid mirum, si ea aetate artem philosophandi

potius quam verborum elegantias confectatus sit? Ipse ait I, p. 627. C. καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θηρῶν (ita enim legendum docebo), ὅτι νικῶντων μὲν τῶν πονηρῶν ἢ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὕτη πάντα ἦττων αὐτῆς λέγουσι ἂν, κρείττων δὲ ἦττωμένων. οὐ γὰρ εὖ τμημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τανῦν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὀφειστέος τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἥτις ποτέ ἐστι φέσει. Iam vero ut accuratius definiam tempus, post Ol. CVI, i. demum, h. e. post annum aetatis LXXIV. Leges compositae sunt, ut apparet e memorata I, p. 638. A. Syracusiorum, h. e. Dionysii minoris victoria de Locrensisibus. Cf. Bentlei. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Quae ratio eo est firmior, quo probabilius est, repetitam recensionem, quam alias in scriptis suis exercuisse Platonem, animadvertit Wolf. Prolegg. ad Hom. p. CLIII. non esse adhibitam huic libro: plura enim vestigia licet deprehendere moventia suspicionem, nec absolutum esse nec expolitum, nec ultimam ei a scriptore manum admotam. Quid quod ne editum quidem a Platone, sed ab amico eius ac discipulo, *Opuntio Philippo* transcriptum e ceteris et publicatum tradunt veteres ap. Diog. L. III, 37. Suidam v. Φιλόσοφος et inde Eudociam p. 425.? Nam apud Suidam voci Φιλόσοφος praefigenda verba Φίλιππος Ὀπούτιος: quae posteaquam perierunt, totum caput, quod multo olim supe-

riorem locum tenuisse necesse est, ut servaretur ordo alphabeticus, sede sua videtur motum esse. Sed de hoc saltem ex parte ab aliis est monitum. Ipsam autem illam famam non habeo cur in dubium revocem: quamquam certo scio falsum esse, quod ab eodem Philippo primum in libros Platonis Leges divisas esse ibidem Suidas narrat. Non multo tamen post Platonis obitum editas esse Leges, verisimile est ex iis, quae disputavit Schneiderus Praef. ad Cyrop. p. XIV ff.

Huc quoniam semel deveni, pauca dicam de *Epinomide*, quam additam ab *Opuntio Philippo* tradunt Diog. L. et Suid. ll. cc. Sane ea est illius dialogi a Platonis ingenio et indole discrepantia, ut non modo Franc. Patritius Discuss. Perip. p. 225. et p. 251. ac Sallierius Hist. Ac. Inscr. T. III, p. 143 ff. sed ipse Anglus interpres Taylorus, cetera minime criticus, Vers. Opp. Plat. T. II, p. 387. spuriam iudicarent. Quamquam Sallierius fallit, quum perfectum de Legibus opus et superfluum *Epinomida* censet esse: nam eiusmodi scriptum ipse Plato promittit Legg. VII, p. 818. E. nec absoluta est disputatio de institutione τοῦ νυκτερινοῦ συλλόγου, quae ipsa institutio pertractatur in *Epinomide*: ut dubium non sit, ex Platonis consilio esse additam, sive illud e Legg. I. c. auctor cognoverit, sive ex ipsius ore philosophi, cuius amicus fuit, coram exceperit. Egregie

etiam argumentum Epinomidis convenit cum Philippi scriptis, quorum indicem Suidas servavit: nam illi insunt plurima geometricae, arithmeticae, harmonicae, astronomicae, physicae dicta; in hoc autem recensentur libri *περὶ τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περὶ χρόνου, περὶ ἐκλείψεως καὶ περὶ μεγέθους ἡλίου καὶ σελήνης καὶ γῆς α', quod respicit Stob. Ecll. phys. P.I, T. II, p.558. Heeren. περὶ ἀστραπῶν, περὶ πλανητῶν, Ἀριθμητικά, περὶ πολυγόνων ἀριθμῶν, Ὀπτικῶν β', Ἑνοπτικῶν β', Κυκλιακά, Μεσότητες. Et eximium mathematicum fuisse testatur etiam Proclus in Euclid. II, p. 19. Φίλιππος δὲ ὁ μεταῖος Πλάτωνος ὢν μαθητὴς καὶ ὑπ' ἐκείνου προτραπείς εἰς τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ζητήσεις ἐποιεῖτο κατὰ τὰς Πλάτωνος ὑφηγήσεις, καὶ ταῦτα προὔβαλεν ἑαυτῷ ὅσα ᾔετο τῇ Πλάτωνος Φιλοσοφίᾳ συντελεῖν. οἱ μὲν οὖν τὰς ἱστορίας ἀναγράφαντες μέχρι τούτου προάγουσι τὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης τελείωσιν. Corruptus est ὁ μεταῖος iste: reponendus ὁ Ὀπουντίος. Quae emendatio si cui videatur audacior, is mendosissimum librum cogitet esse. Ita in eadem pag. legitur ὁ Κυζικῖνος Ἀθηναῖος: at Proclus scripsit ὁ Κυζικηνὸς Τιμόλαος, qui memoratur ap. Diog. L.III, 46. Et ibidem post verba Οἰνοπίδης ὁ Χῖος delenda sunt haec, ὁ τὸν τοῦ μηνίσκου τετραγωνισμόν εὐρὼν καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηνάιος, repetita ex seqq. Haec, ut dixi, in eadem pagina; ne leviora enumerem. Quid autem si ne Proclus quidem Epinomida ad Platonem retulit? qui in Euclid. I,*

p. 12. πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, ait, ὅπως ὁ Πλάτων θριγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκε, καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῷ νοητὴν ἐπινομήδῃ συνθεῖς καὶ παραδίδωσι. Locus corruptissimus, quamobrem iam Sim. Grynaeus asterisco notavit. Emendo certissime: καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῶν, ὃν ὁ τὴν Ἐπινομίδα συνθεῖς καὶ παραδίδωσι. Illud αὐτῶν plane est necessarium. Sic paullo post: πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα διήκει διὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τὰ καθ' αὐτὰ ὑπάρχοντα τῇ κοινῇ φύσει τῶν μαθημάτων. ἀλλ' ὡς ἡμεῖς ἂν φαίμεν, προσεχὴς μὲν ἐστὶν αὐτῶν σύνδεσμος κ. τ. λ. Respicitur Epinom. p. 991. E. Ἀνάγκη γὰρ τό γε τοσοῦτον φράζειν· πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα καὶ ἀρμονίας σύστασθαι ἅπασαν, τῆς τε τῶν ἀστρων περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν, οὗσαν μίαν ἀπάντων ἀναφανῆναι δεῖ τῇ κατὰ τρόπον μανθάνοντι. ἀναφανήσεται δὲ, ἂν, ὃ λέγομεν, ὁρθῶς τις εἰς ἐν βλέπων μανθάνῃ. δεσμός γὰρ πεφυκώς πάντων τούτων εἰς ἀναφανήσεται διανοοῦμενοις. Nec in editis Procli scriptis laudatam usquam Epinomida reperi, etsi alias permagni habetur ab recentioribus Platoniciis, ut a Ficino, Serrano, Taylora, aliis. At externa, fateor, haec argumenta sunt, quibus eius infirmare auctoritatem studui: tamen ex ipso petita dialogo non praetermissi, quod suppeteabant nulla; sed quod opportuno magis loco censui reservanda.

Magna pars hominum non uniuscuiusque rei dignitatem praestantia et utilitate metiuntur,

sed ducuntur splendido aliquo titulo, raraque inprimis conſectantur. Videlicet quae merces magno numero venales ſunt, quamvis pretioſae, viles habentur copia ſua: at ſi qua pauca e multis, quae periere dudum, ſuperſunt, iis deſiderio eorum, quae periere, cumulus accedit gratiae. Tali commendatione Plato non indiget; tamen neſcio an de Legibus opus propter id ipſum ſit cupidius amplectendum, quod nihil quidquam id genus, eo excepto, e Graeca antiquitate ſervatum integre ſit, unum omnium de lege librorum aetatem tulerit. Neque enim quiſquam, credo, erit, qui nulla praeterea putet de re graviffima ſcripta condidiſſe Graecos: qui, ut ſummos habuerunt legiſtatores, ita rem civilem inde a Pythagora philoſophis rationibus comprehendere conati ſunt, et multo etiam ante peregrinas terras peragrarunt, ut varias gentium conſuetudines et inſtituta vitae cognoſcerent. Non incommodum autem videtur recensere eos de lege ſcriptores, quorum ad nos pervenit notitia: unde coniectura fieri poſſit de univerſa mole natorum in Graecia voluminum, quae non modo ad civilem doctrinam, ſed ſpeciatim ad leges pertinerent. Et primum quidem *philoſophos ea de re libros*, ex quibus praefantiffimum eſt indubie hoc Platonium, quamobrem etiamnum eſt in manibus, deinde vero *hiſtorica commentaria*, ordine temporum commemorabo; quae quidem

ipso nomine significant, se non tam ad respublicas spectare, ut v. c. Aristotelis et Pontici Heraclidæ Politiae, quam ad instituta legesque populorum et civitatum.

Primus philosophorum, qui de lege scripsit, quantum equidem sciam, est *Ocellus Lucanus* περὶ νόμων καὶ βασιλείας ap. Archytam sive quisquis est auctor epistolae ap. Diog. L. VIII, 80. ex quo libro fragmentum recitat Stob. Eccl. phys. P. I, T. I, p. 338 ff. quod nollem Heerenio P. II, T. II, p. 206. suspicionem movisset, Ocellum in eo de lege naturae disputasse; neque enim additum καὶ βασιλείας eam coniecturam admittit. *Democriti* autem νομικὰ αἴτια ap. Diog. L. IX, 49. dubium est ad legislationem an physicam doctrinam pertinuerint. Sequuntur *Archytas* περὶ νόμων καὶ δικαιοσύνας ap. Stob. Eccl. eth. XLI, p. 267. p. 268. XLIV, p. 314. ad quod scriptum Menagius male refert Archytæ modo laudatum locum: item *Crito* et *Simon* Socratici περὶ νόμου ap. Diog. L. II, 121. 122. *Antisthenes* Cynicus περὶ νόμου ἢ πολιτείας et περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου ib. VI, 16. *Speusippus* Academicus περὶ νομοθεσίας ib. IV, 5. *Xenocrates*, eius successor, περὶ δυνάμεως νόμου ib. 12. *Aristotelis* memorantur τὰ ἐκ τῶν Νόμων Πλάτωνος γ' ap. Diog. L. V, 22. vel saltem β', ut tradit Anonymus in vita eius; praeterea Νόμων δ' ap. Diog. I. c. 26. quamquam Anonymus habet Νομίμων. Ex hoc opere viden-

tur esse singulares Aristotelis leges, quotquot passim citantur: ut νόμοι συμποτικοί ap. Athen. V, p. 186. B. si modo genuini erant; νόμοι ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς ap. Anonym. συσσιτικός sc. νόμος ap. Procl. in Polit. p. 350. unde quidam *Convivium* Aristotelis exsculpsit. Gnathaenae meretricis νόμον συσσιτικὸν affert Athen. XIII, p. 585. B. Corrigendi autem ex his locis videntur Diogenes et Anonymus, qui νόμον συστατικὸν habent. Cf. Conring. in Aristot. Polit. p. 575. Accedunt *Heraclidae Pontici* περὶ νόμων ap. Diog. L. V, 87. IX, 50. Cic. Legg. III, 6. quem locum male intellexit Ern. Clav. Cic. v. Heraclides; *Theophrasti* Νόμων κατὰ στοιχεῖον κδ' ap. Diog. L. V, 44. quod opus videtur mixti ex philosopho et historico argumenti fuisse, et citatur frequentissime, v. c. Cic. Finn. V, 4. Digest. I, 3, 3. 6. Stob. Ecll. eth. III, p. 40. XXXVII, p. 220. XLII, p. 280. LXX, p. 441. Procl. in Polit. p. 350. Poll. VIII, 52. X, 19. Harpocr. et Suid. multis locis. Adde quae habet praeterea Menag. ad Diog. l. c. Ibidem Laertius meminit eiusdem Νόμων ἐπιτομῆς ι', et περὶ νόμων α', περὶ παρὰ νόμων α' ib. 47. *Aristoxeni* δεκάτη παιδευτικῶν νόμων citatur ap. Diog. L. VIII, 15. πολιτικῶν νόμων ὄγδοος ap. Athen. XIV, p. 648. D. ac fortasse eiusdem σύμμικτοι συμποτικοί ap. Athen. l. c. p. 632. A. et ipsi sunt νόμοι. Iam vero *Demetrius Phalereus* non solum ipse plura scripsit huc spectantia, ut περὶ νόμων α' et περὶ τῆς Ἀθηνῆσι

νομοθεσίας ε' ap. Diog. L. V, 80. ubi v. Menag. et ap. Suid. v. παρίσταται et ταφηνόφρον, Cic. Legg. II, 25 ff. III, 6. Finn. V, 19. qui libri mixti argumenti erant, ni fallor, ut Theophrasti; sed et Ptolemaeo Soteri auctor fuit civilium scriptorum colligendorum, unde origo repetenda Alexandrinae bibliothecae. V. Plutarch. Apophth. Regg. p. 189. D. II. Casaub. ad Diog. L. V, 78. Periz. ad Aelian. V. H. III, 17. Catalogos legum in ea servatarum confecit *Callimachus*. V. Fragmm. Callim. p. 353. ed. Graev. Ultimo loco apponendi Stoici. *Zeno Cittieus* περὶ νόμου est ap. Diog. L. VII, 4. ex quo libro indubie sunt illa ap. Cic. N. D. I, 14. *Zeno autem — naturalem legem divinam esse censet, eamque vim obtinere recta imperantem prohibentemque contraria:* unde etiam Legg. I, 6. Cicero profecit. Eadem fere Graece habent Clem. Alex. Stromm. I, p. 151. 37. et Job. Eccl. eth. XLII, p. 278. 38. sine auctore. Sequuntur *Perseus*, qui edidit περὶ τοῦς Πλάτωνος Νόμους ἔπτz Diog. L. VII, 36. *Herillus*, cuius Νομοθέτης memoratur ib. 166. *Cleanthes* περὶ νόμων ib. 175. *Sphaerus* περὶ νόμου ib. 178. *Chrysippus* περὶ νόμου ap. Plutarch. de Stoicc. repp. p. 1037. F. Digest. I, 5, 2. Eiusdem Νόμους laudat Epiphan. Compend. fid. nescio an ab illo libro diversos. Agmen claudat nobilis homo, *Diogenes Babylonius*, cuius περὶ τῶν Νόμων excitat Athen. XII, p. 526. D. Nam praetermit-

to recentiores Sophistas, v. c. Dionem Chrysostomum, qui declamationes de lege composuerunt.

De historicis super legibus gentium commentariis, quae ut plurimum Νόμιμα vocantur, egit Wouwer. de Polym. c. IX. emendatus ab Ionfio S. H. P. I, 16, p. 49 ff. Nos quoque pauca de iis nunc dicemus, etsi non solum leges et instituta populorum, sed omnino omnem vitae sectam et rationem descriptam in iis esse scimus; addemus autem etiam alios nonnullos, qui quidem huc spectant, scriptores. Primus eiusmodi scriptor *Hellanicus* est *Lesbius*, cuius βαρεβαρικά νόμιμα citant Porphyrius ap. Euseb. Praep. ev. X, p. 466. B. Suid. et Etym. M. v. Ζάμολξις. Cf. Sturz. Fragmm. Hell. p. 13. ff, p. 63. ff. qui occupavit quidquid commentatus eram in rem eam. Is potest notari pro exemplo impudentissimi plagiarii, qui ne ab aequaevis quidem abstinuit fraudulentas manus. *Aristotelis* νόμιμα βαρεβαρικά laudant Varro de L. L. VI, p. 76. Scalig. Apollon. Dyc. mir. hist. c. 11. et Anonymus in vit. Aristot. ap. Menag. ad Diog. cuius operis partes fuisse probabile est νόμιμα Παλαιών ap. eundem et Θυρένηνδων νόμιμα ap. Athen. I, p. 23. D. *Theophrastus* edidit νομοθετῶν γ' ap. Diog. L. V, 45. ex quo libro indubie hausta illa sunt ap. Cic. Legg. II, 6. *Dioscorides*, Isocratis discipulus, scripsit περὶ νόμων (V. Schol. Aristoph. Av. 1283. Suid. v.

σκυτάλη) et περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων (Suid. v. Ὀμηρος coll. Athen. I, p. 8. E. ubi v. Casaub.). *Theodectae*, qui fuit Aristotelis aequalis, νόμιμα βαρβαρικά affert Suid. v. Θεοδέκτης; *Callimachi* idem v. Φάσηλος, *Apollodori* περὶ νομοθετῶν β' Diog. L. I, 58. *Hermippi Callimachii Smyrnaei*, de cuius aetate v. Voss. H. Gr. I, 16. libros περὶ νομοθετῶν Athen. IV, p. 154. D. XIII, p. 555. C. XIV, p. 619. B. ubi est lib. VI; Ioseph. c. Apion. I, 22. Orig. c. Cels. I, p. 13. Porphy. de Abst. IV, 22. Sequuntur, ne quem omittam, Iudaeus *Aristobulus*, Peripateticus, qui de populi sui legibus Graece scripsit ad Ptolemaeum Philometorem (v. Clem. Alex. Stromm. I, p. 148. V, p. 254. VI, p. 268. Euseb. Praep. ev. VII, p. 323 ff. VIII, p. 375 ff. IX, p. 410. D. XIII, p. 663 ff.) et ultimus certae aetatis in hoc genere scriptor *Telephus*, Grammaticus Pergamenus, Hadriani temporibus, qui commentatus est περὶ τῶν Ἀθηήνῃσι νόμων καὶ ἐθῶν. V. Suid. v. Τήλεφος, Nam quod Cleanthes et Posidonius ab Wouwerio habentur in numero scriptorum Νομίμων, merus error est. Incerta autem aetas est *Harmodii Lepreatae* περὶ τῶν κατὰ Φρυγίαν νομίμων. ap. Athen. IV, p. 148. F. X, p. 442. B. XI, p. 465. E. p. 479. D. *Nymphodori Amphipolitani*, cuius Νόμιμα Ἀσίας laudat Clem. Stromm. I, p. 139. et inde Euseb. Praep. ev. X, p. 499. D. βαρβαρικά νόμιμα vero Clem. Protr. p. 19. et Schol. Sophocl.

Oedip. C. 329. et hic quidem librum XIII. posiremo *Pyrgionis*, cuius Κρητικά νόμιμα excitat Athen. IV, p. 143. E.

Non dubito fore, qui Graecorum in hoc litterarum genere auctorum notitiam aut omittebam plane, aut siquidem commodus locus fuerit, certe maiori tum eruditione tum diligentia conquirendam, et delineantium universum eius doctrinae apud Graecos progressum luminibus sententiarum censeant illustrandam fuisse. Si cogitent, pro inchoata rem a nobis, non pro absoluta haberi; verumtamen satius esse visum, non absolvisse eam, quam non inchoasse. Tametsi plura, quae forsitan desiderabuntur, brevitate causa delevi dudum perscripta in schedis meis. Sed iam diutius commoratus sum in iis, quae sunt quasi praefaminis loco: quibus iam excussis, age in tribus prioribus libris eius, quod dixi, Platonici operis experiamur emendatricem criticam: saltem ut potissima de iis menda tollantur: nam omnia, quae quidem animadverterimus, etiam levissima et minutissima corrigere, tam hic quam in Minoe plane est alienum ab nostro proposito.

Legg. I, p. 627. C. Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, τοῦτο θερεῖν, ὅτι νικάντων μὲν τῶν πονηρῶν, ἥ τε οἰκία καὶ ἡ συγγένεια αὐτῇ πᾶσα, ἦσαν αὐτῆς λέγεται ἂν· κρείττων δὲ, ἡττωμένων. οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα ταῦν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ'

ἐρθότητός τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἥτις ποτέ ἐστι φύσει. — Ut nunc legitur, hoc Athenienſis dicto ſignificat, concedente mox etiam Cretenſi, ſibi ſententiam, quam hic protulerat p. 627. A., indignam videri, quae ab iſtis prematur, ut quae ad rem, quam tractent, nihil magnopere faciat, ſed tantum elegantia verborum quadam et acumine commendetur. Sed omnia ſunt contraria. Etenim ſententiā ipſam nec Athenienſis hoſpes, nec Clinias improbat: ſed partim uterque in hoc ſermone eius ſenſum ſibi veriſſimum videri oſtendit, partim eam ipſe Plato agnoſcit I, p. 645. B. ubi, poſtquam docuerat, duobus hominem quaſi filis in diverſa trahi, quorum meliori optimus quiſque debeat obſequi, deinceps infert: Καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ἔντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς ſεſωσμένος ἂν εἴη· καὶ τὸ κρεῖττω ἑαυτοῦ καὶ ἥττω εἶναι, τρόπον τινὰ φανερόν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὁ νοεῖ κ. τ. λ. Sola verba primo adſpectu et antequam in eorum ſenſum accuratius inquiſieris, ridicula videri et παράδοξα, tum Clinias ait p. 627. C. καὶ μάλιστα ἄτοπον, ὃ ξένη, τὸ νῦν λεγόμενον, ὅμως δ' ὁμολογεῖν οὕτως ἀναγκαιότατον: tum enucleatius exponit Socrates Platoniciſ Rep. IV, p. 430. E. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρεῖττω αὐτοῦ, γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρεῖττων καὶ ἥττων δῆπου ἂν αὐτοῦ εἴη, καὶ δ' ἥττων κρεῖττων. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασιν τοῦτοις προſαγορεύεται. Τί δ' οὐ; Ἀλλ', ἣν δ' ἐγὼ, φαίνεται μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὡς δεῖν ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν

ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ἔταν μὲν
 τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ἦ, τοῦτο λέ-
 γειν τὸ κρείττω αὐτοῦ (ἐπαινεῖ γοῦν). ὅταν δὲ ὑπὸ
 τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους
 τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὢν, τοῦτο δὲ ὡς
 ἐν ὀνείδει φέγειν τε καὶ καλεῖν ἤττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκό-
 λαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη.
 Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πό-
 λιν, καὶ εὐρέσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν. κρείτ-
 τω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι·
 εἴπερ οὗ τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει, σῶφρον, κλη-
 τέον καὶ κρείττον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ
 ἀληθῆ λέγεις. Quid itaque? Etiamnum inte-
 grum putaveris locum, quo enunciatur, illud
 premere non convenire iis, quos rem quam
 verba potius spectare oporteat? Immo dicen-
 dum erat, nihil esse, quod sententiam per se
 verissimam, ob verborum inconcinnitatem, ubi
 e vulgari usu aestimaveris, secum pugnantium
 et sibi contraria pronunciantium, eam igitur
 sententiam quod debeant idcirco repudiare:
 decere sese, ut senes, uni intentos rei esse,
 ideoque accipere illam, nec in illa verba aucu-
 pari. Quid multa? Lege: Καὶ οὐκ ἂν εἴη γε
 πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θη-
 ρεύειν — Fic. *Nec mihi modo neque vobis
 decorum est in hoc verba aucupari,
 in quo dicitur* — Gorg. p. 489. B. εἰπέ μοι, ὦ
 Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνει, τηλικοῦτος ὢν, ὀνό-
 ματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ῥήματι ἀμάρτη,
 ἔρμαιον τοῦτο ποιούμενος;

P. 627. E. Τρίτον δέ που δικαστήν πρὸς ἀρετὴν εἰπόμεν, εἴ τις εἴη τοιοῦτος, ὅστις παραλαβὼν συγγένειαν μίαν διαφερομένην μήτε ἀπολέσειε μηδένα, διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, νόμους αὐτοῖς θεῖς, πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναίτο, ὥστε εἶναι φίλους. — Steph. p. μήτε particula volebat μήποτε; nihil enim esse, quod τῷ μήτε apte subiungatur. Nempe nesciebat aut oblitus erat, τῷ μήτε subiungi δέ, ut p. 639. C. ὁ δὲ μήτ' ἐωρακῶς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἀρχόντος, αἰεὶ δὲ ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ξυνοῦσαν. Nec aliter sibi respondent τε et δέ. P. 641. B. ἡγνόμενοι δὲ τοιοῦτοι τὰ τ' ἄλλα πράττειεν καλῶς, ἐτι δὲ καὶ νικῶεν τοὺς πολεμικοὺς μαχόμενοι. Add. p. 649. B. II, p. 664. B. Menon. p. 93. C. Alcib. pr. p. 104. B. Sympoſ. p. 186. E. Idem reducendum Legg. IV, p. 715. A. ἀρχῶν περιμαχίτων γενομένων οἱ νικῆσαντες τὰ γε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετέρισαν σφόδρα, ὥστε ἀρχῆς μηδ' ὅτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡττηθεῖσι, μήτε αὐτοῖς μήτε ἐκγόνοις παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν — Ita Steph. de sola coniectura edidit. At recte Ald. Bas. utraque et cod. Leid. τὰ τε πράγμ. cui respondent illa παραφυλάττοντες δὲ κ. τ. λ. Eodem se modo excipiunt καὶ et δέ, ut Eryx. p. 393. E. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττειεν, ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλεῖστα κατορθοῖεν. Menex. p. 235. E. ἀλλ' ἥπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἐποίησε ἐήτορας, ἐνὰ δὲ

καὶ διαφέροντα — ubi pessime Gottleb. Animadvertent autem lectores, non in omnibus pariter frequens, sed in certis quibusdam locutionibus frequentius esse hoc dicendi genus, v. c. in illo τὰ τε ἄλλα, ἔτι δὲ, vel ὡσαύτως δὲ, μάλιστα δὲ etc.

P. 628. A. Τί δ' ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων; πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων τὸν βίον κοσμοῖ μᾶλλον ἢ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐκάστωτε, ἢ δὴ καλεῖται στάσις; ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλειτο μήτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει, γενόμενόν τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι. — Postrema verba hanc debent continere sententiam: Quod bellum quivis cupiet in sua civitate *quum maxime ne* existeret *quidem*, *sin autem* extiterit, *exstingui* quam citissime. Legendum igitur certissime ὃν μάλιστα μὲν ἄ. ἂν β. μηδὲ γενέσθαι ποτὲ ἐ. ἐ. π. γενόμενον δὲ ὡ. τ. ἀ. VI, p. 758. C. καὶ δὴ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐκάστωτε νεωτερισμῶν ἕνεκα παντοδαπῶν εἰωθότων αἰεὶ γίγνεσθαι· ὅπως ἂν μάλιστα μὲν μὴ γίγνωνται, γενομένων δὲ ὅτι τάχιστα αἰσθομένης τῆς πόλεως ἰαθῇ τὸ γενόμενον. Rep. VIII, p. 564. B. τούτω τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένω, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή· ὧ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἱατρὸν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἥττον ἢ σοφὸν μελιουργὸν πέρρῳθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγένησθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρίοις ἐκτεμῆσθον. Aristot. Polit. VII, 17. p. 502. ὥλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς

πόλεως ὥςπερ ἄλλο τι δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν —
 μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων, ὅπως μήτε λέγωσι μήτε
 ἀκούωσι μηδὲν τοιοῦτον· εἰάν δέ τις φαίνεται τι λέγων
 ἢ πράττων τῶν ἀπηγορευμένων, τὸν μὲν ἐλεύθερον,
 μήπω δὲ κατακλίσεως ἡξιωμένον ἐν τοῖς συσσιτίοις,
 ἀτιμίαις κολάζειν καὶ πληγαῖς, τὸν δὲ πρεσβύτερον
 τῆς ἡλικίας ταύτης, ἀτιμίαις ἀνελευθέροις, ἀνδραπο-
 δωδίας χάριν. Qui locus adhuc a nemine intel-
 lectus est. Etenim vulgo ita accipiunt, ut a
 verbis εἰάν δέ τις nova plane periodus incipiat,
 et illa μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων vertant: *Maxi-
 me igitur ab adolescentibus obsoenita-
 tem verborum oportet legislatorem extermi-
 nare, ne aliquid dicant vel audiant huiusce-
 modi*; ideoque post v. νέων commate interpun-
 gunt. Sed falsa omnia; vera interpunctio est,
 quam restituumus nos, et verus sensus hic:
*Omnino igitur exterminari ex civitate αἰ-
 σχρολογία debet, et prospici, ut maxime
 quidem nihil omnino eiusmodi inde a
 pueris cives dicant vel audiant: sin au-
 tem quis deprehendatur, qui vetitum quid
 dicat aut faciat, is ut puniatur etc.*

P. 628. D. Οὐτ' ἂν ποτε πολιτικὸς γένοιτο, ὁρ-
 θῶς πρὸς τὰ ἐξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ
 πρῶτον, οὐτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβής — Inepte ad-
 verbium ὁρθῶς trahi ad participium ἀποβλέπων,
 viderunt Fic. Cornar. Steph. qui post illud ὁρθῶς
 interpungendum censent. Sed ne hoc quidem
 placet. Leg. πολιτικὸς γένοιτο ὁρθός, ut respon-

deat νομοθέτη ἀκριβεῖ. Πολιτικός substantive dicitur. V, p. 742. D. τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ. Sunt, qui putent ob nexum sententiarum reducendam postliminio esse pristinam lectionem πολεικός, quod confundi cum v. πολιτικός, multis docet Dorvill. ad Chariton. p. 630. Lips. At falluntur. Semper enim coniunguntur πολιτικός et νομοθέτης. Vide quae dixi ad III, p. 688. A. Add. II, p. 657. A. Aristot. Polit. VII, 2, p. 433.

P. 629. A. Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, οὐτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη, Φησὶν, οὐτ' εἰ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος (εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα) κ. τ. λ. — Ante omnia in Tyrtaei loco corrigendum οὐδ' εἴ τις πλ. et οὐδ' εἰ πολλ. e lege sermonis. Cf. Tyrtaei Fragm. p. 108 II. Πολλὰ ἀγαθὰ et ἅπαντα ἀγαθὰ habent fere proverbialem usum. Eupolis Marica ap. Schol. Plat. Ruhnck. p. 7.

Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγώ

Ἀτόπως καθίζων, καὶ δὲ γινώσκειν δοκῶν.

Ubi scribe πολλά γ' ἀγάθ', evincente metro. Usitatissima formula est πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ κεκτησθαι. II, p. 653. A. τέλειος δ' οὖν ἔστιν ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ ἐν τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθὰ. p. 660. E. οὐτ' ἂν μνησαίμην, Φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ἐρῶς λέγει, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῆτο. p. 661. C. τὸν ξύμπαντα χερόν ἀθάνατον ὄντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ. Euthyd. p. 280. D. εἴ τις κεκτημένος εἴη

πλουτέον τε καὶ ἂ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα τὰ ἀγαθὰ. Idem reponendum Politic. p. 273. B. παρὰ μὲν γὰρ τοῦ ξυνθέντος πάντα, καλὰ κέκληται. Recte Bas. utraque κέκτηται, quod qui damnavit, istum non refutabimus. Agnoscunt Fic. *Possidet*, Plutarch. Opp. philos. p. 1015. C. Clem. Alex. Stromm. III, p. 186. 31. Procl. in Tim. II, p. 114. Non male etiam Plutarch. et Clem. πάντα τὰ καλὰ.

P. 629. B. "Ἰθι νῦν δὴ, ἀνερώμεθα κοινῇ τουτονὶ τὸν ποιητὴν οὕτωςί πως — Passim νῦν δὴ et δὴ νῦν a librariis confundi, notum est ex aliis Platonis locis, ut Gorg. p. 448. A. Charmid. p. 156. D. Alcib. pr. p. 132. C. ubi conferendae codd. lectiones. Non mirum igitur erit, si tale quid hic quoque acciderit. Et certe ita est: legendum Ἰθι δὴ νῦν; nusquam enim Ἰθι νῦν δὴ, ubivis est Ἰθι δὴ νῦν, et sic etiam in ceteris exhortandi formulis. Sophist. p. 224. C. Ἰθι δὴ νῦν, συναγάγωμεν αὐτό. Apol. p. 24. D. Ἰθι δὴ νῦν, εἰπέ τοῦτοις. Alcib. pr. p. 114. D. Ἰθι δὴ νῦν, ἐπεὶ δὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς τε καὶ ἓνα πείθειν, ἐν ἑμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδείξαι — Legg. III, p. 693. D. Ἀκοῦσον δὴ νῦν. Homer. Od. B, 25. 161. 229. etc. κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω. Eurip. Hecub. 814. ἄκουε δὴ νῦν, τὸν θανόντα τόνδ' ὀρεῖς. Phoen. 918. ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibid. 1436. Ἀκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά. Aristoph. Nub. 496. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί. Ibid. 745. εἰπέ δὴ νῦν μοι — Thes.

morph. 795. Φέρε δὴ νῦν, εἰ κακὸν ἐσμεν, τί γαμῆθ' ἡμᾶς;

P. 629. D. Φέρε δὴ, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον, οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπήνεσας, τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν; ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. — Voculas τοὺς μὲν, quae absunt ab omnibus libris, Steph. male addidit de suo. Ellipsin satis usitatam illustrat Heusd. Spec. crit. in Plat. p. 76. Interpolationem arguit etiam illud οὕτως ante τοὺς positum: pro quo Stephano certe οὕτω scribendum erat. V. Helych. Etym. M. Thom. M. p. 664. quamquam ap. Plat. in hoc saepius est peccatum. Iungenda verba sunt πρὸς πότερον τὸν πόλεμον, *ad quodnam bellum respiciens*. Ita enim dicitur πότερος et ὀπότερος ὁ. V. Rep. IX, p. 585. B. Cratyl. p. 433. E. Hipparch. p. 227. C. Menon. p. 87. B. de Iust. p. 375. A. Sensus interrogationis est: *Quosnam tu viros ita laudasti et quosnam vituperasti, in quonam belli genere?* Ad quam interrogationem duplici modo poterat responderi, aut eos, qui in bello cum exteris nationibus dimicarunt, aut id bellum, quod adversus externos geritur. At nunc respondetur neutrum horum, sed aliquid aliud: ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. Hoc manifeste est corruptum. Reponendum igitur aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πολемоῦντας: aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πόλεμον; ut paullo ante: τὸ δ' ἄλλο πολέμου θήσομεν, εἴμαι, γένος ἅπαντες, ᾧ

πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι. *Posterius verum est. Etenim ab illo* πρὸς τὸν librarii oculi aberrabant ad seq. πρὸς τοὺς: unde illud excidit.

P. 629. E. Οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα εἴπομεν ἂν ἡμεῖς, ὅτι σὺ μὲν ἐπαινεῖς, ὡς ἔοικας, ὦ Τύρταιε, μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνόμενον πόλεμον ἐπιφανεῖς. — *Non dicitur, opinor, ἐπιφανὲς πρὸς πόλεμον, sed ἐπιφανὲς γιγνόμενος πρὸς πόλεμον. Ita fere p. 630. A. ἡμεῖς δέ γε, ἀγαθῶν ὄντων τούτων, ἔτι φαμὲν ἀμείνους εἶναι καὶ πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς. Itaque lego: πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνομένους πόλεμον ἐπιφανεῖς. De qua emendatione dubitare non sinit Euseb. Praep. ev. XII, p. 574. legens πόλεμον γενομένους. Πόλεμος ὁ ἔξωθεν saepe dicitur, omisso participio γιγνόμενος. P. 628. A. πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων. B. τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις. D. πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον. VIII, p. 829. A. γενομένη μὲν ἀγαθῇ, βίος εἰρηνικός· πολεμικός δὲ ἔξωθὲν τε καὶ ἔνδοθεν, ἂν ἢ κακῇ. Rep. III, p. 414. B. τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φίλων. p. 417. B. πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. IV, p. 442. B. καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτῳ ἂν κάλλιστα φυλάττει.*

P. 630. A. Τοῦτον δὲ φαμεν ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίγνεσθαι, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρό-

νης, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας. — Ex proxime sequentibus verbis, πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγίης ἐν στάσεσιν οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, ἄνευ συμπαύσης ἀρετῆς, apparet fidum hominem secundum Platonem universam virtutem tenere, quum is, qui in bello adversus externos fortis est, unam habeat fortitudinem. Platonis igitur haec sententia est, *eum, quem Tyrtaeus fidum appellat, tantum forti praestare, quantum fortitudinem excellit universa virtus, h. e. iustitia et temperantia et prudentia coniuncta fortitudini*. Iam nostro loco dicit, tantum praestare πιστὸν ἀνδρείῳ, quantum δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ Φρόνησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας (ita enim scribendum ubivis substantivum). Posterius nonnulli ita intelligunt, ut sit: *Tanto meliorem esse fidum forti, quanto iustitia et temperantia et prudentia comparatae cum fortitudine*. At comparare cum re Graece non est εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν; nec ille sensus scriptoris menti convenit. Δικαιοσύνη καὶ σωφρ. καὶ φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας nihil aliud est quam *iustitia, temperantia, prudentia cum fortitudine coniunctae*. Sed haec nulum omnino sensum habent. Ut igitur ea, quam Platonis unice dixi esse, sententia evadat, scribendum erit, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικ. καὶ σωφρ. καὶ φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας, αὐτῆς μόνης ἀνδρείας. Ultima tria verba vides qui exciderint; verumtamen et Eic. habuit, expo-

nens: *Hunc itaque dicimus in gravissimo bello tanto illo esse meliorem, quanto sola fortitudine melior est iustitia, temperantia, sapientia, fortitudini coniuncta*, et agnoscit ex parte quidem Euseb. l. c. legens μετ' ἀνδρείας, αὐτῆς ἀνδρείας, plane autem ut emendavimus, Proclus in Polit. p. 402. Eusebii lectio non satisfacit, quamquam et nudum αὐτὸς passim est *solus*: v. Zeun. ad Xenoph. C. D. VIII, 4, 2. Longe praestiat alterum αὐτῆς μόνης αἰ. Quid sit αὐτὸς μόνος, docebit Heindorf. ad Charmid. p. 64. ne plures nominem. Procl. habet etiam ἀμείνω et ἐλθοῦσαι etc.

P. 630. C. Ἔστι δὲ, ὡς Φησι Θεόγνις, αὕτη πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς· ἣν δικαιοσύνην ἂν τις τελέαν ὀνομάσειεν. — Non assentior viro praestantissimo coniicienti πιστότης τις. Universam virtutem Plato non πιστότητά τινα, sed πιστότητα appellat generatim dictam. Ita et veteres accepere. Clem. Alex. Stromm. II, p. 159. 17. εἰ δὲ ταῦτα ὀρθῶς λέγεται, πᾶς νομοθέτης, οὐ καὶ σμικρὸν ὄφελος, παρὰ τὴν μεγίστην ἀρετὴν ἀποβλέπων μάλιστα σταθίηται (l. θήσεται) τοὺς νόμους. αὕτη δὲ ἐστὶ πιστότης. Quod correxi θήσεται non θήσει, etiam medium de legislatore est. Plat. Legg. I, p. 630. D. III, p. 695. C. p. 702. C. IV, p. 714. C. Epist. VII, p. 336. E. Aristot. Polit. III, 8. p. 188. VII, 10. p. 462. Nicol. Dam. p. 20. ed. Crag. Cf. Kuster. de V. M. p. 131. ed. Woll. Sed ut revertar ad rem, cf. Appu-

lei. de habit. doct. Plat. II, p. 15. Elm. *Hanc ille heros iustitiam modo nominat, nunc universae virtutis nuncupatione complectitur, et vere fidelitatis vocabulo nuncupat.* Procl. in Polit. p. 402. τῆς ὅλης ἀρετῆς, ἣν δὴ πιστότητα κέκληκεν, ἡγεμόνα καὶ σύμβουλον. Et, ὁ μὲν γὰρ τὴν πιστότητα τὴν ἐκ τῶν ἀρετῶν ἅπασαν (l. ἀπασῶν) συμπεπληρωμένην ἀποδέχεται. Theol. Plat. I, 26. p. 62. εἰ δὲ βούλει, καὶ πρὸ τούτων ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὴν συναγωγὴν τῶν διαφερομένων ἀρετῆν καὶ τῶν μεγίστων πόλεων ἀναίρετικήν, λέγω δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι στάσεων, πιστότητα προσείρηκεν.

P. 631. B. Διπλᾶ δὲ ἀγαθὰ ἐστὶ· τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα. — *Illud διπλᾶ vix fuerit Platonici sermonis.* Leg. διττὰ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 589. Theodoret. Gr. Aff. Cnr. VI, p. 859. Plato Legg. V, p. 726. A. τὰ δ' αὐτοῦ διττὰ ἐστὶ παντάπασιν· τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα, τὰ δ' ἥττω καὶ χεῖρω δοῦλα. Rep. IV, p. 439. D. οὐ δὴ ἀλόγως, ἣν δ' ἐγώ, ἀξιόσομεν αὐτὰ διττὰ τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι· τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρέει τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόχεται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν. — Sophist. p. 222. D. τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη. — Ποῖα; — Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον. p. 266. D. οὐκοῦν καὶ τὰλλα οὕτω κατὰ δύο, διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὖ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτὸ, φαμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδῶλον εἰδωλοποιϊκή. Et ubivis.

P. 631. C. Τέταρτον δὲ δὴ πλοῦτος, οὐ τυφλὸς ἀλλ' ὅς ἐβλέπων, ἂν περ ἅμ' ἐπῆται φρονήσει. ὁ δὲ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθόν, ἢ φρόνησις· δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν, σώφρων ψυχῆς ἐξίς. — De Pluti caecitate nota res ex Aristophane. Cf. Theophrast. ap. Schol. Plat. Ruhnk. p. 222. Huc respicitur Rep. VIII, p. 554. B. Ἔμοι γοῦν, ἔφη, δοκεῖ χρήματα γοῦν μάλιστα ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ. οὐ γὰρ, εἴμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδεία ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ βίου ἐστήσατο: ubi bene Schol. τὸν Πλοῦτον, εἴμαι, φησὶν. Levius etiam tangitur Epist. VII, p. 335. B. Cf. etiam Euripides Phaëthonte ap. Stob. Eccl. eth. XCI, p. 507.

Δεινὸν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
 Σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τούτου αἵτιον;
 Ἄρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ,
 Τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὰς τύχας;

Ita enim postrema lego cum Heathio. Vulgo praeterea αἴτιον. Menander Ἐαυτοπενθεῶντι ib. p. 508. τυφλὸν ὁ Πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς ἐμβλέποντας εἰς αὐτὸν δεικνύει. Ita Stob. aliter edidit Clericus. Theocrit. X, 19. τυφλὸς δ' αὖκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἀλλὰ καὶ ὡ' φρόντιστος Ἔρως. Ubi tamen lectionem editionis principis τυφλὸν praetulerim, ex qua ut reconditori, facile nasci poterat vulgatius τυφλός: non invicem. Idem suadet Menandreus locus. Sed ante utrumque Antiphanes Comic. ap. Clem. Alex. Stromm. IV, p. 207. et plenius ap. Stob. ib. dixit:

Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμῶς, καθάπερ Ιατρός κακός,

Τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὼν πάντας ποιεῖ.

Qui locus indubie est ex Timoclis, qua ex fabula alium de divitiis locum servavit Stob. ib. LXXXIX, p. 502. Desinam in Euphorione ap. Clem. 1. c. qui de Pluti matre dicit:

Καὶ οἱ γαίνατο κοῦρον, ὃς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν.

Deinde pro accusativo ἀγαθὸν legendum ἀγαθῶν e Leid. cod. Euseb. Theodoret. Fic. *divinorum bonorum*. V. Heindorf. ad Gorg. p. 117. Ita Legg. V, p. 731. D. πάντων δὲ μέγιστον κακόν, emendaveram iam dudum κακῶν, quum hoc in Leid. reperirem esse. Idem cod. et Theodoret. δεύτερον δὲ μετὰ νοῦ. Male. V, p. 726. A. οὕτω δὴ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ Θεοῦς ὄντας δεσπότας καὶ τοὺς τούτοις ἐπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δευτέραν, ὁρθῶς παρακελεύομαι. p. 727. B. δεῖ δὲ, ὥς Φαμεν, μετὰ γε Θεοῦς δευτέραν (τὴν ψυχὴν τιμᾶν). Idem reponendum Tim. p. 31. A. ubi nunc legitur: τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὅποσα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δευτέρον οὐκ ἂν ποτ' εἴη. Ita quidem etiam Proclus: sed, etsi non ignoro, quid pro vulgata dici possit, magis tamen placet lectio codicis inserti commentario Procli, μεθ' ἑτέρου: quem codicem diversum esse ab ipsius Procli libro, per totum opus animadverti.

P. 631. D. Περί τε γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινωνομένους. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν ταῖς τῶν παιδῶν γενήσεσι καὶ τροφαῖς, ὅσοι τε ἄρρένες καὶ ὅσαι θήλειαι, νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων, μέχρι

γῆρας τιμῶντα ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ — Locut ut nunc legitur, sane difficillimus videtur et corruptissimus. Sed audaculus est Vigerus ad Euseb. l. c. transpositis verbis corrigens: Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ γάμους α. ἑ. ἐν ταῖς — Modo enim ante praepositionem περὶ maiorem, et post ἐπικοινωνουμένους minimam interpunctionem posueris, locumque recte fueris interpretatus, nihil in eo amplius desiderabis praeter elegantiam, quam tamen etiam in aliis Legum locis frustra quaesivi. Ad illud περὶ τε γ. α. ἑ. construenda sunt verba ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ sc. τὸν νομοθέτην. Cod. Leid. μετὰ τε ταῦτα, quo non opus: idem tamen recte post γῆρας, non post ἰόντων interpunctum habet, quod facile erat coniectura assequi. Verto: *Et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et iuvenum et seniorum etc.* Similiter distinctione mutata sanandus locus p. 632. E. ὕστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης· καὶ ἄγε νῦν δὴ διήλθομεν, ἐκεῖσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἃν θεὸς ἐθέλη. Dele interpunctionem post ὕστερον δὲ et ἀπάσης. Sensus est; *Post universam autem virtutem etiam ea, de quibus modo disseruimus, eo ostendemus respicere.* Significat nuptias, liberorum educationem et cetera inde a p. 631. D. enumerata, quae, ut Plato pollicetur h. l., post absolutam libro V. universam virtutem, in altera parte operis singillatim tractantur.

P. 633. A. ΚΑ. Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον κρῖνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν. ἈΘ. Πειράσσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν. κοινὸς γὰρ ὁ λόγος. — Quum dicit, πειρῶ κρῖνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε, se ipsum Clinias significat δεικτικῶς, noto inprimis ex Tragicis Graecis usu utriusque linguae. Sed Atticus respondet: πειράσσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν, h. e. *etiam te et me taxare conabor*: quod indicat illum σέ diversum esse ab Iovis laudatore. Nam si, ut in vulgata est, *Clinias* dixisset, *Me Iovis laudatorem nunc percense*, Atticus tantum respondere poterat: πειράσσομαι σέ τε καὶ ἑμαυτὸν, h. e. *et te et me percensebo*. Nunc autem hic respondet: πειράσσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν, *etiam te et me percensebo*; itaque illa, Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον κρῖνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν, omnino non a Clinia proferuntur. Hoc uno ictu, subtili quidem, verumtamen gravissimo apud intelligentes iudices, prostrata iacet vulgata lectio: delevi igitur cetera argumenta, quibus idem possis efficere. Sed cuiusnam tandem, inquis, sunt illa? *Megilli* spondeo esse; *Megillus* ait: *Recte dicis, conareque primum huncce Iovis laudatorum, Cretensem Cliniam excutere*. Cui reponit Atticus: *Recte quidem: sed etiam te et me conabor. Communis enim sermo est*. Labens autem lectio ista, quam refutavimus, alias quoque, ut solet fieri, secum

rapit praecipiti ruina. Etenim etiam insequens proxime vocula *Ναί*, quae nunc est Cliniae, Megillo tribuenda est, propterea quod per universum opus de Legibus haec est a Platone regula observata, numquam ut Cliniae et Megilli personae varientur, nisi addita aliqua mutati collocutoris nota. Nihil elate dixi, nihil inconsiderate: bene perspectam habeo rem. Iam deinceps idem Megillus usque ad p. 633. D. cum Attico colloquitur excluso Clinia. Nam, ne quid omittam, etiam illa p. 633. C. *Εἴ γε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένη λέγεις* etc. non Cliniae sunt, ut vulgo putatur, sed Atheniensis hospitis, cui et genuinus Ficinus, et qui eum haud viderat, Frantogallicus intp. tribuunt. Apertior est res, quam ut plura dicam. Passim vero ineptissime peccatur in orationis distributione inter colloquentes, praesertim his in libris. Alia notavi alibi: nunc unum exemplum addam. X, p. 896. E. legitur: *ἈΘ. Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ᾧ πανσι τοῖς πάντῃ κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάναι; ΚΛ. Τί μήν; ἈΘ. Μίαν ἢ πλείους;* Iam infert *Megillus*: *Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν* (ita leg.) *ἀποκρηνοῦμαι.* Sed, obsecro, ecqui Megillo hic est locus? Quinam indoctus Lacedaemonius tam doctam responsionem ita temere potest edere? quinam sibi tantum arrogare, ut sapientissimo Attico et eruditiori saltem Cliniae dicat: *ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν ἀποκρηνοῦμαι?* Nulla praeterea interiore nota

haec significantur esse Megilli: immo siquidem alterutrius forent, sive Cliniae sive Megilli, assignanda potius Cretenſi putarem, qui et in praegressis et in ſequentibus proxime loquitur. At neutrius ſunt illorum, ſed ipſius Athenienſis hoſpitis. Qui poſtquam quaſierat ex colloquutoribus, utrum cenſerent eſſe μίαν ἢ πλείους; quia difficiliorem quaestionem arbitrabatur eſſe, quam ut reſpondere ad eam poſſent, ipſe ſibi reſpondit, dicens: Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν ἀποκρινοῦμαι. δυοῖν μὲν γὰρ πού ἐλαττον μηδὲν τιθῶμεν, τῆς τε εὐεργέτιδος καὶ τῆς τάναντία δυναμένης ἐξεργάζεσθαι. Nunc demum Clinias orationem ſuſcipit: Σφύδρα, inquit, ὀρθῶς εἴρηκας.

P. 653. B. Ἐτι τοίνυν καὶ τὸ τέταρτον ἐγῶ γε πειρώμενη ἀν' λέγειν, τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλληλόνων, πολὺ παρ' ἡμῖν γινόμενον, ἐν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις, καὶ ἐν ἀρπαγαῖς τισὶ κ. τ. λ. — Moeris: Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α'. Hinc Pierſonus p. 407. ap. Plat. corrigi ταῖς χερσιμαχίαις: ſed verum indubie Abreſchius vidit ap. Moer. reponens χερσὶ μάχαις. Etenim Graecum non eſt ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσιμαχίαις; quod vero alterum ταῖς Pierſonus delet, nimia eſt audacia. Vulgatam tuetur et Schol. et uſus ſermonis, ex quo dicitur ἢ ταῖς χερσὶ μάχη, ut μάχεσθαι ταῖς χερσὶ, quod genus dicendi praeter alios illuſtravit Heindorf. ad Gorg. p. 229. Ita ſtatim poſt: καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἐαυτῶν διακονήσεις; quae brevior

locutio egregie convenit Laconico. Sed ut h. l. male cesserit Platonis ex Grammatico emendatio, tamen ea requiritur passim; cuius rei duo eximia posui exempla. Legg. VII, p. 811. C. dicitur: Νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους οὓς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς, ὡς μὲν ἐμοὶ φαίνόμεθα, οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν ἔδοξαν δ' οὖν μοι παντάπασι ποιήσει τινὶ προσομοίως εἰρησθαι. In quo primum notanda anacoluthia ἀποβλέψας, ἔδοξαν δ' οὖν μοι — Cf. III, p. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον οὗ περὶ διαλεγόμεθα, ἔδοξέ μοι πάγκαλός τε εἶναι καὶ θαυμαστὸν κτῆμα παραπεσεῖν τοῖς Ἑλλησιν — Apol. p. 21. C. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὐ. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 18. βουλόμενος δὲ κατὰ σκοπὸν τινα πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅτι πράττει ὁ Ἀσσύριος, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσπης ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. Sed ut veniam ad rem, pro illo δεῦρο δὴ scribendum δεῦρ' αἰεῖ. Suidas: δεῦρ' αἰεῖ, ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρο αἰεῖ διεληλύθαμεν. Politic. p. 292. C. καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μερίζοντες δεῦρ' αἰεῖ προεληλύθαμεν. Theaetet. p. 145. A. ἤκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ μέντοι αἰεῖ μέλλων κελεύσειν ἐπιδεῖξαι διατέτριφα δεῦρο. Eurip. Med. 670. ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεῖ τέλει βίβν. Cf. Intt. Harpocr. v. αἰεῖ, Valck. ad Phoen. p. 413. Alter Locus est Legg. V, p.

734. E. καθάπερ οὖν δὴ τινὰ ξυμφυὴν ἢ καὶ πλέγμα ἄλλ' ὅτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἰόντ' ἐστὶ τὴν τε ξυμφυὴν καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Quod ξυμφυὴν in ξυμφυὴν mutaveram, posthac cod. Leid. firmavit. Idem pro altero ξυμφυὴν habet ἐφυφὴν. Vere. Ecce Pollux VII, 30. Πλάτων δὲ ἐφυφὴν καλεῖ τὴν κρόκην. Manus manum lavat: Pollux et ad firmandam veram lectionem huius loci adhiberi potest, et ex hoc ipso loco invicem lucem accipit; etenim cognita huius vera scriptura non refutanda amplius sunt, quae Iungermannus in Polluce novavit.

P. 633. E. Νῦν οὖν πότερα λέγομεν τὸν τῶν λυπῶν ἥττω, κακὸν, ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον; — Non illud Noster quaerit, uter malus sit, qui voluptatibus an qui doloribus succumbat: utrumque enim pro malo habet: sed illud, uter sit deterior. Legendum igitur κακίον — Ecce Fic. *Utrum igitur eum, qui dolore frangitur, an eum, qui voluptate superatur, deterio rem vocare oportet?* Simili, non eodem modo corrigo Rep. VI, p. 491. D. ἔχει δὲ, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρα οὖσαν τροφῇ κακίον ἀπαλλάττειν τῆς Φαύλης. Leg. κακίον. Omnino mutato, ut hic feci, accentu, quantae interdum tenebrae dispelluntur! Ita vexatissimus locus Legg. IV, p. 709. D. Οὐκοῦν ὁ γε πρὸς ἕκαστόν τι τῶν εἰρημέων ἔχων τὴν τέχνην, καὶν εὐξασθαι ποῦ δύναίτο ὀρθῶς τι παρὸν αὐτῷ διατύχης, τῆς τέχνης αὐτὸν μόνον ἐπιδέει; hic igitur lo-

cus emendabitur scribendo: δύναιτο ὁρθῶς, τί παρὸν — hoc sensu: *Nonne igitur qui in singulis, quas dixi, rebus artem habeat, etiam rite ea precari et petere a diis poterit, quae, modo contigerint fortuna, indigent sola arte, ut ad bonum eventum adducantur?* Eodem modo corrigendus locus vulgo ab intpp. non intellectus X, p. 894. A. γίνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκ' ἂν τι πάθος ᾗ· δῆλον ὡς ὁπότεν ἀρχὴ λαβοῦσα αὖξην, εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν. Scribe: ἡνίκ' ἂν τί πάθος ᾗ; δῆλον —

P. 634. D. Εἰ μὲν τοίνυν ὁρθῶς ἢ μὴ τις ἐπιτιμᾷ, τῇ τε Λακωνικῇ καὶ τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ὁ λόγος ἂν ἕτερος εἴη — Delendus articulus εἰ, omitte etiam Eusebio Praep. ev. XII, p. 573. Plane geminum Aristot. Polit. III, 2, p. 145. εἰ δὲ δίκαιον διαλύειν ἢ μὴ διαλύειν, ὅταν εἰς ἑτέραν μεταβάλλῃ πολιτείαν ἢ πόλιν, λόγος ἕτερος. Mox E. scribendum κεῖται p. κεῖνται ex Euseb. et Theodoret. Gr. Aff. Cur. I, p. 711. et ἡμῖν ex Theodoret. et cod. Leid. pro ἡμῖν.

P. 635. E. Δεκεῖ μὲν ἡμῖν γέ πως, λεγομένου τοῦ λόγου· περὶ δὲ τηλικούτων εὐθὺς πεπιστευκέναι ῥαδίως, μὴ νέων τε εἴη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. — Pro soloeco εἴη leg. ᾗ. Cf. Hoogen. D. P. p. 487. ed. Deslav. Contraria ratione sanandus Alcib. pr. p. 111. E. Τί δ'; εἰ βουληθείημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποι εἰσιν, ἀλλ' ὅποιοι ὑγιεῖνοι ἢ νοσῶδεις, ἄρα ἱκανοὶ ἂν ἡμῖν ᾗσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί; Non Grae-

cum est ἂν ἦσαν praegresso εἰ βουλευθείμεν. Leg. ἂν ἡμῖν εἴησαν. Haec forma passim in Atticis scriptoribus oblitterata est, ut ap. Xenoph. Mem. I, 4, 2. ubi v. Ruhnck. et ap. Lysiam c. Philocr. T. V, p. 834. ubi nunc recte legitur. Est etiam in Platonicis ut Epinom. p. 975. A. Eryx. p. 392. C. p. 393. C. p. 394. D. et ap. Aristot. passim.

P. 636. B. Ἐπει καὶ τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά. δημοῦσι δὲ Μιλησίων καὶ Βοιωτῶν καὶ Θουρίων παῖδες, καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θηρίων διεφθαρκεῖναι. Καὶ τούτων τὰς ὑμετέρας πόλεις πρώτας ἂν τις αἰτιῶτο, καὶ εἶναι τῶν ἄλλων μάλιστα ἄπτονται τῶν γυμνασίων. — Con- victus et gymnasia in seditionibus sunt pernicio- sa, quod inter illos facile coniuratio fit, haec corpora animosque ita roborant, ut nisi exter- na incidant bella, civitatem ipsam adorianantur. Apud Milesios gravis seditio orta Ol. XCIII, 4. Cf. Diod. Sic. XIII, 104. T. I, p. 626. Boeoti pluribus illa aetate turbis vexati sunt. Postre- mo apud Thuriōs, qui notati sunt mali causa regiminis (v. Benth. Resp. ad. Boyl. p. 191. ed. Lennep.), magnus tumultus fuit Ol. LXXXIII, 3. (Diod. Sic. XII, 11. T. I, p. 485.) apud quos nimia exercitatione iuvenes ad pugnam faci erant iusto proniores (Aristot. Polit. V, 7. p. 331.). Mox cod. Leid. a quo nihil differt li-

ber Stephani, quicum adeo in iis convenit, quae soli scribae tribueris, ille igitur legit παλαιῶν νόμων. Non placet. Correxerim: παλαι ὃν νόμιμον. Iam illud καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδοναῖς aperte in mendo iacet. Κατὰ φύσιν indubie pertinet ad ἡδοναῖς, ut C. ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδόσθαι δεκεῖ. Itaque scribo: καὶ τὰς κατὰ φύσιν περὶ τ. ἀ. ἡ. Vett. edd. τὰς περὶ τὰ ἀφροδ. καὶ ἡδ. Male. Statim C. est: ἡ περὶ ταῦτα ἡδονή. Rep. III, p. 389. E. ἀρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν. p. 403. A. μεῖζω δέ τινι καὶ ἐξυτέρῳ ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Quod correxi, Fic. nisi in libris habuit, at transtulit certe. *Atqui*, inquit, *studia haec prisca ex lege vobis consueta sunt, videnturque naturales venereorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse.* Dictum de bestiis refert hyperbolen: similia sunt Rep. VIII, p. 562. E. p. 563. C. coll. Legg. XII, p. 942. D. E gymnasiis autem puerilem amorem promanasse, haud raro significant veteres, ut Aristoph. Nub. 973. Cic. Tusc. IV, 33. Fragm. Legg. ap. Lactant. Instit. I, 20. Athen. XIII, p. 602. D. Xenoph. Ephes. III, 2, p. 53. Locell. quamobrem et Cretenfes ac Lacedaemonii eum primum dicuntur exercuisse. Mox quod ait de Ganymede, eam fabulam inde a Pindaro ita exponunt, quasi eius Iupiter amator fuisset. V. Pindar. Olymp. I, 69. ff. coll. praegressis; Aeschyl. ap. Athen.

XIII, p. 602. E. Eurip. Orest. 1592. Cyclop. 575 ff. Plat. Phaedr. p. 255. C. Xenoph. Sympol. VIII, 50. Cic. Tusc. IV, 33. Lucian. dial. Iov. et Ganym. IV. Iov. et Iunon. V. Athen. XIII, p. 601. F. Clem. Alex. Protr. p. 9, 49. p. 14, 42. Iustin. M. Apol. p. Christ. p. 50. D. Paris. Theodoret. Gr. Aff. Cur. III, p. 767. p. 788. et all.

P. 656. D. Δύο γὰρ αὐται πηγαὶ μεθεῖνται Φύσει ῥεῖν· ὧν ὁ μὲν ἀρυττόμενος ᾧθεν τε δεῖ καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον, εὐδαιμονεῖ — Scribendum ἀρυττόμενος, ut habet Suid. v. Ἀρύτεσθαι et Simplic. in Aristot. Physic. VII, fol. 149. b. haec recitantes. Cf. Porson. ad Eurip. Phoen. 463. Ita scrib. et Ion. p. 534. A. nam Phaedr. p. 253. A. recte est ἀρύτωσιν. Conferendus praeterea Phileb. p. 62. D. Μεθῶ δὴ τὰς συμπάσας ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχὴν. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν· μεθεῖνται. ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἰτέον. Qui locus ita legendus: Μεθῶ δὴ — ὑποδοχὴν; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Μεθεῖνται. καὶ πάλιν — Cf. ib. E.

P. 657. C. Ἄπασι δὴ τοῖς τοιούτοις καὶ ἐν Τάραντι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ὑμῖν δὲ μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν αἰλλ' ὁρθῶς. — Ne quem offendat dictio ἀπολύεσθαι τινί, consideret Criton. p. 43. C. καὶ ἄλλοι, ὧς Σώκρατες, τηλικῶτοί ἐν τοιαύταις συμφοραῖς ἀλλίσκονται. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἢ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ αἰγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Hic est ἐπιλύεσθαι τινί, ut ibi ἀπολύεσθαι τινί. Ἐπιλύεσθαι τὸ μὴ οὐχί

ἀγανακτεῖν est *impedire quominus graviter ferant*. Legg. VII, p. 805. C. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀρρένων γένει, i. e. *non cessabit quominus dicat*. Eodem redeunt disputata acutissime ab Hermanno ad Viger. I. Gr. p. 772: Male igitur Steph. locum Critonis tentavit: quamquam etiam deterius alii interpretati sunt.

P. 657. D. Μέθης δὲ αὐτῆς πέρι, πότερον ὥς περ Σκύθαι χερῶνται καὶ Πέρσαι, χρηστέον, καὶ ἔτι Καρχηδόνιοι καὶ Κέλτοι καὶ Ἰβήρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικά ὄντα ταῦτα γένη, ἢ καθάπερ ὑμεῖς. — De Carthaginiensibus v. II, p. 674. A. de Lacedaemoniis Meurf. Misc. Lac. I, 14. de reliquis Athen. IV, 34 ff. Add. de Scythis Max. Tyr. XXVII, p. 527. de Thracibus Xenoph. Anab. VII, 3, 16. Suid. v. κατασκευάζειν, coll. Torrent. ad Hor. Carm. I, 27, 2. Spanhem. ad Iulian. p. 124 ff. Prave scriptum locum exhibet Athen. X, p. 432. A. Legetur autem posthac: πολεμικά ξύμπαντα ὄντα τ. γ. ut est in cod. Leid. et Fic. *Quae omnes gentes bellicosissimae sunt*. Accedit, qui Nostrium compilavit, Clem. Alex. Paedag. II, p. 68. 32. Μέθης δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χερῶνται, Κέλτοι τε καὶ Ἰβήρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικά ξύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη· καὶ καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτρεῖν νενομίκασιν. Ita praeter alios multos locos, quos passim notabo,

etiā Legg. I, p. 633. D. expressit Clemens Stromm. II, p. 175. 24.

P. 638. A. Ἐπειδὴ γὰρ αἱ μείζους τὰς ἐλάττους πόλεις νικῶσι μαχόμενοι καὶ καταδουλοῦνται. Συρακούσιοι μὲν Λοκροὺς, οἳ δὴ δοκοῦσιν εἰνομώτατοι τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον γεγονέναι. Κεῖρους δὲ Ἀθηναῖοι — De Locris v. Bentr. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Cod. Leid. Κεῖρους. Steph.: Γε. Χείρους δέ, quod nonnullos libros dare ait Dorvill. ad Charit. p. 622. Vulgata tamen etiam Dorvillio probatur: at verum is non vidit. Et enim dicendum erat, idcirco retinendos Ceos esse, quod Chiorum civitas perdiuissima, Ceorum clara ob morum probitatem, severitatem institutorum, reipublicae administrationem esset. V. Heraclid. Politt. p. 10 ff. Hal. Athen. XIII, p. 610. D. Er. Vindingii Collectanea Thef. A. Gr. T. XI, p. 492. F ff. Iam melius intelligēs Protag. p. 341. E. Ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Περὶδοῖκος, καὶ οὐδαμῶς Κεῖρον.

P. 638. D. Περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσούτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἳ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλιστα ἀτόπως. μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι. καὶ οἱ μὲν ὅτι πολλοὺς παρεχόμεθα, ἀξιοῦμέν τι λέγειν καίριον, οἳ δὲ ὅτι τοὺς μὴ χρώμενους αὐτῷ ὀρῶμεν νικῶντας μαχομένους. — Ebrietatem damnavit Megillus, Atticus non improbavit: ille criminis, hic laudationis produxit auctores. Quinam igitur dici poterat: Μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι

ἐπαινοῦμεν ἑκάτεροι, praesertim quum modo dictum esset: περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσούτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινέειν? Vel furca expellendum istud ἐπαινοῦμεν, quod mali est glossatoris. Plato ita locutus est: περὶ μ. γ. α. τ. μ. εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινέειν, καὶ μάλα ἀτόπως· μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἑκάτεροι· sc. ἐπαινέειν τε καὶ ψέγειν, notissima ellipsi. Quod delevi, etiam Fic. omisit habens: *Qui quum primum ebrietas facta mentio est, statim alii vituperamus, alii vero laudamus: et valde quidem id absurde. Testibus enim laudatoribusque utentes id facimus. Et alii quia plures habemus, aliquid fide dignum asserere putamus etc.* Certe ita transferendum erat, si aberat ἐπαινοῦμεν. Eundem non καίριον, ut vulgata, sed κύριον, ut cod. Leid., apparet legisse. Vere; omne enim genus loquendi iudiciale est, ut ostendunt μάρτυρες: verum in iudicio quod multi testes enunciant, id est κύριον, non καίριον, et reconditius hoc significatu κύριον passim notiori καίριον coactum est loco cedere, v. c. ap. Pindar. Olymp. VI, 52. Ad locutionem cf. Aristot. Polit. III, 6, p. 166. οἱ μὲν γὰρ, ἂν κατὰ τι ἄνισοι ᾧσιν, οἷον χρήμασιν, ὅλως οἷονται ἄνισοι εἶναι· οἱ δ' ἂν κατὰ τι ἴσοι, οἷον ἐλευθερία, ὅλως ἴσοι. τὸ δὲ κυριώτατον οὐ λέγουσιν. Ad sententiam illustrandam facit Gorg. p. 471. E. ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γὰρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥς περ

οἱ ἐν τοῖς δικαστήρις ἡγούμενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ ἐκτὶ οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὴ τῶν λόγων ὧν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολλοὺς παρέχονται καὶ εὐδοκίμους, ὁ δὲ τὰναντία λέγων ἓνα τινα παρέχεται ἢ μηδένα. οὗτος δὲ ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἀξίος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

P. 639. A. Φέρε, εἴ τις αἰγῶν τροφὴν καὶ τὸ ζῶν αὐτό; κτήμα ὡς ἔστι καλὸν ἐπαινοῖ, ἄλλος δὲ τις ἑωρακῶς αἰγας χωρὶς νεμομένας αἰπόλου ἐν ἐργασίμοις χωρίοις, δρώσας κακῶς διαφέγοι, καὶ πᾶν θρέμμα ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ἰδὼν οὕτω μέμφοιτο, τὸν τοῦ τοιούτου ψόγων ἡγώμεθα ὑγιὲς ἂν ποτε φέξαι καὶ ὀτιοῦν; — Praecedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur coniunctivus cum vocula ἂν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῷ ἂν iunctus. Correxī igitur ἡγούμεθα, firmante posthac Eusebio Praep. ev. XII, p. 609. Ἄν pertinet ad infinitivum φέξαι, de quo v. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. et alios. Etiam C. displicet σιῶμεθ' ἂν: vera indubie lectio οἴόμεθα δὴ, quam servavit cod. Leid. et Euseb. l. c. Legg. II, p. 658. B. est: τί ποτ' ἂν ἡγώμεθα ἐκ ταύτης τῆς προεβήσεως συμβαίνειν; Praecesserat: εἴ ποτέ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θελὼν ὀντιοῦν. Legendum igitur ἡγούμεθα, ex cod. Leid. Etiam Fic. *putamus*.

P. 641. C. Καὶ παιδεία μὲν οὐδεπώποτε γέγονε Καδμεία, νῆκαι δὲ ἀνθρώποις πολλὰ δὴ τοιαῦτα γεγονάσι τε καὶ ἔσονται. — Νίκη Καδμεία est victoria male cedens victoribus ipsis. Videantur

Zenobius, Suidas, Michael Apostolius, Erasmus. Perplacuit ea recentioribus, ut Aristidi T. I, p. 29. καὶ τὴν ἀληθῆ καὶ κυρίαν νίκην ἐκάστη διδοῦσα πολὺ τῆς Καδμείας κεχωρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικὴν. Posterior est ex Phaedr. p. 256. B. Habent et Procopius Bell. Goth. I, p. 323. D. et Theophylactus Hist. p. 11. D.

P. 642. A. Τὸ δὲ, ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διέφθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς δεξιότητός ποτε σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. — Vereor, ne quem offendat illud σαφὲς οὐδ' ἱκανὸν omisso τι. Sed ita Noster solet. Gorg. p. 485. E. ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθάσαι: ubi nollem ab Heusde addi μηδέν.

P. 642. C. Καί μοι νῦν ἡ τε Φωνὴ πρὸς Φιλίᾳ ὑμῶν, τότε ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον, ὡς ὅσοι Ἀθηναίων εἰσιν ἀγαθοί, διαφερόντως εἰσι τοιοῦτοι, δοκεῖ ἀληθέστατα λέγεσθαι κ. τ. λ. — Cf. Menex. p. 237. A. Critias p. 109. C. p. 112. E. Tim. p. 24. C. Postremum locum adscripsi. Ταύτην οὖν δὴ τότε, inquit, ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς πρετέρεως ὑμᾶς διακοσμήσασα κατώκισεν, ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγέννησθε, τὴν εὐκрасίαν τῶν ἑρῶν, (l. ὠρῶν) ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα, ὅτι φρονιμωτάτους ἄνδρας οἶσει. ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἡ θεὸς οὔσα, τὸν προφρεστάτους, (l. προσφρεστάτους ex Procl. Chalcid. Fic.) αὐτῇ μέλλοντα οἶσειν τόπον ἄνδρας, τοῦτον ἐκλεξαμένη τοπρεῶτον κατώκισεν. Illud ὠρῶν iam ab aliis emendatum auctoritate nititur Procli et Ficini. Con-

traria fere medela sanandus est Schol. Eurip. Hecub. 934. ubi memoratur Duridis περὶ ὤρων. Legendum esse ὄρων, praeter alios monuit Vossius H. Gr. I, 15. p. 97. ed. alt. Quo delatus ad dam correctionem alius loci eiusdem Scholiae in Alcest. 249. afferentis Duridis ἰστὶ τῶν Λακεδαιμονικῶν, operis plane ignoti. Leg. Μακεδονικῶν. Duas ob causas memorabilis est is locus, quod in eo memoratur Duridis Macedonicorum liber XVI., quum hactenus tantum XV noti essent: et quod afferuntur in rebus Thessalicis; ex quo apparet, eiusdem scriptoris Ἑλληνικῶν, quae et ipsa res Thessalicas complectebantur auctore Diodoro Sic. XV, 60. T. II, p. 50., non diversa esse a Macedonicis: qua de re dubitabant docti.

P. 643. C. Καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων, ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, μανθάνειν· οἷον τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι, καὶ πολεμικὸν ἱππεύειν παίζοντα ἢ τι τῶν τοιούτων ἄλλο ποιοῦντα. — Memorabilis structura ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, h. e. ὅσα ἀναγκαῖόν ἐστι περ. Gorg. p. 449. B. εἰσι μὲν, ὧ Σώκρατες, ἔναι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. Scribendum autem προμανθάνειν pro v. μανθάνειν, ex cod. Leid. cui subveniunt Aristid. T. I, p. 129. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 590. et, ni fallor, etiam Fic. in cuius translatione legitur *perdiscere*, errore, credo, pro v. *praediscere*. Postremo lege ποιεῖν pro v. ποιοῦντα. Fic. *Aliquid eiusmodi facere*. Etiam

in Euseb. marg. est: *Pl.* ποιεῖν. Nescio unde. Sed utroque pluris facio rectam rationem, quae hoc flagitat. Passim confunduntur infinitivi et participia. XII, p. 954. A. Φωρᾶν δὲ ἂν ἐθέλη τις τι παρ' ὁτῶυν, γυμνός ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος, προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἢ μὴν ἐλπίζειν εὐρῆσειν, οὕτω Φωρᾶν. Ita legendum est mutata interpunctione (nam distinguebatur post v. γυμνός, non post v. ὁτῶυν), et mutato absono participio ἐλπίζων in infinitivum, quem unice convenire intelligent periti Graecae linguae. Fic. *spe- tare*.

P. 643. D. Μὴ τοίνυν, μηδ' ὁ λέγομεν εἶναι παιδείαν, ἀόριστον γένηται. νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐκαινοῦντές θ' ἐκάστων τὰς τροφάς, λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινα, τὸν δὲ ἀπαιδευτον, ἐνιότε εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας, καὶ ἄλλων τοιούτων μάλα πεπαιδευμένων ἀνθρώπων σφόδρα. οὐ γὰρ ταῦτα ἡγουμένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν, παοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον, ἄρχεῖν τε καὶ ἄρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ δίκης. — Sensus, quem postulat series orationis, hic est: *At nunc dicendum nobis erit, quid sit disciplina. Nam quum multos arbitremur non nactos disciplinam esse, qui in rebus nonnullis, v. c. in arte cauponaria et nautica sint eruditi optime, necesse est aliud quiddam a nobis vocari disciplinam. Eam igitur nos disciplinam appellamus, quae efficiat, perfectam civis virtutem ut*

inde a pueris appetant et consecretur. Primum igitur scribendum de Cornarii et Stephani sententia πεπαιδευμένον ἄνθρωπον, reducto una verborum naturali ordine πεπ. σφόδρα ἄνθρωπον ex cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 591. Ad illa εἷς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας Stephano videbatur subaudiendum παιδείαν aut scribendum εἷς τὰ τῆς καπηλείας, propterea quod seq. ἄλλων τοιούτων secundus casus est. Mihi neutrum probatur. Primum enim inaudita est locutio παιδεύεσθαι εἷς παιδείαν: nam dicitur παιδεύεσθαι παιδείαν; deinde non placet genitivos esse καπηλείας καὶ ναυκληρίας, nec arbitror esse singularis numeri. Immo εἷς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας quarti casus numeri pluralis sunt, pendentque a participio πεπαιδευμένον. Min. p. 320. B. ἐπὶ παιδείᾳ εἷς ἀρετῇ. Plurali vero numero utuntur fere in huiusmodi vocabulis. Legg. III, p. 677. B. Καὶ δὴ τοὺς τοιούτους γε ἀνάγκη ποὺ τῶν ἄλλων ἀπείρους εἶναι τεχνῶν, καὶ τῶν ἐν ταῖς ἄστεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἷς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, καὶ ὅπόσ' ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοοῦσιν. Non aliter accepit Eusebius, qui habet εἷς τε τὰς καπ. κ. ναυκλ. Cum illo vero accusativo non coit genitivus καὶ ἄλλων τοιούτων. Itaque in hoc ipso quaerenda foret sedes corruptelae, modo ulla corruptela inesset. At omnino inest nulla, sed genitivus ἄλλων τοιούτων pendet ab omisso τι, insolente quidem elipsi, sed tamen usitata. Plane similis est ap. Ari-

Stot. Polit. I, 8. p. 46. Πρῶτον μὲν οὖν περὶ δού-
λων ἀπορήσειεν ἂν τις, πότερόν ἐστιν ἀρετὴ τις δού-
λου παρὰ τὰς ὀργανικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων, οἷον
σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ
τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἕξεων, ἥ οὐκ ἐστὶν
οὐδεμία παρὰ τὰς σωματικὰς ὑπηρεσίας. Euseb.
ἄλλων τινῶν τοιούτων: non male. Paulo post de-
est a quo pendeat participium ἡγουμένων, at-
que omnino locus caret sensu. Cornar. et Steph.
coniiciunt ἡγούμεθα. Sed lacuna est post παι-
δείαν, eaque ita explenda: οὐ γὰρ ταῦτα ἡγου-
μένων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παιδείαν ὁ νῦν λόγος ἂν
εἴη· τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παι-
δείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐρατὴν τοῦ πο-
λίτην γενέσθαι τέλεον — Sic legi in quodam ve-
tere Steph. ait: eum se plane ignorare fatetur
mirabundus Bipontinus. Quem nolo afficere
castigatione, quam is in Henr. Stephano me-
ruit certe acerbissimam: sed vetus ille aut Leid.
cod. est aut Eusebius; uterque agnoscit, quod
Steph. protulit. Habuit etiam Fic. *Quippe
non hanc disciplinam putamus, sed eam,
quae a pueritia desiderari amarique
virtutem facit, et quidem illam, qua
perfectus quispiam civis effectus, iure impe-
rare sciat atque parere.*

P. 644. C. Οὐκοῦν ἓνα μὲν ἡμῶν ἕκαστον αὐ-
τῶν τιθῶμεν; — Genitivum αὐτῶν nihili esse vi-
dit Steph. coniiciens ἕκαστον αὖ τιθ. Sed leg.
αὐτὸν ex cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p.

600. Notissima est dictio ἕκαστος αὐτός. Eodem modo II, p. 664. B. τὸν αὐτῶν ἡδιστὸν τε καὶ ἀριστον ἐκ θεῶν βιον λέγεσθαι φάσκοντες, legendum αὐτὸν, ut habent omnes scripti editique praeter vulgatum textum. Contrariam medelam exspectat V, p. 737. C. πρῶτον μὲν τὸν αὐτὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ δεῖ τάξασθαι. Leg. αὐτῶν.

P. 644. D. Περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὕτως. Θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τιμῇ ξυνεστηκός. — In hac lectione ἐκείνων idem est quod θεῶν propter praegressum θεῖον. V. Heindorf. ad Theaetet. p. 369. Sed obstant alia, quominus sanum locum putem. Primum miraculum, quo dii ludant quodque quasi nervis et funibus moveant, vix Plato vocaverit θαῦμα θεῖον sed θαῦμα sive παίγνιον θεοῦ, ut Legg. VII, p. 803. C. Et quam mire dictum est illud ἡμῶν τῶν ζώων de solis hominibus! Quasi illi soli essent animalia, nec potius quatuor secundum Platonem forent genera animalium. V. Tim. p. 39. E. Cur, quaeso, non simplicius dixit ἡμῶν vel ἀνθρώπων vel ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων? Ita IV, p. 713. D. ταῦτ' οὖν διανοούμενος ἐφίστη βασιλέας γε (leg. τε, ut est in Leid.) καὶ ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμεινονος, δαίμονας· οἷον νῦν ἡμεῖς δρῶμεν τοῖς ποιμνίσι, καὶ ὅσων ἡμεροί· εἰσιν ἀγέλαι· οὐ βοῦς βοῶν, οὐδὲ αἰγας αἰγῶν ἄρχοντας ποιεῦμεν αὐτοῖς τινάς, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῶν δεσπόζομεν, ἀμεινον ἐκείνων γένος. VII, p.

803. C. φύσει δὲ εἶναι θεὸν μὲν πάσης μακαρίου σπουδῆς ἄξιον· ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἶπομεν ἐμπροσθεν, θεοῦ τι παίγιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὄντως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι. Cf. p. 804. A. Respicit et Aristid. T. III, p. 427. οὕτω καὶ τὸ σὸν, ὃ Πλάτων, σώζεται, τὸ ἄνθρωπον εἶναι θεοῦ παίγιον. Legg. X, p. 906. A. ξύμμαχοι δὲ ἡμῶν θεοὶ τε ἄμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Phaedon. p. 62. B. οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὃ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Politic. p. 271. E. τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθέν αὐτομάτου πέρι βίου, διὰ τὸ τοιόνδε εἴρηται· θεὸς ἔνεμεν αὐτοὺς, αὐτὸς ἐπιστατῶν· καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶν ὃν ἕτερον θεϊκτέρον, ἀλλὰ γένη Φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσιν. Critia p. 109. B. δίκης δὲ κλήροις τὰ φίλων λαγχάνοντες (θεοὶ) κατώκιζον τὰς χώρας· καὶ κατοικίσαντες οἷον νομεῖς κτήματα καὶ ποιμένα καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον. πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ἢ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνων. Quid multa? Leg. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον. Ἡμῶν, h. e. τῶν ἀνθρώπων: ζῶα θεῖα sunt δαίμονες, a quibus reguntur homines, τὸ εὐράνιον θεῶν γένος. V. Tim. p. 39. E ff. Elegantior quam verior est emendatio Mureti Opp. T. III, p. 534. ἡ γ. τῶν θεῶν. Respicit huc Proclus in Tim. V. p. 339. pr. τὸ μὲν γὰρ θνητὸν

νοῦ μεταλαγχάνει, τὸ δὲ νοερὸν θανάτου, καὶ τὸ ὅλον γίγνεται θαῦμα, ὡς φησιν ἐν Νόμοις. *Mox restituenda Attica forma σμήρινθοι ex Theodoret. Gr. Aff. Cur. V, p. 827. Eustath. ad Il. Ω. p. 1333. Rom. Et p. 645. A. leg. τὰς ἄλλας δὲ σκληρὰς, ut paullo post τὰς δὲ ἄλλας παντοδαποὺς εἶδесιν ὁμοίας. Fic. et ceteras duras et ferreas esse. Quamquam bene scio, Ficinum quid sit discriminis inter ἄλλον et τὸν ἄλλον ignorasse: id quod plures versionis loci arguunt.*

P. 645. A. Ἄτε γὰρ τοῦ λογισμοῦ καλοῦ μὲν ὄντος, πρᾶου δὲ καὶ οὐ βιαίου, δεῖσθαι ὑπηρετῶν αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν, ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικᾷ τὰ ἄλλα γένη. καὶ οὕτω δὲ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σέσωτμένος ἂν εἴη — *Scrib. ὅπως ἂν ἐν ἡμῖν. Ita Euseb. Fic. in nobis. Deinde recte Euseb. et marg. Leid. καὶ οὕτω δὴ. Theaetet. p. 164. D. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ εὖς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταυτὸν ἐστίν.*

P. 646. D. Καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον, εἴπερ ἐνι ταῦτο ὀρθῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις. — *Post v. διατριβῆς infere praepositionem περί, quae excidit propter praecedens περὶ τὸν οἶνον. Nusquam legitur διανοεῖσθαι τινος, ubi vis περὶ τινος. P. 644. D. περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὕτως. III, p. 686. D. περὶ ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσιν. VII, p. 822. D. περὶ δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρὴ, καὶ περὶ ἀπάντων ὅποσα τοιαῦτα. IX, p. 879. B. Phaedr. p. 270. D. Sympoſ. p. 173. E. Per-*

paucis locis est διανοεῖσθαι περὶ τι. Legg. III, p. 686. D. τὸ δὲ νῦν γε ἡμεῖς τάχ' ἂν ἴτως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὐτ' ἐρῶν διαανοούμεθα, οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντες πάντα — VII, p. 820. A. ἄρ' οὐ διαανοούμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες; Epinom. p. 987. E. καὶ δὴ καὶ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα ταυτὸν δεῖ διανοεῖσθαι τοῦτο. At pessime nuper editor Lipsiensis corrupit Phileb. p. 21. C. ἔστι ταῦτα; ἢ παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως πως διανοεῖσθαι; Ita ex Basf. 2. edidit Stephanus: at is ex Ald. Basf. 2. rescriptit περὶ ταῦτα, *et re et lingua iubentibus*, ait: scilicet sua, qua princeps docuit Stephanum calumniari, non Platonica. Optima formula est ἄλλως πως παρὰ ταῦτα. Legg. III, p. 693. A. τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. VII, p. 797. B. ἂν δὲ παρ' αὐτά τις τῶν θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσάγῃ. Phaedon. p. 107. A. οὐκ οὐκ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Rep. VI, p. 506. B. ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φησὶ εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; X, p. 603. C. μή τι ἄλλο ἢ παρὰ ταῦτα; Aristot. Polit. I, 8. p. 46. πότερόν ἐστιν ἀρετὴ τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Hoc in transitu; redeo ad verbum διανοεῖσθαι. Memorabilis inprimis est dictio διανοεῖσθαι περὶ πράγματός τινος ὡς περὶ τινος ὄντος. Min. p. 314. D. Ὡς περὶ καλοῦ ἀρεὰ τινος ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Unde emendandus Protag. p. 352. B. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς

περί ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι· οὐδὲ ὥς περ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Legendum ὥς περὶ τοιοῦτου — Nusquam enim nec est nec potest esse διανοεῖσθαι ὥς περ τινὸς ὄντος, sed tantum ὥς τινος ὄντος. Gorg. p. 472. D. ἄλλοι, ὥς οὕτω σοῦ νομίζαντος διανοώμεθα; Phaedon. p. 94. E. ἄρ' οἶει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον ὥς ἀρμονίας αὐτῆς οὔσης; Rep. I, p. 327. C. ὥς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων οὕτω διανοεῖσθε. V, p. 470. E. καὶ διανοεῖσθαι ὥς διαλαχνησομένων καὶ οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων. VII, p. 523. C. ὥς ἔγχευεν τοίνυν ὀρωμένους λέγοντές μιν διανοεῖν. Simili medela indiget personatus Hipparchus p. 225. D. Μὴ τοίνυν ἐπιχείρει με εξαπταῖν ἄνδρα πρεσβύτερον ἤδη οὕτω νέος ὢν, ἀποκρινόμενος ὥς περ νῦν δὴ, ἀ οὐδ' αὐτὸς οἶει· ἀλλ' ὥς ἀληθῶς, εἴπερ ἔστιν ὄντινα οἶει γεωργικὸν ἄνδρα γιγνόμενον, καὶ γινώσκοντα ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει τὸ φυτὸν, οἶεσθαι ἀπὸ τούτου κερδαίνειν. In hac lectione ad illa ἀλλ' ὥς ἀληθῶς κ. τ. λ. desideratur verbum, et εἴπερ erit *an*, quod nusquam est: semper enim significat *siquidem*. Vera lectio est haec: ἀλλ' ὥς ἀληθῶς εἰπέ· ἄρ' ἔστιν — Phileb. p. 32. E. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἄρ' οὐ πάσα ἀνάγκη — Menon. p. 77. A. ἀλλ' ἴθι δὴ, πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, καθ' ὅλου εἰπὼν ἀρετῆς περί ὅτι ἐστὶ, καὶ παύσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνός, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ εἰσας ὅλην καὶ ὑγιᾶ εἰπέ· τί ἐστὶν ἀρετή;

P. 647. D. Ἡ τῇ μὲν διαίτῃ τῇ ἐν αὐτῷ προσμαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτήν, δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν· ἀπειρος δὲ δὴ που καὶ ἀγύμναστος ὢν τῶν τοιούτων ἀγώνων ὅστισούν οὐδ' ἂν ἡμῖν ἑαυτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετὴν κ. τ. λ. — Opposita sunt τέλεος et ἡμις. VII, p. 806. C. τέλεον γὰρ καὶ οὐδ' ἡμῖν δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι. Unde corrigendum h. l. οὐδ' ἂν ἡμῖς, ut diserte habet cod. Leid. Hic autem dictum est ἡμις πρὸς ἀρετὴν, ut τέλεος πρὸς ἀρετὴν. Sic h. l. δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν. III, p. 678. B. τελέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι. IV, p. 708. D. πάντων τελευτάτον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν. VII, p. 822. E. οὐ τέλεος ὁ τοῦ διαφέροντος πολλοῦ πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαινος. Alcib. pr. p. 120. E. τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Ut vero hic προσμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur προσγυμνάζειν τῇ ἀναίσχυντίᾳ: ut frustra Steph. coniecerit ibi scribendum προσγυμνάζοντα. P. 648. D. οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο.

P. 649. E. Σκοπῶμεν γὰρ δὴ. δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικίαι μυρίαί γίνονται, πότερον ἰόντας εἰς τὰ ξυμβόλαια πείραν λαμβάνειν, κινδυνεύοντας περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον, ἢ συγγενομένους μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας· ἢ πρὸς τὰ φροδίσια ἡττημένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέποντας αὐτῶν θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας οὕτως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντας, ἥθος ψυχῆς θεάσασθαι. — Cod. Leid. ἰόντα: idem et vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, συγγεγόμενον, ἐπι-

τρέποντα αὐτοῦ. Hae lectiones verae omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros reponeret, nisi fecit propter unum κινδυνεύσαντας, quod omnes libri agnoscunt. Hoc retento cetera omnia invitis libris corrigere Steph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de coniectura reponere κινδυνεύσαντα. Nos emendamus ἰόντα, κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν (τῶν ξυμβολαίων), συγγενόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Quibus repositis si reliqueris κινδυνεύσαντας, erunt οἱ ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντες ipsi filii, filiae et coniuges. At ipsa τὰ Φίλτατα sunt liberi et coniuges. V. Valck. ad Phoen. p. 493: p. 162 ff. Itaque scribendum κινδυνεύσαντα, ut ἰόντα etc. In pluralem mutavit, qui τοὺς κινδυνεύσαντας putabat ipsos liberos esse coniugesque. Sententia est haec: *Videamus igitur. Durum et agrestem animum, ex quo sexcentae iniuriae nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi pericliteris de opibus, an Bacchi festis diebus inter compotationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filios filiasque et coniuges permittas, atque ita de carissimis pericliteris, an in symposiis, ubi nihil omnino pericliteris, spectare eius ingenium?* At ea, quae distractionibus typis describenda curavi, in Graecis defunt. Lacuna est in aperto posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Pla-

το: τοῦτως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντα πότερον σφαλερώτερον, ἢ μετὰ τῆς ἐν τοῖς οἴκοις βασάνου καὶ παιδιᾶς, μηδὲν τοπαράπαν κινδυνεύσαντα ἤθος ψυχῆς θεάσασθαι. Ni ex-ciderint etiam plura.

Lib. II, p. 653. A. Λέγω τοίνυν τῶν παιδῶν παιδικὴν εἶναι πρώτην αἴσθησιν, ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ ἐν αἷς ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παραγίνεται, πρῶτον ταῦτ' εἶναι. — Steph. affert lectionem πρώτην, quae nullius est pretii. Sanatur locus interpungendo: παραγίνεται πρῶτον, ταῦτ' εἶναι. Ita B. παιδεῖαν δὴ λέγω τὴν παραγιγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. I, p. 644. A. καὶ δεῖ δὴ τὴν παιδεῖαν μηδαμοῦ ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον. Locum respicit Simplic. in Arist. Physic. VII, fol. 149. a.

P. 653. B. Ἡδονὴ δὲ καὶ Φιλία καὶ λύπη καὶ μῖτος ἂν ὁρθῶς ἐν ψυχαῖς ἐγγίγνωνται μήπω δυναμένων λόγῳ λαμβάνειν. λαβόντων δὲ τὸν λόγον, συμφωνήσωσι πᾶι λόγῳ, ὁρθῶς εἰδίσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἐξῶν. αὐτῆς θ' ἡ ζυμφωνία, ζύμπασα μὲν ἀρετὴ, τὸ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμένον αὐτῆς ὁρθῶς, ὥστε μισεῖν μὲν ἃ χρεὶ μισεῖν, εἶδὺς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἃ χρεὶ στέργειν, τοῦτ' αὐτὸ ἀποτεμῶν τῷ λόγῳ καὶ παιδεῖαν προκαγορεύων, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὁρθῶς ἂν προκαγορεύοις. — Usitata formula λαμβάνειν λόγῳ. V. Legg I, p. 638. C. Ion. p. 532. E. Parmenid. p. 135. E. Sophist. p. 249. D. Semper

tamen accusativus aut additur aut intelligitur: at h. l. nec additur ullus nec potest intelligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ τὸν λόγον inferri non poterat, si praecesserat λόγω λαμβάνειν, sed si λόγον λαμβάνειν. Hoc igitur repono ex Euleb. Praep. ev. XII, p. 592. ubi v. Viger. Omnem dubitationem tollit Rep. III, p. 401. D. Ἄρ' οὖν, ἣν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τραφῇ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ,τε ῥυθμός καὶ ἀρμονία, καὶ ἐξῥωμενέστατα ἀπτεται αὐτῆς, φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην· καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, εἰάν τις ὀρθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μὴ, τούνκντιον; καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων, ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίγνοιτο καλὸς τε καὶ γαθός· τὰ δ' αἰσχερά ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ, ἔτι νέος ὢν, πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεὶς. Λόγον λαβεῖν est etiam Legg. I, p. 645. B. Epinom. p. 979. D. Rep. VII, p. 534. B. Theaetet. p. 148. D. Fic. vertit: *Rationi consentiant propter superiorem bonorum morum consuetudinem*. Legit igitur ἡθῶν, et ad infin. ὀρθῶς εἰθίσθαι intellexit τῷ s. διὰ τό, ut voluit etiam Vigerus. Non assentior: potius illud ὀρθῶς εἰθίσθαι ὡς τ. π. εἰθῶν est id ipsum,

ὁ ξυμφωνοῦσι τῷ λόγῳ. Mox ineptissimum est αὐ-
 τῆς θ' ἢ ξυμφωνία; tamen ineptior haec notu-
 la: *Fic. Haec ipsa consensio. Invene-*
rat igitur in suis libris, αὐτὴ θ' ἢ ξυμφω-
νία. Hinc Steph. Legitur etiam αὐτὴ
θ' ἢ ξ. et ita legere malim. Scribendum
 potius αὐτὴ εἰς θ' ἢ ξ. ex Euseb. et Fic. *Haec*
ipsa consensio universa quidem virtus est.
 Male etiam Vigerus ad Euseb. p. 57. coniecit
 τετραμμένον. Dicit enim Noster, rationis et usus
 sive consuetudinis universam congruentiam esse
 virtutem: disciplinam tantum alteram eius par-
 tem esse, et quidem illam, quae posita sit in
 eo, ut assuescas amare quae sint amanda, et
 fugere quae fugienda, h. e. *in decete*, ut
 Fic. transtulit, *circa voluptates et dolores*
assuetudine. Hanc dicit τὸ τῆς ξυμφωνίας ταύ-
 της περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον ὀρθῶς.
 Τετραμμένον hoc sensu plane non quadrat. Et
 quod hic dicit τὸ π. τ. ἢ κ. λ. τετραμμένον ὀρθῶς,
 vocat paullo post C. τὰς ὀρθῶς τετραμμένας
 ἡδονὰς καὶ λύπας. Postremo δόξαν, quod est e
 glossimate, deleo: omittunt enim cod. Leid. et
 Euseb. Cf. Heusd. Spec. crit. p. 102. ubi quod
 praeterea correxit Legg. IX, p. 862. B. εἰάν ἢ γ' ἐμὴ
 νικᾷ, illud est in Ald. Basf. 1. 2.

P. 653. C. Θεοὶ δὲ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος, ἀναπαύλας τε αὐτοῖς
 τῶν πόνων ἐτάξαντο, τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς
 θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλωνα τε μουσηγέτην καὶ

Διόνυσον ξυνεορταστάς ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς
γενομένας τρεφὰς ἐν ταῖς εορταῖς μετὰ θεῶν. — Non
modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad
verba simile illud Timoclis Dionysiazutis ap.
Athen. VI, p. 223. B. Stob. Eccl. eth. CXXIII,
p. 616.

Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,

Καὶ πολλὰ λυπῆρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.

Sed quatenam sunt αἱ τῶν εορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς θεοῖς?
Possit aliquis ita accipere, quasi illae ἀναπαύλαι
τῶν πόνων a diis concessae hominibus dicantur
esse tamquam ἀμοιβαὶ εορτῶν τοῖς θεοῖς, h. e. tam-
quam remunerationes festorum dierum ab homi-
nibus in honorem immortalium celebratorum.
Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοι-
βάς τῶν εορτῶν τοῖς θεοῖς institutas dicit a diis, ut
sint hominibus pro ἀναπαύλαις τῶν πόνων: itaque
non possunt festorum dierum remunerationes
esse hae ἀναπαύλαι. Plerique omnes nunc ita
accipient, quasi festi dies in honorem immor-
talium constituti dicantur esse ad remuneranda
beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita
potuerit intelligere Graecus homo; dicendum
erat in hac sententia: τὰς εορτάς, τῶν ἀγαθῶν
ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς. Et omnino nunc Platonis
non refert docere, festos dies esse quasi gratia-
rum actiones ab hominibus habitarum diis: illud
docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortali-
bus solatium et requies improbi laboris. Itaque
non possum non iis assentiri, qui exponunt se-

storum varietates, h. e. amoenitates. V. Steph. Thef. L. Gr. T. I, p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Ἀντάρ' ἐπειτ' ἄλλοιτι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν Σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης. Obscurius est Sympos. p. 202. E. Ἑρμηνεύον καὶ διαπορεθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne veteres quidem intellexerunt. Iam si vera est haec explicatio, τοῖς θεοῖς non iam pendebit a v. ἀμοιβὰς, sed a genitivo ἐρετῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἐρετῶν τοῖς θεοῖς ἀμοιβὰς. Itaque magnopere vereror, ne margini iniectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἐρετῶν ἀμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo confidero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. III, p. 186. 36.

P. 653. E. Τα μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἰσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσει τάξεων, οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἀρμονία· ἡμῖν δὲ οὓς εἵπομεν θεοὺς συγχορευτὰς δεδόσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἣ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῖν τούτους, ὡδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας· χοροὺς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς

ἔμφυτον ἔνομα. — Verba οὐδὲ ἀταξίων sunt parenthesi includenda, ut dicta διὰ μέσου, et scribendum αἷς, sc. τάξεσιν. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ἔνθμος s. numerus, et ἀρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, haec ad μέλος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniae definitionibus praeterea cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. V, p. 450. A. Aristotelic. lib. de mund. c. 5. et inde Appulei. de mund. p. 66. Elm. Quintilian. IX, 4. p. 185. Bip. Mox Bas. 2. εὐρυθμον: assentiri videntur Stephanus Thef. L. Gr. T. III, p. 725. H. ubi est: "Ενρυθμος — in v. l. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p. εὐρυθμος, et Heindorfius ad Theaetet. p. 414. tacite scribens εὐρυθμον. At nusquam ap. Plat. legitur εὐρυθμος καὶ ἑναρμόνιος, ubivis ἐνρ. καὶ ἑναρμ. ut II, p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἐνρυθμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigas utrum melius sit ἐνρ. an ἐρρ. Ita ἐνεργώ et ἐρργώ, ἐνεργον et ἐρρίνον, de quo v. Eustath. ad II. N, p. 927. Rom. etc. Diog. L. VII, 60. ποίημα δὲ ἐστὶ λέξις ἑμμετρῆς ἢ ἐνρυθμος. Et, τὸ ἐνρυθμον δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἐρρ-ἔνθμος, et edd. ante Menagium εὐρυθμος, quod absolum esse et additum ἑμμετρῆς et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius affert ver-

ba Varronis: *Poema est* λέξις ἐνεϋθμος. Ad-
do Procl. Theol. Plat. V, 3. p. 253. τὴν ἑρέυ-
θμον χρεΐαν αὐτῶν ἀνυμνῶν. In Polit. p. 367. τοὺς
τῶν θείων ψυχῶν κύκλους ἐν λόγῳ προφερομένους
ἐνεϋθμῶς κινεῖσθαι. πάντα δὲ ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἀρ-
ξάμενα ποιήματά ἐστιν Ἀπόλλωνος ἐναρμόνια καὶ
ἑρέυθμα. P. 399. εἰς δὲ τὸν ἑμμετρον προάγου-
σα καὶ ἑρέυθμον ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐρμηνεῖαν.
In Tim. I, p. 13. extr. τὴν δὲ, ἑρέυθμον καὶ ἑμ-
μελῆ. Et, καὶ ἑρέυθμον τὴν οὐρανίαν ἀπεφάνητο
κίνησιν. E Marciano Capella iam Steph. l. c. eno-
tavit ἐνεϋθμικά: idem de nupt. Mercur. et
Philol. IX, p. 190. in Meibomii Musicis: *Quae
rhythmoides, id est, similia numeris iudican-
tur, quaeque tribus vocabulis discernun-
tur, hoc est, enrhythmon, arrhythmon
et rhythmoides.* Cod. Leid. χρηγεῖν ἡμῶν,
ut Theaetet. p. 179. D. sed proba est vulgata.
Simonides ap. Schol. Hermog. περὶ ιδεῶν p. 410.
Ξεινοφίλου δὲ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει Πεντή-
κοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χρῶ. Etiam quantum
casum secum habet, ut ap. Simonidem in Epigrr.
Callim. L, 9. Deinde leg. ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς,
quod unice aptum sensum fundit. Ita cod. Leid.
Ad rem cf. Tim. p. 47. D. Idem χοροῦ etymon
habet Etym. M. v.

P. 655. A. Ἄλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα
μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, περὶ ῥυθμὸν καὶ ἀρμονίαν οὗ-
σης τῆς μουσικῆς. — Probe considerata serie sen-
tentiarum intelliges, Attico hoc nunc proferen-

dum esse, nolle se nunc de coloribus dicere; neque enim eos pertinere ad mulicam. Hoc legitur in vulgata sic expressum, ut adscripsi. Sequuntur haec: ὥστε εὐρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὐχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάζοντα ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὁρῶς φθέγγεσθαι. Quibus perlectis permirum videtur, nemini esse lacunam patefactam, quae est post v. ἔνεστι sane aperta: nam et sententia hiat, et illud σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι caret suo antapodoto. Minime igitur dubito, post eam, quam dixi, vocem excidisse haec ipsa vocabula: χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι. Verbum non amplius addo. Εὐχρων scripsi e Leid. pro vulgari εὐχρουν. Charmid. p. 168. D. est ἄχρων. De chromate mulicorum nota res: de eo dicit etiam Suid. v. χρώμα, corruptissimo loco nec qui facile possit emendari. Tamen videor hoc mihi perspicere, legendum esse: καὶ εἰσι διαφοραὶ, αἷς ἰδίως χροῦς καλοῦσιν, ἄλλαι μὲν κ. τ. λ.

P. 655. D. Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας ἐν πράξεσιν τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἡθροσὶ καὶ μιμήμασι διεξίόντων ἐκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ ῥηθέντα ἢ μελωδηθέντα, ἢ καὶ ὅπως οὖν χορευθέντα, ἢ κατὰ φύσιν, ἢ κατὰ ἔθος, ἢ κατ' ἀμφότερα, τούτους μὲν καὶ τούτοις χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν αὐτὰ καὶ προσαγορεύειν καλοὶ ἀναγκαῖον· οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνήθειαν, οὔτε χαίρειν δυνατόν οὔτε ἐπαινεῖν, αἰσχρὰ τε προσαγορεύειν. — Difficillimi loci sensus

est: Quoniam quidquid ad saltationem pertinet, morum est imitatio, necesse est, quum ab actoribus omnis generis aguntur res gestae in variis actionibus, fortunis, animi affectibus, tum eos, quibus dicta vel cantata vel utcunque saltata sint natura sive consuetudine quadam convenientia, eos, inquam, necesse est laetari laudibusque extollere ea et appellare pulcra: eos vero, quorum ab usu sive a natura sive a consuetudine abhorreant, eos nec laetari licet nec laudare, et necesse est ea vocare turpia. Duo vero menda corrigam. Istud μιμήμασι manifeste est κακοῦ κόμματος; quidam coniecit σχήμασι, parum feliciter. Leg. παθήμασι. Sic Aristot. Poetic. c. 1. καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὀρχησται) διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἡθῆ καὶ πάθῃ καὶ πράξεις. Deinde ad voces οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπον κ. τ. λ. deest verbum. Scrib. χορευθέντα ᾤ, κατὰ φύσιν κ. τ. λ. Possis etiam: χορευθέντα ᾤ, ἢ κατὰ φ. Sed illud praefero; ita statim post: οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυνήθειαν — non ἢ παρὰ φύσιν. Post χορείας interpungendum esse apparet ex interpretatione nostra. Postremo ad haec, αἰσχροῖα τε προσαγορεύειν supplendum ἀναγκαῖον, quod eruendum est ex praegresso δυνατόν, satis insolente ellipsi. Sed ita p. 670. E. τὸ γὰρ τρίτον οὐδεμία ἀνάγκη ποιητῇ γινώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα· τὸ δ' ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ, σχεδὸν ἀνάγκη.

τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα τοῦ καλλίστου καὶ δευτέρου· ἢ μηδέποτε ἱκανὸν ἐπωδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετὴν. Ad positemum sup-
plendum δυνατόν ex praegressio ἀνάγκη.

P. 655. E. Οἷς δ' ἂν τὰ μὲν τῆς φύσεως ὀρθὰ
ξυμβαίῃ, τὰ δὲ τῆς συνηθείας ἐναντία, ἢ πὰ μὲν
τῆς συνηθείας ὀρθὰ, τὰ δὲ τῆς φύσεως ἐναντία· οὗ-
τοι δὴ ταῖς ἡδοναῖς τοὺς ἐπαίνους ἐναντίους προσαγο-
ρεῦουσιν. — Omnes libri οὔτοι δέ; quod Steph.
temere mutavit. Δὲ solet esse in apodosi post
longiorem sive protasin sive parenthesin, prae-
sertim praegressa eadem particula sive in protasi
sive in parenthesi. Ita hic est οἷς δ' ἂν in pro-
tasi, οὔτοι δὲ in apodosi. P. 658. B. ὅς δ' ἂν
τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταττόμε-
νος ὧς τινὲς τρέπω), νικήσῃ δέ — III, p. 698. E.
οὔτοι δὲ ὑπὸ τε τοῦ πρὸς Μεσσήνην ὄντος τότε πο-
λέμου, καὶ εἰ δὴ τι διεκώλυεν ἄλλο αὐτοὺς (οὐ γὰρ
ἴσμεν λεγόμενον), ὥστερον δ' οὖν ἀφίκοντο —
Phaedr. p. 277. E. ὁ δὲ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμέ-
νῳ λόγῳ περὶ ἐκάστου παιδίου τε ἡγούμενος πολλὴν
ἀναγκαῖον εἶναι κ. τ. λ. οὔτος δὲ (Ita infertur de-
mum p. 278. B.) ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὧς Φαῖ-
δρε, εἶναι κ. τ. λ. Menon. p. 98. B. ἀλλ' εἴπέρ τι
ἄλλο φαίῃν ἂν εἰδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαίῃν), ἐν
δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείῃν ἂν ὧν οἶδα. Alcib.
pr. p. 105. A. ἡγεῖ, εἰάν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων
δῆμον παρέλθῃς (τοῦτο δὲ ἔσσεσθαι μάλα ἡμερῶν
ὀλίγων) παρελθὼν δὲ ἐνδείχσθαι κ. τ. λ. De-
mosth. adv. Lept. §. 65. ἐπειδὴ δὲ τούναντίον

ἑπτακαίδεκα μὲν πόλεις εἶλεν, ἑβδομήκοντα δὲ ναῦς ἔλαβε κ. τ. λ. τὴν καὶ αὐτὰ δὲ οὐκ ἔσται κύρια αὐτῷ τὰ δοθέντα ἐπὶ τούτοις! Ita enim rescribendum nunc Wolsius censet. Mox p. 656. A. male vulgo est μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἦντινα φέροι — Steph. in vetere nescio quo omissum ait esse τι. Certissime emendo μῶν οὖν δὴ. Ita ubi vis τί οὖν δὴ, πῶς οὖν δὴ, ἄρ' οὖν δὴ, πότερον οὖν δὴ etc.

P. 656. D. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δὴ πᾶς τὸ τοιοῦτον φῆς νομοθετεῖσθαι; — Νομοθετεῖσθαι est *lege sanciri*, ut p. 657. A. VIII, p. 836. D. IX, p. 861. B. p. 874. E. At hic requiritur infinitivus actionis perfectae *sancitum esse*. Leg. *νενομοθετῆσθαι*. Fic. *Quo autem pacto in Aegypto hanc legem sancitam esse dicis?* V, p. 743. E. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἣν διεξερχόμεθα πολιτείαν, εἰ μὲν τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται, ἐρῶς νενομοθετῆται. IX, p. 874. D. τὰ μὲν τοίνυν περὶ τροφὴν τε ζωῆς ψυχῆς καὶ παιδείαν, ὧν αὐτῇ τυχούσῃ μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ τούναντίον, καὶ περὶ θανάτων τῶν βιαιῶν ἃς δεῖ τιμωρίας γίνεσθαι, νενομοθετῆσθω. Sympos. p. 182. B. ἐν Ἡλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν, ἀπλῶς νενομοθετῆται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. D. ἐνθάδε δὲ πολὺ τούτων κάλλιον νενομοθετῆται. Aristot. Polit. II, 1. p. 54. καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετῆσθαι τὸν τρέπον τοῦτον ὁ Σωκράτης. Ib. 6. p. 95. νῦν γὰρ οὐκ ὤφειτο νενομοθετῆσθαι καλῶς. Ib. 7. p. 102. εἴ τι κα-

λῶς ἢ μὴ καλῶς πρὸς τὴν ἀρίστην νενομοθέτηται
τάξιν. p. 113. οὐ καλῶς δ' οὐδὲ περὶ τὰ συσσίτια,
τὰ καλούμενα φιδίτια νενομοθέτηται τῷ κατα-
στήσαντι πρῶτον. Nostrium malebat etiam Steph.
Mox p. 657. A. non dubito post Θείου τινὸς ad-
dendum esse ἀνδρὸς, quod excidit ob seq. ἄν.
Habent Euseb. Praep. ev. XII, p. 596. et Fic.
divini alicuius viri.

P. 658. D. Τίς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκῶς εἴη τὸ
μετὰ τοῦτο; ἢ γάρ; ΚΑ. Ναί. — Deesse aliquid
ad integritatem loci, est satis clarum. Emen-
dationem praeivit partim Heindorffius scriben-
do: τίς οὖν ὀρθ. ἂν νεν. εἴη, τὸ μ. τ. λεκτέον. Nam
cenleo legendum: τίς ο. ὁ. ἂν νεν. εἴη, λεκτέον
ἂν εἴη τὸ μετὰ τοῦτο. Alcib. pr. p. 104. E. Λε-
κτέον ἂν εἴη. Legg. XII, p. 968. D. πρῶτον μὲν
δήπου καταλεκτέος ἂν εἴη κατάλογος τῶν ὅσοι
ἐπιτήδευοι πρὸς τὴν Φυλακῆς Φύσιν ἂν εἶεν. Ita
enim pro vulgato ἂν ἢ scribendum est, firman-
te etiam Leid. cod. Ab alia parte simile Phaedr.
p. 262. E. τί δὴ οὖν οὗτος ἀμαρτάνει καὶ ἄτεχνον
ποιεῖ, λεκτέον. ἢ γάρ; — Ναί. Ab alia The-
aetet. p. 164. B. τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη,
πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον. Rursus alio
respectu cf. Rep. VI, p. 502. C. οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ
τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦ-
το λεκτέον· τίνα τρόπον ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθη-
μάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἔσονται τῆς
πολιτείας. Legg. II, p. 664. B. τὸ μετὰ τοῦτο
τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. Tim. p. 27. B. σὸν

οὖν ἔργον λέγειν ἂν εἴη, ὦ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο —

P. 658. E. Ἀλλὰ σχεδὸν ἐκείνην εἶναι μοῦσταν καλλίστην, ἥτις τοὺς βελτίστους καὶ ἱκανῶς πεπαιδευμένους τέρπει, μάλιστα δὲ εἴτις ἓνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ παιδείᾳ διαφέροντα. — *Corruptum est istud εἴτις. Leg. ἥτις ex cod. Leid. Euseb. Praep. ev. XII, p. 597. et Fic. praecipue vero quae virtutum virtute et disciplina praestantem.*

P. 659. A. Οὐτε γὰρ παρὰ θατέρου δεῖ τὸν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα, καὶ ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου τῶν πολλῶν καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπαιδευσίας κ. τ. λ. — *Nihili est θατέρου: debebat certe esse ἐτέρου. Sed Plato scripsit θατέρου, ut est in cod. Leid. et Euseb. Ms. ap. Viger. Annot. p. 57. De re cf. III, p. 700. A ff. Aristoxen. ap. Athen. XIV, p. 632. B. de tumultu in theatris Legg. III, p. 700. E. IX, p. 876. B. Rep. VI, p. 492. B.*

P. 659. C. Τί ποτ' οὖν ἡμῖν τὰ νῦν αὖ διαπερανθέντα τῷ λόγῳ σημαίνειν βούλεται; σκοπεῖσθε τόδε. ΚΛ. Τὸ ποῖον; — *Fic. Animadvertite num hoc sit, quod volunt. Legit igitur, quod Steph. ait esse in quod. vet. σκοπεῖσθ' εἰ τόδε. Vere. P. 665. D. πῶς οὖν πρέπον ἂν εἴη τοῦτο; ὁρᾷτ' εἰ τῇδε. ΚΛ. Πῇ δῆ; III, p. 689. A. τίς οὖν ἡ μεγίστη δικαίως ἂν λέγοιτο ἀμαθία; σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λεγόμενον. ἐγὼ μὲν δὴ τὴν τοιάνδε τίθεμαι. ΚΛ. Ποίαν; Parmenid. p. 154. C. ὅρα δὲ εἰ τῇδε πρεσβύτερα καὶ νεωτέρα γίγνεται. — Πῇ δῆ;*

P. 659. D. Ἰν' οὖν ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς μὴ ἐναντία χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ἐθίζεται τῷ νόμῳ καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις, ἀλλὰ ξυνέπεται χαίρουσά τε καὶ λυπούμενη τοῖς αὐτοῖς τούτοις οἷς περ ὁ γέρων, τούτων ἕνεκα, ἃς ὠδὰς καλεῖμεν, οἷτως μὲν ἐπαύσαι ταῖς ψυχαῖς αὗται νῦν γεγονέναι, πρὸς τὴν τοιαύτην, ἣν λέγομεν, συμφωνίαν ἐσπουδασμένοι, διὰ δὲ τὸ σπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς, παιδιαί τε καὶ ὠδὰς καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι· καθάπερ τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἴσχουσι τὰ σώματα ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πόμασι τὴν χρηστὴν πειρῶνται τροφὴν προσφέρειν οἷς μέλει τούτων, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν ἐν ἀηδέσιν· ἵνα τὴν μὲν ἀσπάζονται, τὴν δὲ μισεῖν ὀρεῶς ἐθίζονται. — *Locci maxime scabri haec est structura.* Ἰν' οὖν usque ad v. γέρων protasis est; post hoc apodosis capit initium, et γεγονέναι, καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι sunt pro imperativis. V. Pierſon. ad Moer. p. 242. Heindorf. ad Lyſid. p. 21. Et enim quod nonnulli ſupplent λέγονται, id nec uſus loquendi admittit nec ſententia, ſed poſt talem protaſin Ἰν' οὖν — ἐθίζεται exſpectamus poſtius imperativos γεγονόντων, καλεῖσθων καὶ πράττεσθων, quam λέγονται, γεγονέναι κ. τ. λ. Nec novi exemplum eius ſtructuræ, ex qua Vigero ad Euſeb. p. 57. infinitivi illi ſunt idem quod γένονται ἂν etc. Idem parentheſeos ſignis includit haec, τοῦτων usque ad v. πράττεσθαι. Perperam: nam ſeqq. καθάπερ τοῖς κ. usque ad v. ἐθίζονται non ad illa ſola Ἰν' οὖν — οἷς περ ὁ γέ-

ρων, sed ad universam periodum usque ad v. πράττεσθαι pertinent. Nimis inepta enim eorum est sententia, qui trahunt ad seqq. ταυτὸν δὲ καὶ κ. τ. λ. Variarum lectiones γεγονῶσαι et γεγόνασι nullius sunt pretii propter seqq. παιδιαί τε καὶ ὄναι καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Mox scrib. τὴν δὲ, τὴν πονηράν. Rep. X, p. 604. D. οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλῃν ἔχει, τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ Φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος κ. τ. λ. Similiter videtur sanandus Hipp. min. p. 375. A. τῇ αἰμείνονι ἄρα ψυχῇ ἵππου τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα ταύτης τὰ πονηρὰ ἐκουσίως ἂν ποιοῖ, τὰ δὲ τῆς πονηρίας, ἀκουσίως. Leg. τῇ δὲ, τῇ πονηρᾷ, ἀκουσίως. Alii aliter. Ad ipsam illorum verborum sententiam cf. Themist. Or. XXIV, p. 302. B. Hard. Lucret. I, 936. ubi v. intpp. Neutrum dixeris profecisse ex Platone, quamquam alias non abhorret ab utriusque ingenio. Nam ut de uno Lucretio dicam, aliquoties is colorem duxit a Platonicis, etsi non pueriliter. Fallitur quidem Tanaq. Faber, quum II, 829. adumbratum censet ad Timaeum (p. 67. C.), notante etiam Creechio; fallitur et Lambinus, cui V, 988. ex Politico (p. 274. B.) sumptum videtur esse. Hoc quoque dubium, an VI, 910 ff. sit ex Ione (p. 935. D ff.), ut idem arbitratur: at nobilis ille locus IV, 1154 ff.

Nigra μελίχρος est, immunda et foetida ἄκοσμος, et reliqua, sunt ad normam Platonis Rep. V, p. 474. E. composita, quamquam nonnulla

etiam ex Theocrito hausit, ut clare ostendit Steph. ad Theocrit. T. II, p. 25 ff. Reisk. In eo tamen non assentior Stephano, quod etiam vocem μελίχρους ex Theocrito assumptam putat, ideoque apud hunc corrigit μελίχρειον: quam suam sententiam repetiit in Thef. L. Gr. T. II, p. 668. C. Quidquid enim legerit Scholiastes Theocriti, eum scio non legisse μελίχρειον, quod vocabulum nihili et contra omnem Graecae linguae analogiam confictum est. Legimus quidem ap. Galen. in Hippocr. Epid. VI. Comm. III. T. V, p. 484. pr. ed. Bas. λευκόχρους, sed verum est λευκόχρους. Μελίχρους, credo, est ex Platone, quem Theocritus illo loco X, 27. non expressit, sed tantum Lucretius, ut apparet ex accurata comparatione. Olim quidem apud Platonem erat: ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθῆσεται ὑφ' ὑμῶν· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρεῖσθαι ἔχειν· μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι. μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα αἰεὶ τινὸς ἄλλου ποῖημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὀχρέτητα, εἰάν ἐπὶ ὥρᾳ ᾗ; At μελαγχλῶρους certe non est ὑποκριζομένου, ut viderunt Lambinus, Stephanus, Masseius, Astius. Schol. μελιχλῶρους, quod recepit nuperus editor. At multo plures et vetustiores auctores habent μελιχρέους. De *Lucretio* iam vidimus. *Plutarch.* de auditione p.

44. F. οἱ γοῦν ἐν ᾧρα πάντες ἀμνηγέπη δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλᾶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικόν, καὶ τὸν τιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν, ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. De adulat. et amic. discr. p. 56. C. ὥς που καὶ Πλάτων Φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σίμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζόμενου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. *Aristaenet.* Epist. I, 18. μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζει, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἶει τοῦνομά τινος ἄλλου ποίημα εἶναι κ. τ. λ. Μελιχρώτους est vocabulum nihili et abhorrens ab analogia; non tamen reponendum censeo μελιχρέους, sed synonymum μελιχεῶτας. Hoc est ap. Plin. Hist. XXXVII, 21. *Colos appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrota.* Redeo ad Lucretium. Eius versus sunt II, 76.

Augescunt aliae gentes, aliae minuantur,
Inque brevi spatio mutantur secula animantum,
Et quasi cursores vitae lampada tradunt.

Respexit Plat. Legg. VI, p. 776. B. γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Qui locus non fugit intpp. quo magis miror neminem cogitasse de imitatione, quae est adeo aperta. Mox Legg. II, p. 660. A. vulgo est: τῶν σωφρένων τε

καὶ ἀνδρείων καὶ πάντων ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Scribendum ex cod. Leid. Euseb. Praep. ev. XII, p. 598. πάντως ἀγαθῶν. Habuit et Fic. *omni-no bonorum*. Phileb. p. 39. E. δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐτεβής καὶ ἀγαθὸς πάντως. Euthyd. p. 292. C. ἀλλ' ἄρα πάντας καὶ πάντως ἀγαθοὺς; Legg. V, p. 727. C. οὐδ' ἐπὶ τὸν ἡγήται τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι, τιμᾷ.

P. 660. E. Φέρε δὴ ξυνομολογησώμεθα τανῦν. ἄλλοτι παρ' ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενά ἐστι τάδε; τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε λέγειν κ. τ. λ. — Mira est adhortatio: *Age consentiamus nunc*, praesertim quum statim inferatur interrogative: ἄλλοτι παρ' ὑμῖν κ. τ. λ. et p. 661. D. addatur, ὅπερ οὖν ἡρόμην, ἄρα συμφωνοῦμεν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς; nostri loci respectu. Haec luce clarius ostendunt, Atheniensem non exhortari ut consentiant, sed quaerere an consentiant. Itaque requiritur tale quiddam: *Age videamus, num inter nos conveniat*. Cod. Leid. Φέρε νῦν, ξυνομ. Lege: Φέρε δὴ, εἰ ἂν ξυνομ. Cratyl. p. 430. A. Φέρε δὴ, εἰ ἂν πη διαλλαχθῶμεν, ὦ Κράτυλε. ἄρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν Φαίης τὸ ὄνομα εἶναι — Rep. IV, p. 434. A. Ἰδὲ δὴ, εἰ ἂν σοὶ ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι — ἄρά σοι ἂν τι δοκεῖ (vulgo δοκῇ) μέγα βλάψαι πόλιν; V, p. 453. E. Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἂν πη εὖρωμεν τὴν ἔξοδον. Theaetet. p. 192. E. ἰδὲ δὴ, εἰ ἂν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ.

P. 661. A. Ἄδικος δὲ ὢν μήτε τολμῶ ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα — Totum locum inde a p. 660. E. compilavit Clem. Alex. Paedag. III, p. 100. 30. Respicitur Tyrtaeus p. 108 ff. ex quo posirema tantum pono.

Ὅρ' εἰ Ταυταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
 Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρυν ἔχοι.
 Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν Θούριδος ἀλκῆς.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 Εἰ μὴ τετλαίῃ μὲν ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα,
 Καὶ δῆϊων ὀρέγοιτ' ἔγγυθεν ἰστάμενος.

Quod v. 5. Tyrtaeus dixit τετλαίῃ, apud Platonem est τολμᾶ. Passim τολμᾶν est τλᾶν, *sustinere*. Menex. p. 245. C. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ξυμμάχων ἐφεύσθη· ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι καὶ ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι καὶ Βοιωτοὶ καὶ ἄλλοι (leg. οἱ ἄλλοι) ξύμμαχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρέξειν, ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ Ἕλληνας· μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἐμύσαι. Phileb. p. 14. B. τολμῶμεν ἂν πῃ ἐλεγχομένῳ μηνύσωσιν, ubi male nonnulli τλῶμεν. Alcib. post. p. 138. C. ἐπεὶ τίς ἂν σοι δοκεῖ (male vulgo δοκῇ) τολμῆσαι ὑγαίωνων τοιαῦτ' εὐξασθαι; Aristoph. Nub. 546. Κούκ ἐτόλμησ' αὐτίς ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ, ut nunc optime editur. Suid. Τολμῆσαι, ὑπομεῖναι, ubi et relato loco e Legg. IX. addit: καὶ ἐν δευτέρῳ τολμῶν, ἀντὶ τοῦ τολμῶν ὑπομεῖναι. Voluit bis τολμῶ. V. 2. habes γλῶσσαν Ἀδρήστου μελιχόγηρυν. Quod in suum usum convertit Plato

Phaedr. p. 269. A. τί δέ; τὸν μελίγηρυν "Αδραστον εἰόμεθα — quae verba ex poeta esse egregie divinabat Heindorfius. Est is Argivus Adrastus, quem eandem, quam Nestor et Ulysses, eloquentiae laudem habuisse, colligere licet ex Pindar. Olymp. VI, 18 ff. coll. Heindorf. ad Phaedr. l. c. Iam nihil deest ob plenam intelligentiam Platonici in Phaedro loci.

P. 663. A. Ἄλλὰ τὸ μήτε τινα ἀδικεῖν μήτε ὑπό τινος ἀδικεῖσθαι, μῶν ἀηδὲς μὲν, ἀγαθὸν δὲ ἢ καλόν; — Scrib. καὶ καλόν p. ἢ κ. Protinus pergit: τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μὲν, αἰσχερά δὲ καὶ κακά. Et, οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον, καὶ ἀγαθὸν τε καὶ καλόν. Paullo supra: τὸ τῆς ἡδονῆς κρείττον ἀγαθὸν τε καὶ καλόν. Et, ἄρ' ἐστὶν ἀγαθὸν μὲν καὶ καλόν. Fic. *bonum vero atque honestum*.

P. 664. D. Νομοθέτης δὲ οὗ τι καὶ μικρὸν ὄφελος, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἦν οὕτως ἔχον, ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ἤρηχ' ὁ λόγος ἔχειν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἔστιν ὅτι τούτου ψεύδος λυσιτελέστερον ἂν ἐφύσατό ποτε, καὶ δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόντας πάντα τὰ δίκαια; — Marg. Leid. ad v. ποιεῖν adscriptum exhibet πείθειν, quae est coniectura Stephani. Plurima enim, quae nescio a quo orae illius libri iniecta sunt, animadverti esse commenta Stephani. Eius autem correctione non opus est. Δύνασθαι significationem habet *praestandi aliquid et efficiendi*. Δυνά-

μενον ποιεῖν igitur est *efficere ut faciant*. Phil. p. 23. D. μᾶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προςδεήσει διάκρισίν τινος δυναμένον; Hipp. mat. p. 296. D. εἰάν γε, ὃ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται, καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ἦ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῦσι καὶ δύνασθαι. p. 78. B. βούλεσθαι τε τὰγαθὰ καὶ δύνασθαι. Eurip. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύνανται θνητοῖς: ubi mira molitur Musgrav. Sed ad illa ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόντας π. τ. δ. deest subiectum; nec possit, credo, ad verba ποιεῖν μὴ βία suppleri τοὺς νέους; quis enim supplebit τὸν δυνάμενον. Mitto Bipontinum lycophantam cum Ficino suo. Euseb. Praep. ev. XII, p. 607. ἐκόντας πάντας πάντα τὰ δίκαια. Vere, opinor. Ad Eusebii locum quae Vigerus scripsit, ea confutato Stephano iam non opus est refellere.

P. 666. A. Πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ᾠδὰς; ἅρ' οὐ νομιθετήτομεν, πρῶτον μὲν τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι; διδάσκοντες ὡς οὐ χρεὶ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐπὶ τοὺς πόνους ἐγχειρεῖν παρεύεσθαι· τὴν ἐκμανῇ εὐλαβούμενοι ἔξιν τῶν νέων· μετὰ δὲ τοῦτο οἴνου μὲν δὴ γεύεσθαι τοῦ μετρίου, μέχρι τριάκοντα ἐτῶν· μέθης δὲ καὶ πολυονίας τοπαράπαν τὸν νέον ἀπέχεσθαι. — Non dubito falsum esse illud ἅρ' οὐ. Nam si interrogatio esset, ea certe non post v. γεύεσθαι desineret, sed demum p. 666. C. post illud εὐπλαστότερον εἶναι. Sed quis

usque eo pertinere interrogationem censebit, praesertim quum sequatur: πρῶτον μὲν δὴ δια-
τεθείς οὕτως ἕκαστος κ. τ. λ. Quocirca nul-
lam omnino arbitror interrogationem esse, sed
emendo: ἄρ' οὖν νομοθετήσομεν. De usu parti-
culae huius v. Heindorf. ad Charmid. p. 73.
Idem repono Legg. I, p. 646. A. Ἄρ' οὖν πονηρό-
τατος, Φαμὲν, ὁ τοιοῦτος. Fic. *Erit itaque*
peffimus. Nostro loco eo tutius licet hoc peri-
clitari, quum cod. Leid. et Stob. Eccl. eth. XLII,
p. 294. habeant οὖν, non οὐ, atque etiam Fic.
vertat absque interrogatione: *Principio lege*
sanciemus. — Notum proverbium est πῦρ ἐπὶ
πῦρ. V. Zenob. p. 141. Mich. Apost. XVII, 34
Hesych. et Suid. v. Apud hunc tamen male est
ἐπὶ πυρί. Sed πῦρ ἐπὶ πῦρ ἀχέσθαι ex Nostro in-
dubie venit, praeter Athen. X, p. 440. C., in Ju-
liani Epist. LII, p. 437. A. et Clem. Alex. Pae-
dag. II, p. 65, 50. Ἀρέσκει οὖν τοὺς παῖδας καὶ
τὰς κόρας ὡς ἐπιτοπλείστον ἀπέχεσθαι τοῦ Φαρμά-
κου τούτου, οὐ γὰρ κατάλληλον ζεοῦσθαι ἡλικίᾳ τῶν
νέων τὸ θερμότατον ἐπεγχεῖν, τὸν οἶνον, οἶνον πῦρ
ἐποχετεύοντας πυρί. Deinde lege ἐμμανῆ, ex cod.
Leid. Bas. 2. et Stob. Nusquam ap. I. at. est
ἐκμανῆς, ubi vis ἐμμανῆς. Legg. V, p. 734. A. καὶ
ἔρωτας οὐκ ἐμμανεῖς παρεχόμενον. Et, συντόνους
δὲ καὶ σιστρῶδεις ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας ὡς οἶον
τ' ἐμμανεστάτους παρεχόμενον. Tim. p. 86. C.
ἐμμανῆς τὸ πλείστον γιγνόμενος τοῦ βίου. Phaedr.
p. 251. E. ἐμμανῆς αὔσα οὔτε νυκτὸς δύναται

καθεύδειν οὔτε μεθ' ἡμέραν. Sophocl. Electr. 288.
 τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς Βοᾶ παρκατᾶσ'. Eurip.
 Electr. 1253. Δειναὶ δὲ Κῆρες αἱ κυνώπιδες θεαὶ
 Τροχληατήσουσ' ἐμμανῇ πλανώμενον. Bacch. 1092.
 διὰ δὲ χειμάρρου νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων θεοῦ πνοαῖ-
 σιν ἐμμανεῖς. Cyclop. 3. ἥνικ' ἐμμανὴς Ἥρας
 ὑπο Νύμφας δρεΐας ἐκλιπὼν ὥχου τροφούς. Hic
 corrigit Scaliger ἐκμανὴς, quod nusquam est ap.
 Eurip. Mox ut alia praetermittam, pro μὲν δὴ
 habent vett. edd. μὲν δεῖ, Stob. μὲν ἤδη. Hoc
 est verum, quod agnoscent Graece docti. Ut
 hic frequenti errore δεῖ et δὴ in vett. edd., ita
 alibi ἤδη et ἔδει confusa sunt. Eurip. Alcest. 150.
 habes:

Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι,
 Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
 Αἰμόβραντοι θυσαί πληρεῖς,
 Οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.

Schol. ἃ ἔδει ποιεῖν, τετέλεσται Ἀδμήτῳ. Hinc et
 metri causa correxi certissime:

Πάνθ' ἃ γ' ἔδει, τετέλεσται βασιλεῖ,
 Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖσιν —

Indicent periti. Postremo, quod mox sequitur
 ap. Plat. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, in eo Athen. X,
 p. 440. C. omittit ἄλλοις: nimirum quod ipsi
 videbatur insolentius. Sed prorsus geminum
 Gorg. p. 473. D. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων
 ξένων, qui locus vicissim illustratur a nostro.
 Sic explicare posses etiam Diodorum XIII, 97.
 τοὺς μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλευμέ-

νους, nisi praestaret interpretatio Wolfii Prolegg. ad Demosth. Lept. p. LXVII. not. Non eodem at simili modo dicitur Rep. V, p. 456. E. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; At ita plane Latini addunt *cetera*. Cic. Verr. Act. II, IV, 32. *In istius lenonis turpissimi domo simul cum ceteris Chelidonis hereditariis ornamentis Capitolii ornamenta ponentur?*

P. 666. C. Ἄρ' οὐκ ἂν ἐθέλοι προθυμότερόν τε, ἥττον αἰσχυνόμενος, οὐκ ἐν πολλοῖς ἀλλ' ἐν μετρίοις, καὶ οὐκ ἐν ἀλλοτρίοις, ἀλλ' ἐν οἰκείοις ἄδειν κ. τ. λ.; — Scribendum προθυμότερόν γε. Haec medela pluribus locis est adhibenda. III, p. 698. A. lege περὶ γε Περσῶν. Firmavit mihi posthac cod. Leid. XII, p. 963. C. lege καὶ τὰ δύο γ' ἄλλα: vulgo τάλλα, contra usum Graecorum. Non curo Dorvillium ad Charit. p. 455. Lips. Plat. Sympos. p. 205. E. ἐπεὶ αὐτῶν τε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτέμεσθαι οἱ ἄνθρωποι, εἰὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι. Corruptum esse τε apparet; tamen non quadrat γε. Lege αὐτῶν καὶ πόδας τε καὶ χεῖρας, quod qui abierit in vulgatam, vides.

P. 666. D. Ὅντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γέγονατε τῆς καλλίστης ὠδῆς. — Vocem ἐπήβολος erudite illustrat Ruhnck. ad Tim. p. 116. Illud tamen praetermisit, quidquid veteres Grammatici de eo proferunt, derivatum esse a Porphyrio Qu. Hom. I, p. 5. ed. Argentor. ubi etiam

noſter locus aſſertur. Commode Schol. Mſ. in
 cod. Auguſtiano Odyſſeae n. 51. ad β, 319. Ἐπὶ
 βόλος, εἰδώς, γιγνώσκων, νοήμων, ἐπιτήδειος, ἐπιτυ-
 χής. Sed pauca nobis de etymo vocis dicenda
 ſunt nondum occupata. Henr. Stephanus in
 Theſ. L. Gr. putat olim fuiſſe ἐπιβόλος, ἀπὸ τοῦ
 ἐπιβάλλειν, ſed poſthac ob legem carminis mu-
 tatum eſſe in ἐπήβολος, ab Homero, ut ait.
 At non ſufficit ratio haec: ipſum enim ἰ nulla
 facta mutatione poterat produci, ut paſſim ſit
 apud Homerum in ἰ natura brevi. Res meo
 quidem iudicio ita debet expediri. Sunt quae-
 dam verba, quibus priſci Graeci de cauſa ne-
 ſcio qua praefigebant ε ſive η, ut Chaldaei in
 quibusdam Ebraeorum, et Francogalli aliaeque
 novi aevi nationes in Latinorum vocibus non-
 nullis faciunt. Cultiore aetate hoc obſoleve-
 rat in plurimis vocabulis, tamen remanſit in
 nonnullis. Sic ἡμελλον eſt ἀπὸ τοῦ ἐμέλλειν, ἡδυ-
 νήθην ἀπὸ τοῦ ἐδύνασθαι, ἡθελον ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν,
 quod et ipſum aetatem tulerat, ἡβουλόμην ἀπὸ
 τοῦ ἐβούλεσθαι. Ita eſt λύγη, unde ἐπιλυγάζω
 etc. et ἡλύγη, unde ἐπηλυγάζω etc. Neſcio an
 huc pertineat etiam forma ἀπήλαυνεν. De his
 V. Intpp. Thom. M. p. 258 ff. Ruhnk. ad Tim.
 p. 119. Praefigebant autem, ut vides, inprimis
 litteris δ, θ, λ, μ, β. Sed fuiſſe hoc etiam in
 τῷ βάλλειν inde intelligitur, quod et a commu-
 ni radice cum v. βούλεσθαι deſcendit, et non-
 nulla ab eo ita, ut dixi, derivata ſunt. Certe

ἐλαφύβολος non est ἀπὸ τοῦ βάλλειν, unde fieret ἐλαφόβολος, sed ἀπὸ τοῦ ἐβάλλειν, ut ἐπηρεφὴς ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν, ἐπήρατος ἀπὸ τοῦ ἐράν etc. Similiter ἐπήβολος et alia. Hesych. Ἐπηβολή, μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem: Κατηβολή, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένω καὶ Πελοπίδῃ κ. τ. λ. Haec est Sopingii lectio, quam firmat Schol. Plat. Ruhnk. p. 137. ex qua etiam ap. Plat. Hipp. min. p. 372. E. restituenda rarior forma κατηβολή. Apud Nicandrum in Theriacis est κατηβολεῖν. Apollon. Argon. II, 1157. habet συνηβολίη. Cf. Etym. M. v. ἐπηβολία καὶ συνηβολία.

P. 667. A. Οὐκ, ὧ γὰρ, προσέχων τούτῳ τὸν νοῦν, δρῶ τοῦτο, εἶπερ. — Cornar. corrigit: δρῶ τοῦτο, εἶπερ δρῶ. Imperite. X, p. 900. E. καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἶπερ, ὅποσα φλαῦρα· θεοῖς δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν. Ita enim est interpungendum. Euthyd. p. 296. B. ἀλλ' ὅπως μὴ τι ἡμᾶς σφάλῃ τὸ αἰεὶ τοῦτο. Οὐκ οὖν ἡμᾶς γε, ἀλλ' εἶπερ, σέ. Parmenid. p. 138. D. ἀλλὰ δὴ χώραν ἀμείβον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται, καὶ οὕτω κινεῖται; Εἶπερ γε δὴ. p. 150. B. ἴεν μὲν ὅλῳ ἄρα τῷ ἐνὶ οὐκ ἂν εἴη σμικρότης· ἀλλ' εἶπερ, ἐν μέρει. Aristot. Polit. II, 7. p. 106. χρησίμου δ' οὕσης τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ' εἶπερ, πρὸς τὸν πόλεμον. V, 11. p. 375. κοινὴ δὲ φυλακὴ πάσης μοναρχίας, τὸ μηθένα ποιεῖν ἓνα μέγαν· ἀλλ' εἶπερ, πλείους. Eth. Nicom. V, 9. οὐδὲν γὰρ παρὰ τὴν αὐτοῦ πάσχει βού-

λησιν· ὥστε, οὐκ ἀδικεῖται διὰ γε τοῦτο· ἀλλ' εἴ-
 περ, βλάπτεται μόνον. VIII, 2. γελοῖον γὰρ ἴσως
 τῷ οἴῳ βούλεσθαι ταῖγαθὰ· ἀλλ' εἴπερ, σώζεται
 βούλεται αὐτὸν, ἵνα αὐτὸς ἔχη. IX, 7. τῷ δὲ πα-
 θόντι οὐθὲν καλὸν ἐν τῷ δρᾶσαντι· ἀλλ' εἴπερ,
 συμφέρον. Aristoph. Nub. 227. "Ἐπειτ' ἀπὸ ταρ-
 ροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς,
 εἴπερ; Cf. Gazae Gramm. IV, p. 85. ed. Bucu-
 resti. ubi alia etiam ex Theophrasto supplebit
 Neophytus. Non idem autem semper in
 hac ellipsi supplendum esse, qui examinabunt
 exempla, videbunt.

P. 668. A. Οὐ γὰρ εἴ τῷ δοκεῖ, ἢ μὴ τις χαί-
 ρει τῷ, τό γε ἴσον, οὐδὲ τὸ σύμμετρον ἂν εἴη σύμ-
 μετρον ἕλως. — Cornar. delet μὴ. Ego corrigo
 ἢ καὶ τις. Deinde quod rescripsit Heindorfius
 τό γε ἴσον ἴσον, est in Ald. Basl. 1. 2. Fic. marg.
 Leid. Similiter emendabis Sophisti. p. 258. B.
 ὥσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἦν καλόν,
 καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν. Leg. καὶ τὸ μὴ μέ-
 γα μὴ μέγα, καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν.

P. 668, D. Τί οὖν; εἴ τις ἀγνοοῖ τῶν μεμιμημέ-
 νων ὅτι ποτὲ ἐστὶν ἕκαστον τῶν σωμάτων, ἅρ' ἂν πο-
 τε τό γε ὁρῶς ἐργασμένον αὐτῶν γινώῃ; λέγω δὲ
 τὰ τοιόνδε, οἷον τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος, καὶ
 ἐκαστῶν τῶν μερῶν τὰς θέσεις ἢ ἔχει, ὅσοι τέ εἰσι
 καὶ ὅποια παρ' ὅποια αὐτῶν κείμενα τὴν προσήκουσαν
 τάξιν ἀπείληφε, καὶ ἔτι δὴ χρώματά τε καὶ σχή-
 ματα· ἢ πάντα ταῦτα τετραγαγμένως ἐργασται·
 μὲν δοκεῖ ταῦτ' ἂν ποτε διαγνῶναι τις τοπαράπαν,

ἀγνοῶν ὅτι ποτέ ἐστὶ τὸ μεμιμημένον ζῶον; — Ἀριθμοὶ τοῦ σώματος, ni fallor, sunt numeri et proportionales partium corporis. Structura vero loci fefellit duos de Platone optime meritos viros. Steph. putabat scribendum ἢ εἰ πάντα: perperam. Et intelligitur ἀπὸ κοινοῦ; est enim legendum εἰ ἔχει, ut habent cod. Leid. et Fic. *Ut puta, utrum articulos corporis et singulas particulas habeat, et numerum et qualitatem, et locationem singulorum, prout decet, ad singula, colores praeterea atque figuras: vel contra, utrum perturbate haec omnia picta sint* — Ad illud εἰ ἔχει subiectum, est τὸ μεμιμημένον ζῶον, quod apparet etiam ex seqq. τί δ' εἰ γινώσκουμεν, ὅτι τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ τὰ μέρη πάντα τὰ ἑαυτοῦ καὶ χρώματα αἶμα καὶ σχήματα ἀπέειληκε κ. τ. λ. Verto: *Quid igitur, si quis ignoret, quo ex genere sit quodque pictorum corporum, num umquam cognoscet, quid in iis recte elaboratum sit? ut, numeros corporis et singulorum dispositionem membrorum utrum tales habeat, quales debeat: numeros, inquam, tantos, quanti sint in eo animali, quod exemplar imitationis est; membrorum eam dispositionem, quae singulis singula ita coniungat, ut nanciscantur iustum ordinem; similiter praeterea colores ac figuras: haec omnia utrum hoc modo effecta, an nulla regula confuse*

sint elaborata, hoc, quaeso, num umquam diiudicare poterit is, qui nesciat, quo ex genere sit descriptum animal? Mox p. 669.

B. lege: ὁ τι ἐστὶ, πρῶτον γινώσκειν. P. 668. C. δεῖ δὲ καὶ ἑκαστὸν γε, ὡς ἔοικε, γινώσκειν τῶν ποικιλιῶν, ὅτι ποτὲ ἐστίν. D. εἴ τις ἀγνοοῖ τῶν μεμινημένων ὅτι ποτὲ ἐστίν ἑκαστον τῶν σωμάτων. E. ἀγνοῶν ὅτι ποτὲ ἐστὶ τὸ μεμινημένον ζῶον.

P. 670. C. Τοῦτ' οὖν, ὡς ἔοικεν, ἀνευρίσκμεν αὐτὰ νῦν, ὅτι τοῖς ᾠδοῖς ἡμῖν, οὓς νῦν παρακαλοῦμεν, καὶ ἐκόντας τινὰ τρόπον ἀναγκάζομεν ᾄδειν, μέλει γε τοσούτου πεπαιδευθῆναι σχεδὸν ἀναγκαῖον κ. τ. λ. — Lege αὖ τανῦν, et τοῖς ᾠδοῖς ἡμῶν.

Cornar. quidem vertit *hoc ipsum*, ut legisse videatur αὐτὸ νῦν, quod coniiicit Steph.; sed mihi non probatur. Addidit Noster αὖ, quod p. 670.

A. fere idem dixerat: τόδε μὲν οὖν ἐκ τούτων ὁ λόγος ἡμῖν δοκεῖ μοι σημαίνειν ἤδη, τῆς γε χορικῆς μούσης ὅτι πεπαιδευθῆναι δεῖ βέλτιον κ. τ. λ. Ita enim ibi debet interpungi. Contrariam medelam adhibebis loco cuidam Psychogoniae Tim. p. 35.

A. καὶ τρεῖς λαβὼν αὖ τὰ ὄντα συνεκράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν. Lege αὐτὰ συνεκ. ex Plutarch. Opp. philoss. p. 1012. C. Procl. cod. Tub. Totam autem Psychogoniam aliquando e musica veterum doctrina planam faciam: iam enim tempus est, ut ex antiquae philosophiae notitia Timaeus explicetur, ne latius serpat fastus iste, quo elatus sibi illa omnia esse apertissima nuper professus est aliquis, qui de his ne tantillum quidem intellexit.

P. 671. A. Θερυβώδης μὲν που ὁ ξύλλατος ὁ τοιοῦτος ἐξ ἀνάγκης προϊούσης τῆς πόσεως ἐπὶ μᾶλλον εἰ ξυμβαίνει γιγνόμενος. — Primum verba προϊούσης τῆς πόσεως commatibus secludenda sunt. Simpliciter dicitur προϊούσης τῆς πόσεως, ut προϊούσης τῆς συνουσίας Theaetet. p. 150. D. προϊόντος τοῦ ἄσματος Protag. p. 339. C. προϊούσης τῆς ἡλικίας Phaedr. p. 279. A. προϊόντος τοῦ λόγου ib. p. 238. D. προϊόντος τοῦ χρόνου p. 255. A. Legg. III, p. 678. B. p. 684. A. p. 698. E. p. 700. D. Deinde uno tenore scribendum ἐπιμᾶλλον, ut ἐπὶ προσθεν; μᾶλλον enim adverbium est, et in iis solis compositis, quae fiunt ex adiectivo et praepositione, ut ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μείζον, ἐπὶ μέγα etc. tantundem est scribasne iunctim an divisim. Suid. Ἐπιμᾶλλον, ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος· τῶν δὲ τινῶν τοῖς ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων (l. ἀχθεσθέντων). καὶ ἀντὶ τοῦ περισσότερα· ἐκδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. Καὶ αὐθις· ταῦτά μοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτοῦ τὸ μῖσος. Idem: Ἐπιμᾶλλον, ἐπὶ ῥῆμα, περισσοτέρως, καὶ ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ἐργήν. Cf. F. I. Bast. Epist. crit. in Antonin. Lib. Parth. et Arist. Gallice scripta p. 147. Est *magis magisque*. Male Euseb. Praep. ev. XII, p. 597. ἐτι μᾶλλον. At ex eodem et Cornarii versione: *progrediente semper amplius portione*, emendandum αἰ p. ei. Notissima dictio μᾶλλον αἰ. Euseb. γένομενός; perperam. Semper dicitur συμβαίνει γιγνόμενος. V. III, p. 682. D. IX, p.

867. E. p. 874. E. Epinom. p. 985. D. Tim. p. 86. B.

P. 672. B. Λόγος τις ἅμα καὶ Φήμη ὑπορέει πῶς, ὡς ὁ Θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρυῖας διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην — Ita una Stephaniana. Ald. Bas. 1. 2. ὑπὸ Θεοῦ Ἦρας: Athen. X, p. 440. D. cod. Leid. et Fic. vertens, *a naverca Iunone*, legunt ὑπὸ τῆς μητρυῖας Ἦρας. Hoc verum est. De re cf. Eurip. Cyclop. 3. Apollodor. III, 5. Nonn. Dionysiac. XXXII, 48 ff. Procl. in Tim. V, p. 298. Mox p. 673. B. male Steph. coniecit ὁπότερον αὐτῶν. Politic. p. 284. D. τούτου τε γὰρ ὄντος, ἐκεῖνά ἐστι, κακείνων ὄντων ἐστι καὶ τοῦτο. μὴ δὲ (vulgo male μηδὲ) ὄντος ποτέρου τούτων, οὐδέτερον αὐτῶν ἐστὶ ποτέ. Cf. Heindorf. ad Charmid. p. 103 ff. ad Theaetet. p. 292. Idem e vett. edd. revocandum Phileb. p. 22. D. ubi male Steph. scripsit ὁπότερον.

P. 674. A. Καὶ κατὰ πόλιν μήτε δοῦλον μήτε δούλην γεύεσθαι μηδέποτε· μηδὲ ἄρχοντας τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ὃν ἂν ἄρχωσι· μηδ' αὖ κυβερνήτας μηδὲ δικαστάς, ἐνεργούς ὄντας, οἶνου γεύεσθαι τοπαράπαν· οὐδ' ὅστις βουλευσόμενος εἰς βουλὴν ἀξίαν τι νὰ λόγου συνέρχεται. — Dudum correxeram μηδ' ἔστις, quum hoc reperirem ap. Euseb. Praep. ev. XII, p. 599. Stob. Ecll. eth. XLII, p. 295. Paullo infra autem in illis, ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέει οὐδ' ἦτινι πόλει, pro absurdo ἀμπέλων rescripseram ἀμπελώνων e Fic. Quapropter secundum hanc

rationem nec multis civitati vineis opus esset. Posihac sic scriptum diserte inveni ap. Euseb. l. c.

Lib. III, p. 676. A. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν πόλεων ἐπίδοσιν ἐπ' ἀρετὴν μεταβαίνουσιν ἅμα καὶ κακίαν ἐκάστοτε θεατέον. — Malim μεταβαινουσῶν. Aristot. Polit. IV, 5. p. 241. συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τὰς μεταβολὰς τῶν πολιτειῶν. οὐ γὰρ εὐθὺς μεταβαίνουσιν — Ac nescio an ita legerit Procl. in Tim. II, p. 88. πολιτείας γὰρ ἀρχὴν ζητήσας, ἀφ' ἧς εἰς ἀρετὴν τε καὶ κακίαν μεταβαίνουσιν αἱ πόλεις, ἐπήγαγε· λέγεις δὲ πόλιν; κ. τ. λ.

P. 676. C. Ταύτης δὴ περιλάβωμεν, εἰ δυναίμεθα, τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. — Non prorsus simile Sophist. p. 249. D. ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν: Sed omnino scribendum e Bal. 2. δὴ περὶ (sive, ut vulgo scribitur, περί) λάβωμεν, quod et ipse conieceram, et nuperrime coniectum reperi ab Heindorf. ad Theaetet. p. 397. Legg. X, p. 898. E. τῷ μόνῳ δὴ καὶ διανοήματι λάβωμεν αὐτοῦ περὶ τοιόνδε. Aristot. Polit. I, 6. p. 29. λάβωμεν δὲ περὶ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν. Plat. Phaedr. p. 246. D. τὴν δ' αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρέει, λάβωμεν. Ac ne dubites dici αἰτίαν περὶ τινος λαβεῖν, εἰδέναι etc., v. Phaedon. p. 96. E. περὶ τούτων τὴν αἰτίαν εἰδέναι. p. 97. C. εἰ οὖν τις βούλοιο τὴν αἰτίαν εὔρεῖν περὶ ἐκάστου. Et ib. D. ἄσμενος εὐρηκέναι ὥμην διδάσκαλον τῆς

αίτίας περὶ τῶν ὄντων. p. 98. D. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἐτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγει. Rep. I, p. 329. D. ἀλλὰ καὶ τούτων περὶ καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν. Mox p. 677. A. scrib. ποῖοι δὴ ex Euseb. Praep. ev. XII, p. 587. cod. Leid. et Fic. vertente *quinam*. - Malim etiam, βραχύ τι τὸ τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. Politic. p. 270. D. καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Paullo post pro illo, τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῆς διανοηθέντες, Euseb. habet τὸ ποῖον δὴ π. α. δ. Non necesse. Sophist. p. 217. A. τί δὲ μάλιστα, καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς, ἔρεσθαι διενεχθήης; p. 240. C. πῇ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; Rep. X, p. 602. C. τοῦ ποῖου τινὸς περὶ λέγεις; Phaedon. p. 78. B. οὐκοῦν τοιόνδε τι, ἥ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διατρεθάνυσθαι, καὶ ὑπὲρ τοῦ ποῖου τινὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτὸ, καὶ τῷ ποίῳ τινί.

P. 677. C. ΚΛ. Πῶς γὰρ ἂν, ὦ ἄριστε, εἴ γε ἔμενε τάδε οὕτω τὸν πάντα χρόνον ὡς νῦν διακεκόσμηται, καινὸν ἀνευρίσκετό ποτε καὶ ὅτιοῦν του; ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε· χίλια δ' αὖ οὗ γέγονεν, ἢ δις τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαίδαλῳ καταφανῇ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Παλαμῆδει· τὰ δὲ περὶ μουσικὴν Μαρσύᾳ καὶ Ὀλύμπῳ· περὶ λύραν δὲ Ἀμφίονι· τὰ δ' ἄλλα ἄλλοις ἀμύπολλα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, χθές καὶ πρῶτον γεγνότα. ἈΘ. Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν φίλον ὅτι

παρέλιπες τὸν ἀτεχνῶς χθὲς γενόμενον; ΚΛ. Μῶν
 φράξεις Ἐπιμενίδην; ἈΘ. Ναί, τοῦτον. πολὺ γὰρ
 ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὃ
 φίλε, ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ
 δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς Φατέ. — Dixe-
 rat Atticus: *Nonne diluvii tempore instru-*
menta omnia perdita esse, et si quid ad
artem sive civilem sive aliam quamcunque
scite inventum erat, periisse dicemus? Iam
 Clinias haec fere respondit: *Ita sane est; ne-*
que enim, si per omne aevum mansissent
omnia, ut nunc sunt, umquam a quoquam
inventum esset quidquam novi. At Daeda-
lus, Orpheus, Palamedes, Marfyas, Olym-
pus, Amphion multa nova invenerunt.
Quippe dudum nota secundum ordinem na-
turae legemque depereunt eque hominum
memoria evanescent: insequenti deinceps
aevo deteguntur denuo et protrahuntur ad
lucem. Ad postrema conf. Plat. Tim. p. 25.
A. Aristot. Polit. VII, 10. p. 463. et ap. Procl.
in Euclid. II, p. 18 ff. Haec de universa sen-
 tentia; utinam vero tam paucis defungi liceret
 in rimanda genuina lectione loci, in quo plu-
 res haerent difficultates, quae penitus remo-
 veri vix possint a nobis. Minutum est, quod
 pro corrupto ὅτι οὖν του; ὅτι scribo: ὅτι οὖν τῷ;
 ὅτι — ut legisse Fic. videtur vertens, *novum*
quidquam alicui esse inventum; quam-
quam aliter Cornar. ac Steph. suffragante, ut

videtur, cod. Leid. Minutum etiam, quod Fic. verba πῶς γὰρ ἂν usque ad ὅτιοῦν τ. tribuit Atheniensi, et quod in Leid. significatum est alium ordiri post ὅτιοῦν. Haec, ut dixi, minuta sunt. Illud maius, quod ad protasin ὅτι μὲν γὰρ κ. τ. λ. nulla insertur apodosis. Parum enim certa Cornarii interpolatio post τοὺς τότε inferi iubentis δῆλόν γε. Sane multo convenientior seriei orationis videtur esse supplementum tale: Ὅτι μὲν γὰρ μυριάκις μύρια ἔτη διεληλύθη, ἐξ οὗ τὰ αὐτὰ ἤδη ποτὲ ἀνευρέθησαν οἱ ἀνθρώποι, διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε, h. e. τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν γεγονότας. Mox τὰ μὲν, τὰ δὲ transferri non potest *partim, partim*, ut sit: sed illis oculis significantur varia Daedali, Orphei, Palamedis inventa, ut apparet ex seqq. τὰ δὲ περὶ μουσικὴν etc. Nec verba, ἀφ' οὗ γέγονε, pertinent ad ἔτη, ut vulgo opinantur; debebat enim, ut aptus sensus exiret, ita scribi: χίλια δ' ἢ δις τοσαῦτα ἔτη γέγονεν, ἀφ' οὗ — Immo ad eas, quas dixi, voces intelliges εὐρήματα s. τεχνήματα, ut sententia sit haec: *Mille vel bis mille annis ante eadem iam ab hominibus inventa fuisse, sed obsoleta post hac, totidem annis post inventionem illam (ἀφ' οὗ γέγονε τὰ εὐρήματα) denuo reperta esse a priscis heroibus.* Multum enim temporis praeteriit, donec deperditae semel artes restaurarentur, ut docetur p. 678. B ff. Καταφανῆ γέγονε non inusitatum est de inventis et

artibus. Phileb. p. 16. C. πάντα γὰρ ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὐρεθῇ (l. ἀνευρέθῃ) πῶποτε, διὰ ταύτης Φανερά γέγονεν. Haec hactenus. De Epimenidis aetate fallam Platonis opinionem, quam prodidit I, p. 642. D. confutarunt Bentr. Resp. ad Boyl. p. 31 ff. Hemsterh. ad Lucian. T. I, p. 347. Bip. Hesiodi versus, qui respiciuntur, sunt Opp. et D. 40.

Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν, ὅσω πλέον ἤμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Ubi vates parcum et simplicem victum laudat, qualis est malva et asphodelus. Sed postera aetas non contenta tam vili sensu, profundam in his verbis sapientiam requisivit: significari enim herbas dicebant, ex quibus parari possit medicamen ἀλίμους efficiens καὶ ἀδίφους; quod ipsum Hesiodum vaticinatum esse, Epimenidem revera invenisse, Cretenses asseverabant, nimis per se proni ad mendacia. Conf. Meursii Cret. IV, 12. imprimis autem Schol. Hesiod. l. c. "Ἰσως δὲ καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτο λέγει. Ἐρμιππος γὰρ ἐν τῷ τῶν ἑπτὰ σοφῶν περὶ τῆς ἀλίμου λέγει. μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ κατ' Ἑρακλέα λόγου, καὶ Πλάτων ἐν γ' Νόμων Φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν. ἦν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης· ὅπερ αὐτὸν ἀλιμον καὶ ἀδίφον ἐποίησε. Scholion est corruptissimum. Leg. Ἐρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑ. σ. Ante v. Φησὶν, pro quo leg. Φασιν, excidit tale quiddam: καὶ Ἐπιμενίδην. Postre-

mo pro Ἡροδότῳ reponendus Ἡρόδοτος, qui cum illo confunditur passim. V. Heyn. ad Apollodor. III, 5, 6. I, 9, 19. De Herodoro v. Voss. H. Gr. III, p. 374. ed. alt. Ionf. S. H. P. IV, p. 334. utrumque tamen hic locus fugit. Verus libri titulus fuit τὰ καθ' Ἡρακλέα, ut praeter Schol. Hesiod. citat Steph. Byz. De Epimenide praeterea adscribam locum Plutarchi Conviv. VII Sapp. p. 157. Ε. ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡτιόδου γεγραμμένον. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρατχών, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, ὅσον ἐν μαλαίχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

P. 678. C. Ἄρ' οὐκ ἄσμενοι μὲν ἑαυτοὺς εἰῶρων, δι' ὀλιγότητα, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνον τὸν χρόνον; πόρεια δέ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πρέεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, σὺν ταῖς τέχναις, ὥς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλει; συμμίσγειν οὖν ἀλλήλοις οὐκ ἦν, οἶμαι, σφόδρα δυνατόν. — Steph. malit πορεῖα, ut est ap. Poll. I, 83. III, 92. Etym. M. et Suid. v. Ego de tribus vocabuli formis πορεῖα, πόρεια, πόρια, ultimam, ut in similibus Dorvill. ad Chariton. p. 249 ff. Lips., recentiori aevo aut librariis arbitror deberi; alteram in solo adiectivo statuo, primam in neutro substantivi locum obtinenti. Animadverti enim, non variare accentum in iis adiectivis huius formae, quae numquam vices gerant substantivorum; variare tantum in ceteris, nec

in his generatim, sed tantum in neutris. Nusquam reperies ἀνθρωπίνον, semper ἀνθρώπειον; nusquam πορείας, sed πόρειος: at πόρειον et πορείον in neutro scribitur promiscue. Ad eam igitur normam omnia eius generis vocabula adigenda cenleo. Πορεία sunt εἰς πόρειαν χεῖσιμα, ut exponit Schol. et marg. Leid. ac Suid., qui nostrum locum videtur spectare. Non possunt autem haec aliquid aliud esse h. l. quam vehicula. Loquitur Plato de tempore, quo aquae tenebant inundatam planitiem, et tenues reliquiae generis humani, habitantes summa montium iuga, et pelago immenso disiunctae, non nisi navigiis convenire poterant. Tum igitur dicit deperditas fuisse omnes res, quarum ope congregerentur *terra marive*, h. e. omnia vehicula et terrestria et maritima. Sed, obsecro, quinam terris aqua obtectis *terrestri* itinere convenire potuissent, etiamsi abundassent omnis generis πορείαις? Et ut concedam potuisse, quid opus erat vehiculis, quando sedes mutare volebant pauperes homines et omni carentes suppellectile? quae etiam impedimento fuissent proficiscentibus per paludosas e recenti illuvie valles. Sola igitur navigia, quibus inter se convenirent, defuisse debebat dicere: nunc autem ait caruisse eos omnibus tum terrestribus tum maritimis vehiculis, quibus usi congregerentur. Tam absurdum dictum alius retulerit ad Platonem; mihi abhorrere videtur ab eius in-

genio. Illud autem τότε post ἀλλήλους offendit, quotiëscunque legi. Scribebatur melius: πορεῖα δὲ, ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους πορεύεσθαι, σὺν ταῖς τέχναϊς, ὥς ἔπος εἰπεῖν, πάντα σχεδὸν ἀπολώλη τότε. Quare nescio an haec omnia, ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, quae, si absint, haud facile desideres, haec igitur an sint profecta a glossatore quopiam, qui vellet significare, πορεῖα vocari et terrestria et maritima vehicula. Pollux I, 83. λέγοις δ' ἂν τὰς ναῦς καὶ πορεῖα θαλάττια καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πελάγια. III, 92. πορεῖα, τὰ ὀχήματα. Sunt enim etiam navigia e numero ὀχημάτων, ut ap. Plat. Hipp. mai. p. 295. D. Polluc. I, 83. Cf. Muret. V. L. I, 11. qui tamen huc trahere non debebat ἡνίοχον τῆς νεώς, qui tantum *rector navis et gubernator* est. Ita Minerva ap. Aristoph. Nub. 598. est αἰγίδος ἡνίοχος, et Anacr. Fragm. LXIII. dicit: ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

P. 678. D. Εἰ γὰρ τί που καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ κατατριβέντα ἠφάνιστο, ἀλλὰ δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι, πρὶν πάλιν ἢ τῶν μεταλλέων ἀφίκοιτο εἰς ἀνθρώπους τέχνη. — Scr. μὲν τοι ταχὺ, ut habet cod. Leid. et Fic. cito *tamen contritum evanuit*. Contendit quidem Hermannus ad Viger. I. Gr. p. 802. nusquam μέντοι dici ita, ut τῷ μὲν respondeat in seqq. δέ; sed dubito an vere. Sic enim haec particula usurpatur, ut in ea μὲν

opponatur τῷ δέ, et toi sit *tamen*, *attamen*: sed in hoc genere dicendi semper scribendum divisim μὲν τοι. Ita est in ipso, quem Hermianus tractat, loco Xenophontis C. D. III, 3, 18.

Ἔτι δέ, εἰ μὲν μείζων τις ἡμῖν κίνδυνος ἐμελλεν εἶναι ἐκεῖ ἢ ἐνθάδε, ἴσως τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἰρητέον. νῦν δὲ ἴσοι μὲν ἐκεῖνοι ἔσονται, εἴαν τε ἐνθάδε ὑπομένωμεν, εἴαν τε εἰς τὴν ἐκείνων ἰόντες ὑπαντῶμεν αὐτοῖς· ἴτοι δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχούμεθα, ἦν τε ἐνθάδε ἐπίόντας αὐτοὺς δεχώμεθα, ἦν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν. πολὺ μὲν τοι (ita scribe) ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρξώμενεστέραις ταῖς ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρησόμεθα, ἦν ἴωμεν ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὴ ἄκοντες δοκῶμεν ὄρᾶν τοὺς πολεμίους· πολὺ δὲ κἀνείνοι μᾶλλον ἡμᾶς φοβήθησονται —

Nexus sententiarum est apertissimus. Mox p. 679. D. E. leg. ἀτεχνότεραι, ἀμαθέστεραι, εὐηθέστεραι, ἀνδρειότεραι, σωφρονέστεραι, δικαιοτέραι. Ubivis confunditur οἱ et αἱ. XII, p. 945. E. εἰς Ἡλίου καίνον καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. Recte omnes libri habent κοινόν, praeter vulgatam. Postremo p. 681. B. leg. ἀνδρικωτέρων. Fic. *a fortioribus fortiores*.

P. 682. A. Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὃν γένος, ὑμνωδοῦν πολλῶν τῶν κατ' ἀλήθειαν γιγνομένων ζύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις ἐφάπτεται ἐκάστοτε. — Sensus hic est: *Nam quum divinum sit genus poetarum, dum carmina fundunt, Gratiarum quarundam et Musarum ope multa assequuntur, quae eveni-*

runt revera. Illa autem inde a v. ὕμνωδοῦν mihi videntur asurgere super reliquum sermonem et habere lyricum quendam numerum; ut nesciam an sint ex poeta sumpta. Praecedentium verborum in vulgata lectione hic est ordo: καὶ τὸ ποιητικὸν γὰρ οὖν δὴ γένος θεῖον ἐν-θεαστικὸν ὄν. In quo quum perineptum esset θεῖον ἐνθεαστικὸν ὄν, eleganter Heindorfius ita translocavit vocabula: θεῖον γ. οὖν δὴ καὶ ἐνθεαστικὸν τὸ π. ὄν γ., idem tamen suspicans τὸ ποιητικὸν e glossemate ortum esse. Sed ingrata tautologia videtur θεῖον καὶ ἐνθεαστικόν: et τὸ ποιητικὸν alienae manui deberi, non potest demonstrari. Mihi potius istud ἐνθεαστικὸν de glossemate suspectum est. Hoc enim τῷ θεῖον addi facile poterat interpretationis causa; nec, nisi egregie fallor, apud Platonem usquam reperitur, quamquam rei frequentissima sit mentio: utitur enim vocabulis ἐνθεος, ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιώδης, ἐνθεάζων, ἐνθουσιαστικός, et si qua similia. Ἐνθεαστικός vox est novis Platonice, inprimis Proclo usitatissima. Theol. Plat. I, 4. p. 9. ὁ δὲ ἐνθεαστικός αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἐκφαίνων τὴν περὶ τῶν θεῶν ἀλήθειαν. Comm. Mf. in Parmenid. ap. Thompsl. ad Parmenid. p. 23. ἴσως οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῆς ἐνθεαστικῆς τοῦ Πλάτωνος. In Tim. II, p. 108. pr. καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικά, τὰ δὲ σκωμματα τῶν ἡθῶν. III, p. 237. extr. ὅτι δὲ θεὸς ὁ συνιστάς, τὸ θειότερον τῶν γενῶν παρέρληπται, τὸ διατονικόν· ἐνθεαστικὸν γάρ. IV, p. 289. pr. αἱ ἐν-

Θεαστικάι τῶν παλαιῶν νοήσεις. In Polit. p. 364. extr. οὐκέτι τοῦτο κατὰ τε τὸ προῤῥηθὲν ἐνθεαστικόν. p. 401. τῶν ἐνθεαστικῶς κοινωνουμένων, et, τῶν ἐνθεαστικῶν κινήσεων, etc. Mirum est etiam, eadem pag. Proclum agnoscere ἐνθεαστικόν in nostro loco, sed in Polit. p. 393. simpliciter habere: θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικόν ὃν γένος — et in Tim. I, p. 20. θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικόν ἐστι γένος, ὡς ἐν ἄλλοις εἶπεν αὐτός: in Polit. p. 368. θεῖον τὸ ποιητικόν γένος ἀποκαλῶν. An forte ex Procli primo loco in marginem a lectore coniectum istud vocabulum, posthac immigravit in textum? Nam ibi facile poterat Proclus adiicere. Sed legerit hic in exemplo suo: quidni etiam sic fuerit glossema?

P. 682. C. Δῆλον οὖν ὡς παντάπασί τι μακρὸν ἀπείχον χρένον τοῦ τοιούτου πάθους. — Indubia est correctio: παντάπασί τινα μ. ἀ. χ. P. 678. B. ἐν παμπόλλῳ τινὶ χρένῳ. D. γενεαῖς δὴ πόσαις ὕστερον οἴμεθα τοῦθ' οὕτω γεγονέναι; — Δῆλον ὅτι παμπόλλαις τισίν. p. 682. B. ἄρ' οὖν οὐκ ἐν πολλοῖς τισὶ χρένοις τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦτο οἴμεθα γεγονέναι; p. 683. A. ἐν χρένου τινὸς μήκεσιν ἀπλέτοις. p. 686. A. χρένον τινα ἂν πολὺν μένειν. p. 698. D. ἐν τινὶ βραχεῖ χρένῳ. IV, p. 711. B. οὐδέ τις παμπόλλου χρένου. VII, p. 821. E. οὐδέ γέ τις χρένου παμπόλλου. Mox p. 682. D. vocolae καὶ μάλα perperam tribuuntur Megillo: Cliniae sunt (cui et Ald. tribuit), modo huius erant praegressa φαίνεται, τί μὴν; et cetera re-

tro. V. ad I, p. 633. A. Secundum eandem regulam quae IV, p. 713. B. tribuuntur Megillo, assignabis Cliniae; et quae nunc Clinias habet VIII, p. 840. D. E. ea Megillo adscribes. Clinias demum p. 841. B. loquitur, posteaquam A. compellatus est ab Atheniensi.

— P. 682. E. Καὶ δὴ ταῦτά γε ἤδη πάντ' ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τάντεῦθεν μυθολογεῖτε καὶ διαπεραινέτε. — Tali loco non dicitur ὑμεῖς, ὦ Λακ. sed ὑμεῖς οἱ Λακ. Illud est, *Vos*, o. *Lacedaemonii*; hoc, *Vos Lacedaemonii*. Quivis videt posterius hic unice convenire. Ion. p. 541. D. τί δέ; οὐκ Ἀθηναῖοι μὲν ἐστὲ οἱ Ἐφεσῖοι τὸ ἀρχαῖον; Legg. I, p. 624. B. τοῦτον οὖν Φαίμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρήτες — III, p. 680. C. εὐ γὰρ σφόδρα χρώμεθα οἱ Κρήτες τοῖς ξενικοῖσι προήμασιν. IV, p. 707. B. τὴν γε περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους γενομένην ἡμεῖς γε οἱ Κρήτες τὴν Ἑλλάδα Φαμέν σῶσαι. Herodot. IX, 60. προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμαχῶν ἡμεῖς τε οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι —

P. 683. A. Ἦκει γὰρ ἐπὶ τὴν εἰς Λακεδαίμονα κατοίκησιν αὐτὴν, ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. — Non dicitur κατοικεῖν εἰς τινὰ τόπον, sed κατοικίζειν. Tim. p. 69. E. χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσιν εἰς ἄλλην τοῦ σώματος οἴκησιν τὸ θνητόν. Epist. VIII, p. 357. B. τοὺς δ' ἔμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῷας οἰκήσεις κατοικήσας. Eodem igitur modo etiam κατοικήσας εἰς

τόπον scribi debet, non potest κατοίκησις. Itaque recte Ald. hic quoque habet κατοικίσις. Huic apte subiungitur verbum κατοικεῖσθαι, h. e. κατοικίσθαι. Aristot. Polit. II, 5. p. 85. Φησὶ γὰρ δεῖν ἴσας εἶναι τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. τοῦτο δὲ κατοικιζόμεναις μὲν εὐθύς οὐ χαλεπὸν ὄρετο ποιεῖν· τὰς δὲ (leg. δέ, firmante cod. Basl) κατοικουμένας ἐργαστέστερον μὲν, ὅμως δὲ τάχιστ' ἂν ὀμολισθῆναι. Κατοίκησις multis praeterea locis restituenda est pro κατοικήσει. Statim post leg. ταῖς κατοικήσεσιν ἐχομένας e Leid. et p. 685. B. scrib. κατοικήσεων. Praecesserant νόμοι. P. 684. E. ἡ κατοικήσις τε καὶ νομοθεσία, ubi tamen in Basl. 2. perperam est κατοίκησις. IV, p. 707. D. κατοικήσεων περὶ καὶ νομοθεσιῶν. Nec aliter emendandum V, p. 745. E. XII, p. 969. C. et D. ipsa ducente sententia. Mox hoc libro p. 683. D. reponendum esse Περικλῆς e Leid. vix opus est admonere, praesertim post Spanhem. ad Iulian. Or. I, p. 129. Ibidem erat quum scriberem ἐγένετο. Sed passim legitur imperfectum inter aoristos, ut Politic. p. 270. D. Quam ad normam corrigendus videtur locus Phaedr. p. 254. D. καὶ ἐπειδὴ ἐγγύς ἦσαν, (ἐγκύψας καὶ ἐκτείνας τὴν κῆρρον, ἐνδακῶν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἔλκει. Leg. εἴλκεν: quo reposito ἦσαν non amplius tentandum erit. Mox illa, Πῶς γὰρ οὐ; et, Τί μὲν; ineptissime Cliniae tribuuntur vulgo. Megilli sunt: nam de Laconicis rebus sermo est, nec ulla nota mutatio significatur perso-

nae. Ita etiam Fic. Quae sequuntur E. ἡ νῦν δὴ μὲν κ. τ. λ. ea recitat Suid. v. νῦν δὴ ex Νόμων ή. Scrib. γ. Apud eum male deest μέν. Notandum autem hoc genus dicendi: νῦν δὴ μὲν — εὖτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιελήσμεθα, ut hic est ap. Plat. Eurip. Hippol. 233.

Nῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
Ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.

Non potest dici in hac formula νῦν μὲν δὴ. Habet quidem Suid. l. c. Μάγνης δὲ ἐν Πιτακίδι· Εἰπέ μοι· νῦν μὲν δὴ ὦμνος μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς. Sed scribendum iubente lege carminis:

Εἰπέ μοι·

Nῦν δὴ μὲν ὦμνος μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς.

P. 685. E. Νενικηκέναι γὰρ τούτους· ἡττᾶσθαι δ' ὑπὸ τούτων ἐκείνους, Ἀχαιοὺς ὄντας ὑπὸ Δωριέων. — Leg. ἡττῆσθαι. Fic. *Illos ab istis fuisse superatos*. Auctor Epitaph. Lyfiac. p. 102. Reisk. δοκαῦντες τότε μὲν νενικηκέναι καὶ σεσῶσθαι, τότε δὲ ἡττῆσθαι καὶ ἀπολωλέναι. Contraria ratione emendandum est Legg. XII, p. 955. B. βλάβης δὲ ὑπόδικος γιγνέσθω, εἴαν τε ἡττηται (l. ἡττᾶται) ἀγωνιζόμενος, εἴαν τε καὶ νικᾷ.

P. 687. A. Ὡστε αὐτοὺς γε ἐλευθέρους εἶναι καὶ ἄλλων ἀρχοντας ὧν ἂν βουλευθεῖεν; — Leg. αὐτοὺς τε. Theaetet. p. 198. A. ταύτη δὴ οἶμαι τῇ τέχνῃ αὐτὸς τε ὑποχειρίους τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει, καὶ ἄλλω παραδίδωσιν ὁ παραδιδούς. Euthyd. p. 271. D. ἐν ὅπλοις γὰρ αὐτῷ τε σοφῷ

πάνυ μάχεσθαι, καὶ ἄλλον ὅς ἂν διδῶ μισθόν, οἶω-
τε ποιῆσαι. Phileb. p. 47. B. καὶ λέγειν τε, ὦ
ἑταῖρε, αὐτόν τε περὶ ἑαυτοῦ ποιεῖ, καὶ ἄλλον —
Gorg. p. 455. C. ἐπειδὴ γὰρ αὐτός τε Φῆς ῥήτωρ
εἶναι, καὶ ἄλλους ποιεῖν ῥητορικούς. Sed nihil simi-
lius his Lyfid. p. 210. B. ἀλλ' αὐτοὶ τε ἐλεύ-
θεροι ἐσόμεθα ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλων ἄρχον-
τες. Legg. XII, p. 962. E. οἱ δὲ καὶ ξύνδου νο-
μοθετοῦνται, πρὸς ἄμφω βλέποντες, ἐλεύθεροί
τε ὅπως, ἄλλων τε πόλεων ἔσονται δεσπόται.
Ecce autem Fic. h. l. vertit: *ita ut et ipsi
liberi essent, et alios quos vellent, subiugarent.*

P. 687. D. Καὶ μὴν τοῖς γε Φίλοις που ξυνευ-
χοίμεθ' ἂν ταῦτα ἅπερ ἐκεῖνοι αὐτοῖς. — Fortasse
malit aliquis ταυτά. Sed conf. Sympoſ. p. 177.
E. ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασάν
τε καὶ ἐκέλευον, ἅπερ ὁ Σωκράτης. Hipp. min. p.
365. D. Καὶ σοὶ συνδοκεῖ ταῦτα ἅπερ Φῆς Ὅμηρον
λέγειν. Gorg. p. 472. A. καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις,
ὀλίγου σοὶ πάντες συμφήτουσι ταῦτα Ἀθηναῖοι καὶ
οἱ ξένοι, *ubi nollem scribendum censerī ταυτά.*
Quodsi res non perficiatur iis, quae attuli,
exemplis, at certe perficietur locis, in quibus
ταῦτα s. ταυτά prorsus abest ab hac formula.
Rep. IV, p. 434. A. εἰάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ.
Phaedon. p. 64. C. εἰάν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ
ἐμοί. Protag. p. 340. B. εἰ σοὶ ξυνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί.
Ita dici non potuisset, nisi etiam ταῦτα, non so-
lum ταυτά in eo loquendi genere fuisset usita-

tum. Certe ταυτὰ non potest omitti. Sed alia ratione passim peccatum est a librariis in hac locutione: pluribus enim locis τὸ ὥσπερ, ὥπερ etc. mutarunt in adverbium ὡςπερ. Talis locus erat Phaedon. p. 86. A. correctus a Forstero: talis est Lyfid. p. 209. C. τί δέ; τῷ γείτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὄρος, ὡςπερ τῷ πατρὶ, περὶ σοῦ; Scrib. ὥσπερ.

P. 687. E. Μανθάνω ὃ λέγεις. λέγειν γάρ μοι δοκεῖς ὡς οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἐπεικτέον, ἔπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει; τὴν βούλησιν δὲ μᾶλλον τῇ ἑαυτοῦ φρονήσει. τοῦτο δὲ καὶ πόλιν καὶ ἑνα ἡμῶν ἑκαστον καὶ εὐχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν, ὅπως νοῦν ἔξει. — Εὐκταῖον est ἄξιον εὐχῆς, *optabile*; εὐκτέον, εὐχεσθαι δεῖ, *optandum est*. Posterius hic unice convenire ostendunt seqq. καὶ εὐχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν. Itaque leg. εὐκτέον, ut ἐπεικτέον. Fic. *precandum conandumque*. Nunc video etiam Pierfono ad Moer. p. 137. hoc venisse in mentem. Nihil me movent Moeris et Thom. M. Eandem medelam expectat adhuc Liban. Opp. T. I, p. 790. C. Ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ τεθνάναι οὐχ ὅπως οὐ φοβερὸν, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον εὐκταῖον τῶν προσόντων κακῶν ἀπάλλαξιν. Corrupta haec sunt manifeste. Pierfonus l. c. corrigit ἀπαλλάξιν. At Graecum non est ἀπαλλάττειν κακῶν passivo sensu: est potius activa significatione *liberare a malis*, sive *alium* sive *se ipsum* (ἀπαλλάττειν κακῶν ἑαυτόν). *Liberari a malis* dicitur ἀπαλ-

λάττεσθαι κακῶν. Sed hoc non potest in locum illum inferri. Alia igitur quaerenda correctio est. Leg. εὐκτέρον, τ. π. κ. ἀπ' ἄλλαξιν.

P. 688. A. Ναί, καὶ δὴ καὶ πολιτικόν γε ἄνδρα νομοθέτην ὡς αἰεὶ δεῖ πρὸς τοῦτο βλέποντα τιθέναι τὰς τάξεις τῶν νόμων, — Leg. καὶ νομοθέτην. Fic. *legumque lator*. P. 693. A. τοῖς τε πάλαι πολιτικοῖς λεγούνοισι καὶ νομοθέταις καὶ τοῖς νῦν: ubi anale Steph. eiiciendum putabat καὶ Aristot. Polit. III, 1. p. 135. τοῦ δὲ πολιτικοῦ καὶ τοῦ νομοθέτου πᾶσαν ἰσχυρὰν τὴν πραγματείαν οὔσαν περὶ πόλιν. VII, 4. p. 441. οὕτω καὶ τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ νομοθέτῃ δεῖ τὴν οἰκείαν ὕλην ὑπάρχειν ἐπιτηδεύς ἔχουσιν. IV, 1. p. 217. ὥστε τὴν κρατίστην τε ἀπλῶς καὶ τὴν ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἀρίστην οὐ δεῖ λεληθῆναι τὸν νομοθέτην καὶ τὸν ὡς ἀληθῶς πολιτικόν. V, 9. p. 345. διὸ δεῖ τοῦτο μὴ ἀγνοεῖν τὸν νομοθέτην καὶ τὸν πολιτικόν.

P. 688. B. Ἦκει δὲ πάλιν ὁ λόγος εἰς ταυτὸν, καὶ ὁ λέγων ἐγὼ νῦν λέγω πάλιν ὅπερ τότε, εἰ μὲν βούλεσθε, ὡς παίζων, εἴθ' ὡς σπουδάζων — Leid. ἦκει δὴ. Placet. Illud δὲ nec Fic. expressit. Deinde scrib. εἰ δ', ὡς σπ. Euthyd. p. 285. C. καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἐφέτω· εἰ δ', ὅτι βούλεται, τοῦτο ποιεῖτω. Cratyl. p. 407. D. οὐκοῦν εἰ μὲν βούλει, κατὰ τὸ ἀρξέν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ, κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστρεφον. Sympos. p. 212. C. τοῦτον οὖν τὸν λόγον, ὃ Φαῖδρε, εἰ μὲν βούλει, ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρῶτα νόμισον εἰρῇσθαι· εἰ δέ, ὅτι καὶ ὅπη χαίρεις ὀνομάζων,

τοῦτο ὀνόμαζε. Alcib. pr. p. 114. B. εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με, ὥσπερ ἐγὼ σέ· εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ λόγῳ διέξελθε. Rep. IV, p. 432. A. εἰ μὲν βούλει, φρονήσει· εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ· εἰ δὲ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ ἄλλῳ ὁτιοῦν τῶν τοιούτων. Aliter corrigendum X, p. 899. B. εἴθ' ὅστις ταῦτα ὁμολογεῖ κ. τ. λ. Leg. εἴθ'. Ita Δ et Θ saepe confunduntur. Suid. v. κάπηλοι· Οἱ κάπηλοι ὑμῶν θολοῦσι τὸν οἶνον. De hoc loco v. Hemsterh. ad Plut. p. 397. Sed scribendum δολοῦσι, h. e. μίσγουσιν ὕδατι, de qua formula v. eundem Hemsterhusium ibid. p. 125. Apud Herodot. VII, 35. est de Hellesponto: ὡς ἐόντι δολερῷ τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ. Δολερὸς poterat dici, quod dissolverat pontem Xerxis; sed magis sane conveniat τῷ ἀλμυρῷ, si scribas θολερῷ. Θολερὸς est de fluminibus. Herodot. IV, 53. ῥέει τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι (Βερυσθένης). Plat. Phaedon. p. 113. A. (Πυριφλεγέθων) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης. Io. Chrysostom. T. II, p. 448. A. θολερὰ ῥεύματα. Rem in dubio relinquam.

P. 688. C. Πάνυ γὰρ οὖν προσδοκῶ νῦν ὑμᾶς εὐρῆσειν τῷ λόγῳ ἐπομένους, ὃν ὀλίγον ἔμπροσθεν προὔθεμεθα, τῆς τῶν βασιλέων τε φθορᾶς καὶ ὅλου τοῦ διανοήματος οὐ δειλίαν οὔσαν τὴν αἰτίαν κ. τ. λ. — Malim βασιλειῶν. Mox D. verba, Λόγῳ μὲν τοίνυν κ. τ. λ. recte et legit et intellexit Casaub. ad Theophrast. Charr. p. 31. Lips. Illa vero, "Ἀριστ', ὦ Κλεινία· καὶ ποιῶμεν ὁ λέγεις, non

ab Atheniensi, sed a Megillo proferri, quivis videbit semel monitus.

P. 689. B. Ὅταν οὖν ἐπιστήμαις ἢ δόξαις ἢ λόγῳ ἐναντιῶται, τοῖς φύσει ἀρχικοῖς, ἢ ψυχῇ, τοῦτο ἄνοιαν προσαγορεύω· πόλεώς τε, ὅταν ἄρχουσι καὶ νόμοις μὴ πείθεται τὸ πλῆθος· ταυτὸν δὲ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς, ὁπόταν καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες μηδὲν ποιῶσι πλέον, ἀλλὰ δὴ τούτοις πᾶν τὸναντίον. — Et hic et p. 688. E. ac p. 691. D. Fic. vertens *ignorantiam*, ἄγνοιαν legit p. ἀνοία, quod primo adspectu videtur incommodum. Non dubito tamen esse verum. Omnibus tribus enim locis cum ἀμαθία iunctum est, cui semper ἄγνοιαν, nusquam ἄνοιαν reperio coniunctam. Lyfid. p. 218. A. Διὰ ταῦτα δὲ Φαῖμεν ἂν καὶ τοὺς ἤδη σοφοὺς μηκέτι φιλοσοφεῖν, εἴτε θεοὶ εἴτε ἀνθρώποι· εἰσιν οὗτοι· οὐδ' αὖ ἐκείνους φιλοσοφεῖν, τοὺς οὕτως ἀγνοίας ἔχοντας, ὥστε κακοὺς εἶναι· κακὸν γὰρ καὶ ἀμαθὴ οὐδένα φιλοσοφεῖν. λείπονται δὲ οἱ ἔχοντες μὲν τὸ κακὸν τοῦτο, τὴν ἄγνοιαν, μήπω δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἔτι ἡγούμενοι μὴ εἰδέναι ἃ μὴ ἴσασιν. Sophist. p. 229. C. Καὶ δὲ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθία τὸννομα προσεσηθῆναι. Theaetet. p. 176. C. ἡ μὲν γὰρ τούτου γινῶσις σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή· ἡ δὲ ἄγνοια ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Protag. p. 360. B. Θαρξέουσιν δὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ, δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἄγνοιαν καὶ ἀμαθίαν; Alcib. pr. p. 118. A. Αὕτη ἄρα ἡ ἄγνοια τῶν κακῶν αἰτία καὶ ἡ ἐπονείδιστος ἀμα-

918. At quorū referas illud τε post πόλεων? cui respondere debebat καί, quod verba ἐνὸς ἀνδρὸς κ. τ. λ. connectat prioribus. Nunc autem quum sit ταυτὸν δὴ καὶ ἐ. ἀ. κ. τ. λ. plane pendet hoc τε. Nam καί post ταυτὸν δὴ est *etiam*. Itaque non dubito reponendam lectionem esse cod. Leid. et Euseb. Praep. ev. XII, p. 581. ταυτὸν καὶ δὴ καὶ ἐ. ἀ. Ap. Euseb. scribendum ἀπὸ τοῦ γ' τῶν Νόμων. Vigerus plane est falsus.

P. 689. C. Τοῦτο μὲν τοῖνυν οὕτω κείσθω δεδογμένον καὶ λεγόμενον, ὡς ταῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἐπιτρεπτέον ἀρχῆς ἐχόμενον — Leg. τοῖς εἰς ταῦτ'. Ita E. ἀλλὰ πᾶν τὸναντίον ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα ἐκάστοτε φανεῖται. Eἰς absorptum erat abs τῆς. Simili medela emendandus Aristoph. Plut. 168.

Ὁ δ' ἀλόους γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

Exponunt διὰ σέ, *quod te non habet*, quo nihil potest ineptius esse ad seriem orationis, et usui loquendi in toto loco observato magis contrarium. Corruptum esse vidit Valck., utitur tamen ipse parum probabili coniectura. Scrib. διὰ σέ που οὐ παρ. Που δὲ coalescit in unam syllabam, ut οὐ οὔποτ' in οὔποτ' ap. Eurip. Alcest. 196. Cf. Brunck. ad Sophocl. Philoctet. 782.

P. 689. D. Πῶς γὰρ ἂν, ὧ φίλοι, ἀνεὺ ξυμφωνίας γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ σμικρότατον εἶδος, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν

Ξυμῳωνῶν, μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία —
 Male verba οὐκ ἔστιν Fic. et Bas. 2. tribuunt
 Cliniae. Interpunge post εἶδος signo interroga-
 tionis et post v. ἔστιν commate, et sanaveris lo-
 cum. Ita fere Euseb. et Stob. Eccl. eth. XLI,
 p. 266. Plato Epist. VII, p. 329. A. Λεχθέντων
 δὲ τούτων τίς ἂν ἦν μοι πρὸς ταῦτα εὐσχήμων ἀπό-
 κρισις; οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἦλθον — Sic distinguen-
 dum et Tim. p. 49. D. οὕτω δὴ τούτων οὐδέποτε
 τῶν αὐτῶν ἐκάστων φανταζομένων, ποῖον αὐτῶν ὡς
 ὂν ὁτιοῦν τοῦτο καὶ οὐκ ἄλλο παγίως διίσχυριζόμενος,
 οὐκ αἰσχυνεῖται γέ (ita leg.) τις αὐτόν; οὐκ ἔστιν,
 ἀλλ' ἀσφαλέςτατον —

P. 690. B. Καὶ πλείστην γε ἐν ξύμπασι τοῖς
 ζώοις οὕσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θήβαϊος ἔφη
 ποτὲ Πίνδαρος. — Respicitur Pindari fragmen-
 tum, quod est in collectione Schneideri p. 107
 ff. in ed. Heyn. T. III, p. 76 ff., ab Hermanno
 ita constitutum:

Νόμος δὲ πάντων βασιλεύς
 Θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
 Δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα
 Χεῖρ' τευμαίρομαι
 Ἔργοισιν Ἡρακλέος.

Passim tangitur a Platone, ut Protag. p. 337.
 D. Epist. VIII, p. 354. C. Sympos. p. 196. C. ἃ
 δ' ἂν τις ἐκὼν ἐκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως
 βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Haec autem ver-
 ba moneam in Agathonis sermone esse de in-
 dustria posita ad exprimendum illius tumens

epithetis et figuris genus dicendi. Praeterea scribendum οἱ τῶν πόλεων βασ. νόμ. ex Stob. Ecll. eth. LXI, p. 397. 34. Utrumque licet demonstrare ex Aristot. Rhet. III, 3. διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνεται· οὐ γὰρ ὡς ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις, οὕτω πυκνοῖς καὶ μείζοσι καὶ ἐπιδήλοις· οἷον οὐχ ἰδρῶτα, ἀλλὰ τὸν ὑγρὸν ἰδρῶτα· καὶ οὐκ εἰς Ἰσθμια, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν Ἰσθμίων πανήγυριν· καὶ οὐχὶ νόμους, ἀλλὰ τοὺς τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμους. Sed ut dicamus de ipso Pindari loco, eum spectari princeps videt Fraguierius Hist. Acad. Inscr. T. III, p. 163 ff. Amst. coll. Legg. IV, p. 714. E. Gorg. p. 484. B. et nihil est certius. Tamen neminem arbitror intellecturum, qua ratione respici potuerit h. l., si ita, ut nunc editur in utraque collectione, olim fuerit apud Pindarum. Nam hic significatur carmen Pindari, in quo dictum erat, κατὰ φύσιν τὸν κρείττω ἀρχειν: Καὶ πλείστην γε, inquit, ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὔσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θεβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. At de hoc nihil est in illo fragmento: tamen illud significari, ut dixi, est certissimum. Ex hac consilii inopia quisnam nos deus expediet? Nam deserunt dii maiorum aequae gentium ac minorum, Fraguierius, Routhius, Valckenarius, Albertus, Schneiderus, Heynius, Hermannus, et quotquot operam navarunt ei fragmento. Equidem ut magna nomina magni aestimo, ita maioris tamen

veritatem: nec omnem opem a diis expectandam censeo, sed nobis etiam mortalibus relicta esse paucula. Itaque mihi videor vel contra Aristidis auctoritatem affirmare posse, in Pindari exemplis, quae Platonis aetate erant in manibus, ita scriptum fuisse: Νόμος ὁ π. β. θν. τ. κ. ἀθανάτων, κατὰ φύσιν ἄγει — Ecce Legg. IV, p. 714. D. ἈΘ. Ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἐκείνων τῶν ἀδικημάτων ἀρχῆς πέρι. ΚΛ. Ποῖων δὴ; ἈΘ. Τῶν ἀ τότε ἐπεσκοποῦμεν, τίνας τίνων ἄρχειν δεῖ; καὶ ἐφάνη δὴ γονέας μὲν ἐκγόνων νεωτέρων δὲ πρεσβυτέρους· γενναίους δὲ, ἀγεijnῶν. καὶ συχνὰ ἄττα ἦν ἄλλ', εἰ μεμνήμεθα, καὶ ἐμπόδια ἕτερα ἑτέροις. καὶ δὴ καὶ ἐν ἦν αὐτῶν τοῦτο, καὶ ἔφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον ὡς φάναι. Haec dicta sunt ad locum hunc III, p. 690. B. ἈΘ. Πέμπτον γε, οἶμαι, τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἥττω δὲ ἀρχεσθαι. ΚΛ. Μάλιστα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἴρηκας. ἈΘ. Καὶ πλείστην γε ἐν ζύμपाσι τοῖς ζώοις οὖσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. τὸ δὲ μέγιστον, ὡς εἰκεν, ἀξίωμα ἔκτον ἂν γίγνοιτο, ἐπεσθαι μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελεῖν, τὸν δὲ φρονοῦντα ἡγεῖσθαι τε (sic Leid. Stob.) καὶ ἄρχειν. καίτοι τοῦτό γε, ὃ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἐγώ γε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δὲ, τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφυκυῖαν. Gorg. p. 488. B. Ἐξ ἀρχῆς δὲ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος· τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίαι τὸν κρείττω

τὰ τῶν ἡττόνων, καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρό-
νων καὶ πλείον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου; μὴ
τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ ἐρῶς μέμνημαι;
Sic distinguendum ante τὸ κατὰ φύσιν, ut osten-
dit et illud μὴ τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι. Et
sic olim erat. Hesych. Νόμος πάντων ὁ βασιλεὺς,
κατὰ τὴν φύσιν. Ubi κατὰ τὴν φύσιν inter-
pretamentum quidem est, sed ex ipso poeta
sumptum. Tangit hoc κατὰ φύσιν Plato etiam
Legg. X, p. 890. A. Protag. p. 337. D. utroque
enim loco in mente habuit Pindaricum. Iam
illud fragmentum recte a nobis emendatum
concedes. Sed confideres etiam Gorg. p. 484.
A. Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων
ἀνὴρ, πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαρρήξας
καὶ διαφυγὼν καὶ καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γραμ-
ματα καὶ μαγχανεύματα καὶ ἐπωδαῖς καὶ νόμους τοὺς
παρὰ φύσιν ἅπαντας, ἐπαναστὰς ἀνεφάνη δεσπό-
της ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ
τῆς φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, ὅπερ
ἐγὼ λέγω, ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾠσματι, ἐν ᾧ λέγει,
ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανά-
των· οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, ἄγει βιαίως τὸ δικαιο-
τατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἐργοισιν Ἡρα-
κλέους, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγει οὕτω πως, τὸ γὰρ
ᾠσμα οὐκ ἐπιστάμαι, λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔ-
τε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς, ὡς τού-
του ὄντος τοῦ δικαίου φύσει — Et scopus scri-
ptoris et loca, quae laudavimus, flagitant ut
legatur: οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, κατὰ φύσιν ἄγει —

Excidit κατὰ φύσιν aberrantibus librarii oculis a voce -φυσίν ad φύσιν. Quam emendationem quum per privatos sermones Schleiermachero proposuissem, honorificum assensum patefecit publice Vers. Opp. Plat. P. II, T. I, p. 479.

P. 691. E. Καί μετὰ τοῦτο ἔτι φύσις τις ἀνθρωπίνη, μεμιγμένη θεία τινι δυνάμει, κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν, ἔτι μίγνυσι τὴν κατὰ γῆρας σώφρονα δυνάμιν τῇ κατὰ γένος αὐθάδει ἐρώμῃ — Verbum μίγνυσι iungendum est illis: καὶ μ. τ. ἔτι φύσις τις ἀνθρ. Itaque ἔτι post φλεγμαίνουσαν non potest trahi ad ν. μίγνυσι, sed pertinet ad φλεγμαίνουσαν, mutata interpunctione. Ita paullo post: ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῖν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ἐρῶν, οἷον ψάλλιον ἐνέβαλεν — Ad rem cf. Epist. VIII, p. 354. A. Archyt. ap. Stob. Eccl. eth. XLI, p. 269. Aristot. Polit. II, 4. p. 82 ff. V, 11. p. 364 ff. Cic. Legg. III, 7. Plutarch. Lycurg. p. 42. D ff. qui habet a Platone et Aristotele.

P. 692. B. Οὐ γὰρ ἱκανῶς ἦσαν νομοθεσίας ἐμπεῖροι. σχεδὸν γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ᾤήθησαν ὀρεοῖς μετριάσαι ψυχὴν νέαν, λαβοῦσαν ἀρχὴν, ἐξ ἧς δυνατὸν ἦν τυραννίδα γενέσθαι. νῦν δ' ὁ θεὸς ἐδείξεν οἷαν ἔδει· καὶ δεῖ δὴ τὴν μὲν οὔσαν μάλιστα ἀρχὴν γίγνεσθαι. — Post ν. ἔδει dele colon cum Fic. vertente: *Nunc autem deus ostendit, qualem oportebat oportetque potissimum constitui principatum.* Sed μὲν οὔσαν non est interpretatus; noluit enim transferre, quæ non intelligeret. For-

tasse quis putet οὕσαν esse *verum bonumque imperium*; at tunc debebat esse ὄντως οὕσαν. Et quorsum referas illud μὲν, quod plane otiosum est? Omnino autem non nunc sermo est de *vero bonoque imperio*, sed speciatim de *firmitate, durante, mansuro*, quale erat Laconicum. Μόνη γὰρ δὴ αὕτη ἀρχή, ait Xenoph. Rep. Lac. XV, 1., διατελεῖ οἷαπερ ἐξ ἀρχῆς κατεστάθη· ταῖς δὲ ἄλλας πολιτείας εὗροι ἂν τις μετακεκινημένας καὶ ἔτι καὶ νῦν μετακινουμένας. Iam te nihil morabor amplius. Lege: οἷαν ἔδει καὶ δεῖ δὴ τὴν μένουσαν μάλιστα ἀρχὴν γίνεσθαι. Eodem modo emendandum VIII, p. 833. D. ταῖς δὲ τρισκαίδεκέσι, μέχρι γάμου μὲν οὕσαις κοινωνίας, μὴ μακρότερον εἴκοσιν ἐτῶν μηδ' ἑλαττον ὀκτωκαίδεκα — Satis apparet legendum esse μενούσης ex Euseb. Praep. ev. XIII, p. 707. B. Mf. ap. Vig. p. 69. habet μενούσαις. Contraria fere ratio egregiae correctionis Adamantii Corais Προδρομ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. σελ. πβ' pro corrupto προσηξάμην ap. Plat. Theaetet. p. 168. C. rescribentis προσήξεσα μὲν. Passim librarii diremerunt coniungenda, coniunxerunt dirimenda. Hipp. mai. p. 290. B. Ὅτι, ἐρεῖ, τῆς Ἀθηναίων τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας, εἶπερ χρυσοῦν γε δὴ ὃν κάλλιστον ἔμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἑλεφάντινον. δῆλον ὅτι τοῦτο ὑπὸ ἀμαθίας ἐξήμαρτεν — Heindorfius hic inde a v. δῆλον arbitratur esse apodofin, ita ut praegressa faciant protafin, ideoque ante δῆλον ponit colon. At vide an ser-

vanda sit vulgata distinctio et scribendum δηλονότι, quod solet εἰρωνικῶς usurpari. Schol. Aristoph. Nub. 553. Ἑρμιππος μὲν δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον. ἔοικε δὲ τὸ πλείστας ἀρτοπάλιδας λεχθὲν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν. Πλείστας in mendo iacet. Hemsterhusius mutat in κατὰ τὰς, Hermannus in εἰς τὰς. Sed genuinum est τὸ πλείστον εἰς τὰς; quod quum compendiose scriberetur τὸ πλ. εἰς τὰς, posthac contractum est in duas voces τὸ πλείστας. Mox Legg. III, p. 693. E. leg. οὐδετέρᾳ. Fic. *neutra*. P. 701. D. τούτων ἕνεκα δὴ δύο εἶδη (sic docebo legendum) πολιτείας, τὴν τε δεσποτικωτάτην προελόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην, ἐπεσκοποῦμεν νυνί, ποτέρᾳ τούτων ὀρθῶς πολιτεύεται.

P. 694. C. Μαντεύομαι δὴ νῦν περὶ γε Κύρου, τὰ μὲν ἄλλ' αὐτὸν στρατηγὸν τε ἀγαθὸν εἶναι καὶ φιλόπολιν, παιδείας δὲ ὀρθῆς οὐχ ἡφθαι τοπαράπαν, οἰκονομίᾳ τε οὐδὲν τὸν νοῦν προσεσχηκέναι. — Gell. XIV, 3. habet παιδείας δ' οὐκ ὀρθῶς ἡφθαι τοπ. Perperam. II, p. 652. B. τί πατε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν. p. 654. E. περὶ παιδείας ὀρθῆς. VI, p. 766. A. παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχόν. Rep. III, p. 416. C. ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας. Memorabilis autem locus est ob similitudinem, quam tradunt fuisse inter Platonem et Xenophontem; longior tamen res est, quam ut circumscribi possit hisce terminis. Unum hoc nunc dicam, aperte falsum esse, quod se accepisse narrat Gellius, Xe-

nophontem lectis duobus, qui primi prodissent, Platonicae Politiae libris, opposuisse eis Cyropaediam: neque enim in duobus primis Reipublicae libris de administratione civitatis dictum est quidquam, cui sua opponere potuisset Xenophon; nec possunt ii seorsim esse editi. Omnino multae similitudines affiguntur Platoni, de quibus is ne cogitabat quidem; ut ea, quae inter ipsum et Sophoclem fertur obtinuisse, quamque ipse Valckenarius ad Phoen. p. 547. non dissimilem veri iudicabat esse, immemor, credo, loci Rep. I, p. 329. B. ex quo refelli quodammodo potest opinio ista. Attamen non est dubium, plurimos aequaevos Platoni scriptores non nimis amice tangi ab eo et perstringi suppresso nomine: in quibus imprimis est Lysias, multo frequentius, quam putatur, notatus apud Nostrium. Neque enim in uno Phaedro contra Lysiam orationem composuit, sed ipsa Apologia Socratis indubie opposita est Lysiacae, de qua v. Cic. Or. I, 54. Diog. L. II, 40. personatus Plutarch. Vitt. X Orr. p. 836. B. id quod et Plutarchus tradit de auditione p. 40. E. p. 45. A. et ipse Plato principio orationis, ubi Socrates aliter se, quam oratores ait dicturum esse, videtur significare. Menexenus autem, non alius rei, quam aemulationis causa conscriptus, in laudem caesorum Corinthio bello Atheniensium compositus est, ut apparet ex p. 245. E ff. At illos

ipſos Lyſiam laudaſſe funebri oratione, intelligitur ex ea, quae etiam ſupereſt, ſive ea Lyſiae, ſive potius genuinam Lyſiae imitantis eſt Sophiſtae. Itaque etiam Menexenum ſcriptum eſſe arbitror adverſus Lyſiam. Ac vere, me quidem iudice Sydenhamus in Phaedri Ἑρωτικῷ, qui eſt in Sympoſio, agnovit formam Eroticorum Lyſiacorum: nam Phaedri genus dicendi Plato expreſſit certiffime; quum autem acerrimus Lyſiae aſpecta Phaedrui eſſet, in hoc deluſit etiam illuſm.

P. 696. A. Δίκαιον μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, τοῦτό γε τῇ πόλει ὑμῶν ἀποδιδόναι, ὅτι πενία καὶ πλοῦτος καὶ βασιλεία καὶ ιδιωτεία διαφέρουσιν οὐδ' ἡντινοῦν τιμὴν καὶ τροφὴν νέμετε, ἅς μὴ τὸ καταρχὰς ὑμῖν θεῖον παρὰ θεοῦ διεμαντεύσατο τινός. — Τὸ κατ' ἀρχὰς θεῖον eſt Lycurgus, φύσις τις ἀνθρωπίνη, μεμιγμένη θείᾳ τινὶ δυνάμει (p. 691. E.). Πενία, πλοῦτος, βασιλεία, ιδιωτεία ſunt abſtracta pro concretis, *conditio pauperum*, *divitum* etc. pro ipſis *pauperibus*, *divitibus*, vel potius pro *ordine pauperum* etc. Cornar. corrigit *τιμὴν καὶ ἀρχήν*. Verum eſt haec coniungi ſaeppiſſime, ut Legg. V, p. 744. C. Apol. p. 35. B. Menon. p. 78. C. Rep. VIII, p. 549. C. X, p. 608. B. Tim. p. 20. A. Cf. Ariſtot. Polit. III, 7. p. 172. Verum etiam eſt, ſimile proferri Legg. IV, p. 715. B. λέγεται δὲ τοῦδ' ἕνεκα ταῦθ' ἡμῖν, ὡς ἡμεῖς τῇ σῇ πόλει ἀρχὰς οὗθ' ὅτι πλούσιός ἐſτί τις δώσομεν, οὗθ' ὅτι τῶν τοιούτων ἄλλο οὐδὲν κεκτημένος, ἰσχυρὸν ἢ μέγεθος ἢ τι γένος. Fic.

honores munerave. At vera est vulgata. Commodissime mentio sit τροφῆς, educationis Spartanorum, quae eadem fere erat in pauperibus et divitibus, in regibus et ceteris civibus, quaeque aptissime opponitur Persarum τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφῷ παιδείᾳ p. 695. D. Possis et τροφὴν generatim intelligere de *universo victu*, ut Phaedon. p. 81. D. p. 84. B. Rep. X, p. 607. E. qui victus et educationem complectitur et reliquam vitae sectam; et hoc est etiam melius. Ipsa res notissima. Adscribam unum Aristotelis locum Polit. IV, 9. p. 254. Ὅπερ συμβαίνει περὶ τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν. πολλοὶ γὰρ ἐγχειροῦσι λέγειν ὡς δημοκρατίας οὔσης, διὰ τὸ δημοκρατικὰ πολλὰ τὴν τάξιν ἔχειν. οἷον πρῶτον τὸ περὶ τὴν τροφὴν τῶν παίδων· ὁμοίως γὰρ οἱ τῶν πλούσιων τρέφονται τοῖς τῶν πενήτων, καὶ παιδεύονται τὸν τρόπον τοῦτον, ὃν ἂν δύναιντο καὶ τῶν πενήτων οἱ παῖδες. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, καὶ ὅταν ἄνδρες γένωνται, τὸν αὐτὸν τρόπον. οὐθὲν γὰρ ἄδηλος (I. δηλός) ὁ πλούσιος καὶ ὁ πένης. αὐτῷ τὰ περὶ τὴν τροφὴν ταυτὰ πᾶσιν ἐν τοῖς συσσιτίοις. καὶ τὴν ἐσθῆτα οἱ πλούσιοι τοιαύτην, οἷαν ἂν τις παρασκευάσαι δύναίτο καὶ τῶν πενήτων ὅστις οὔν. Cf. etiam Julian. Encom. Constant. p. 14. D. τὸν δὲ Λυκούργον τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους ἀστυφελικτὸν τὴν βασιλείαν διαφυλάττοντα, καὶ μηδεμίαν ὑπεροχὴν ἐν ταῖς ἐπιμελείαις τῶν νέων εὐρόντα, σφόδρα ἂν τις εἰκό-

τως μέμψαιτο. οὐδὲ γὰρ, εἰ πάντας Λακεδαιμονίους ἀθλητὰς ἀρετῆς καὶ τροφίμους ὥς το δεῖν εἶναι, τῆς ἴσης ἀξιοῦν ἐχεῖν τροφῆς καὶ παιδείας τοὺς ἰδιώταις τοῖς ἀρχουσιν. Mox p. 696. B. verba, Πῶς τοῦτο, ὃ ξένε λέγεις, quae vulgo Cliniae sunt, revera proferuntur a Megillo, ad quem diriguntur quae praecessere: δίκαιον μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι, κ. τ. λ. Iam etiam reliqua, quae tribuuntur Cliniae a p. 696. B. usque ad p. 697. C. adscribenda Megillo sunt: neque enim mutatur collocutor. Idem Megillus pergit p. 698. A. Quae omnia ut per se certissima sunt, ita firman-
tur a Fic. et Bas. 2.

P. 696. B. Εἰπὼν γὰρ δὴ ὧν ἡρόμην ὁποτεροῦν, παρὰ μέλος ἔμοιγ' ἂν δοκεῖς φθέγξασθαι. ΚΛ. Καλῶς τοίνυν γεγονὸς ἂν εἴη. ἈΘ. Ἐπὶ τὸ μὲν δὴ πρὸς-
θημα, τιμαὶ τε καὶ ἀτιμαί, οὐ λόγου ἀλλὰ τινος μᾶλλον ἀλόγου σιγῆς ἄξιον ἂν εἴη. ΚΛ. Σωφροσύνην μοι φαίνει λέγειν. — Praeter id, quod Cliniae verba sunt Megillo addicenda, locus laborat tribus mendis. Primum quod reposueram de con-
iectura ὁποτεροῦν, nunc firmavit Leid. cod. Menon. p. 98. D. ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὁποτεροῦν αὐ-
τοῖν εἶναι; Phileb. p. 14. C. καὶ ῥᾶδιον ἂν ἀμφισβη-
τῆσαι τῷ τούτων ὁποτεροῦν τιθεμένῳ. Ita Bas. 2. at Ald. Bas. 1. ὁποτεροῦν. Deinde leg. ἐδόκεις. Recte Fic. *Alterutro enim illorum concessio, inconcinne, ut arbitror, respondisses.* Neu-
trum enim concessit, vel potius pronunciavit;
nec respondit inconcinne. Perperam igitur

marg. Leid. δοκοῖς. Εἰπὼν est ei εἶπες. IV, p. 705. B. τοῦτο γὰρ ἔχουσα; πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομισματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπὶμπλατ' ἂν: ubi cod. Leid. ἀντεπὶμπλατ' ἂν, quod non probo. Bene Fic. *Nam si esset ad omnia ferax atque foecunda, multum auri atque argenti ex emissione rerum colligeret.* Scribendum autem ἀργυροῦ. Cf. VII, p. 801. B. Mox illud τὸ μὲν δὴ πρὸς θῆμα, τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι, falsum est, ut vidit Cornar. Illud πρὸς θῆμα enim non sunt αἱ τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι, sed ipsa est σωφροσύνη; quod ostendit Megilli responsio et cetera, quae sequuntur. Quapropter Cornar. et qui eum sequuntur κατὰ πόδα, vulgus interpretum verba τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι habent pro glossmate adscripto ab aliquo, qui locum male intelligebat. Sed tunc illud πρὸς θῆμα nimis nudum esset, et ipsum indigeret quopiam πρὸς θήματι. Debebat enim indicari, cuius rei πρὸς θήμα sit temperantia. Iam quum Plato hoc loco doceat, temperantiam per se nec τίμιον esse nec ἀτίμιον, sed absque ea nihil esse τίμιον eorum, quae iuncta temperantiae sint τίμια: apparet eam esse additamentum rerum, in quas cadunt τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι: τιμαί, si adsit temperantia; ἀτιμίαι, si desit. Ea vero res, quae additamentum est earum, in quas cadunt pretium et contemptus, Graece dicitur πρὸς θῆμα ὧν τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι, h. e. πρὸς θῆμα τούτων, ὧν εἰσὶ τιμαὶ τε καὶ ἀτιμίαι. Illud igitur hoc loco repo-

nendum est. Et habet 'cod. Leid., unde, credo, notavit Steph. Res est apertissima. Non ego refutaverim vernaculorum nugas interpretum.

P. 697. B. Λέγομεν τοίνυν ὅτι πόλιν, ὡς ἔοικε, τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι τε καὶ εὐδαιμονήσῃν εἰς δύνανμιν ἀνθρωπίνην, δεῖ καὶ ἀναγκαῖον τιμὰς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν. ΚΛ. Ὁρθῶς. ἈΘ. Ἔστι δὲ ὀρθῶς ἄρα τιμιώτατα μὲν καὶ πρῶτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγχαθὰ κεῖσθαι — Erat quum scribendum putarem σωθήσεσθαι aut εὐδαιμονεῖν, ut IX, p. 879. C. ἐν ἀνθρώποις τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν. Sed etiam Aristoteles Polit. VII, 13. p. 475. τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι πόλιν μακαρίαν καὶ πολιτεύεσθαι καλῶς. Vertit Fic. *Oportere itaque dicimus civitatem, quae pro humanis viribus salva felixque futura sit, recte honores et opprobria distribuere. Recta autem distributio est* — Ex eo et Stob. Eccl. eth. XLI, p. 266. scribendum: τιμὰς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν ὀρθῶς. ἔστι δὲ ὀρθῶς ἄρα, — Euthyphr. p. 2. D. καὶ φαίνεται μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ ἐστι, τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι — Hipparch. p. 227. C. εἴ τις, ὃ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ. ὀρθῶς δ' ἐστὶ, τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ — Cratyl. p. 388. A. ὕφαντικός μὲν ἄρα κερχίδι καλῶς κεχερήσεται· καλῶς δ' ἐστίν, ὕφαντικῶς. διδασκαλικός δὲ ἐνόματι καλῶς· καλῶς δ' ἐστὶ, διδασκαλικῶς. Mox p. 697. D. ut alia prae-teream, leg. ἀνηλεῶς, quod est ab adiectivo ἀνη-

λεής. Hefych. ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλαγχνως. Cf. Polluc. I, 125. VI, 12. 13. Nam ἀνελεῶς vox est nihili. Cod. Leid. ἀνελεήτως; vulgatus pro reconditori.

P. 698. A. Τὰ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὐτοκρατορίας τὸ μετὰ τοῦτο ὡσαύτως διεξελεῖν ἡμᾶς χρεὼν, ὡς ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία, τῆς μέτριον ἐχούσης ὑφ' ἑτέρων οὐ σμικρῶ χεῖρων. — In hac lectione ex indole linguae ad ἐχούσης nihil potest suppleri nisi ἐλευθερίας, atque ad μέτριον fere δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας intelligendum est.

P. 694. A. Πέρσαι γὰρ ὅτε μὲν τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἤγον ἐπὶ Κύρου. Sed, amabo, quatenus est ἐλευθερία μέτριον ἔχουσα δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας? Nam quae libertas media est inter servitutem et libertatem, ea non sit libertas. Et portentosa est locutio ἐλευθερία ὑφ' ἑτέρων. Tantum dici potest ἐλευθερία ἀπὸ τινος, ἀρχῇ ὑπὸ τινος; non ἐλευθερία ὑπὸ τινος, ut nec ἀρχῇ ἀπὸ τινος. Steph. quidem exponit *libertatem sub aliorum potestate et dominatu*: sed haec est, quam vocant, contradictio in adiecto; nam qui sub potestate et dominatu est, ei non potest libertas tribui. Damnanda igitur ab omni parte est lectio vulgata. Sed aliam scripturam notavit nescio unde Steph., cui fidem derogare non ausim, quum tot locis, ubi carpitur ab editore male curioso, spectaverim viri probitatem: is igitur se reperisse ait μέτρον p. μέτριον. Ecce autem insit e vestigio calu-

mniator, qui nos edocet respici Ficini versionem *mediocritatem*: in quo ego plane caecutio. Sed mittamus nugatorem istum. Praeterea vero cod. Leid. post ἐχούσης habet ἀρχῆς. Iam attende veram scripturam: ὡς ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία τῆς μέτρον ἐχούσης ἀρχῆς ὑφ' ἐτέρων οὐ σμικρῶ χείρων, i. e. *Perfectam et solutam omni imperio libertatem haud paullo deteriore esse mediocri imperio sub aliis*. Μέτρον ἔχουσα dicitur res mediocris in utramque partem, sive non nimia, sive sufficiens et iusto modulo non tenuior. P. 692. A. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἡ βασιλεία παρ' ὑμῖν ἐξ ᾧ ἔδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον ἔχουσα, σωθεῖσα αὐτὴ (ita leg.), σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. VIII, p. 836. A. ταῦτ' οὖν πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας, ὅσα γὰρ ἀνθρώπινα, μέτρον ἔχει. XII, p. 957. A. τὰ μὲν ἴδια δικαστήρια ταύτῃ πῃ γιγνόμενα μέτρον ἂν ἔχοι. p. 959. A. εἴη δ' ἂν σχεδὸν, ὡς τὰνθρώπινα, μέτρον ἔχουσα τριτάτα πρὸς τὸ μνῆμα ἐκφορά. D. τῷ μὲν δὴ τοῦ μεγίστου τιμήματος εἰς τὴν πᾶσαν ταφὴν ἀναλισκόμενα μὴ πλεον πέντε μνῶν, τῷ δὲ τοῦ δευτέρου τρεῖς μναῖ, καὶ δύο τῷ τοῦ τρίτου, μναῖ δὲ τῷ τοῦ τετάρτου μέτρον ἂν ἔχοι (sic Leidl) τῶν ἀναλωμάτων. Fic. vertit: *Quemadmodum libertas nulli subdita magistratui non paullo deterior est quam illa, quae mediocritatem magistratuum dominatione consequitur*. Non omnes fortasse agnoscent, Ficinum legisse il-

lud ἀρχῆς: sed certe ita est. Τῆς μέτρου. f. μέτρον ἐχούσης transtulit: *quam illa quae mediocritatem consequitur*. Iam suum illud *magistratum dominatione* unde exsculpsit? Nempe ita interpretatus est verba ἀρχῆς ὑφ' ἑτέρων, quae sic construebat: ὑπ' ἀρχῆς ἑτέρων, quasi esset ἀρχῆς ὑπο ἑτέρων. Cuius tamen explicationis, ne alia afferam, maximum incommodum est praepositionis ὑπὸ anastrophe et hyperbaton, quod in prosa oratione Attici non admittunt nisi in uno περι. Ne in tragico quidem diverbio (in melicis fertur facilius) haec sunt temere cumulanda. Ita quod nunc est ap. Eurip. Alcest. 1055. in nonnullis edd.

Ἡ τῆς θανούσης θάλαμον εἰς βύσας τρέφω;
videtur mihi absurdissimum. Non illud dico, quod βύσας prorsus est insanum: neque enim βύειν est *custodire*, quod putant, sed *obturare foramen aliquod*: ipsum illud θάλαμον εἰς offendit maxime. Omnes autem libri veteres habent εἰς θάλαμον; mutarunt, ne anapaesius esset in quarta sede. Sane is ferri nequit, ubi potest evitari: at cavendum est, ne dum talia corrigimus, novis mendis repleamus versus poetarum. Saepius ne corrupta quidem ea loca sunt. Varie tentatus est nec felicissime versus Aristoph. Nub. 869.

Ἴδου, κρέμαίό γ', ὡς ἡλίθιον ἐφθίγγατο.
Perdere legem carminis putatur amphibrachys κρέμαιο. Sed est tribrachys, quod eo arbitror

certius esse, quum balbutientem Phidippidam imitetur Socrates. Sic αι diphthongus corripitur in voce δειλαιος Nub. 1477. Plut. 825. Ἀλκμαίων ap. Timocl. ap. Athen. VI, p. 223. D. Epigr. ap. Sueton. Ner. c. 39. γεραιούς ap. Tyrt. Fragm. IV, 20. γαιήχον Hesiod. Theog. 15. Sed redeo ad anapaesium in quarta sede, in quo emendando caute dico versandum esse. Versus est incerti Tragici ap. Clem. Alex.

Δεινούς καθιεῖς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας.

Metri causa corrigit Porson. ad Med. p. 7.

Δεινὸν καθιεῖς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας.

Cur non faciliore usus est medela hac:

Δεινούς καθιεῖς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας?

Postremo ut veniam ad Alcesin, legendum censeo:

**Ἡ τῆς θανούσης εἰς λέχος βήσας τρέφω;*

Θάλαμον est interpretamentum ortum fortasse e vs. 173.

Κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα καὶ λέχος.

Huiusmodi glossematum etiam apud Platonem bonus numerus est in vulgato textu. Legg. XI, p. 931. A. est ἐφέστιον οἶκημα: sed οἶκημα est ex interpretatione; leg. ἵδρυμα ex cod. Leid. Ibid. C. habes: βλαβερός γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις. Leid. αἰραῖος exhibet, non βλαβερός: hoc est illi explicandi causa adscriptum a Graeculo quopiam.

Hesych. Ἀραιάς, βλαβεράς. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι. Etym. M. Ἀραιήν, ἀσθενῆ, αἰδύνατον. ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτήν. παρὰ τοῦ ῥαῖω, μετὰ τοῦ ἐπιτατι-

κοῦ α, ἀραίν, ἢ βλαβεράν ἢ μακράν ἢ εὐκταίαν.
 Schol. Plat. Ruhnk. p. 243. Ἀραῖος, βλαβερός.
 XII, p. 947. D. nunc legimus ἀψίδα προμήκη.
 Optimus Leid. ψαλίδα προμ. Ecce Schol. Plat.
 Ruhnk. ib. Ψαλίδα, ἀψίδα — Suid. Ψαλίδα, ἣν
 ἡμεῖς ἀψίδα φαμέν, Νόμων ιβ'. Idem legit Pollux
 citatus Kustero. Legg. XII, p. 960. C. πολλὰ τῶν
 ἐμπροσθεν καλῶς εἴρηται, scribendum e Leid. κα-
 λῶς ὑμνῆται. Legit et Fic. *praeclare laudantur*.
 VI, p. 778. D. καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐ-
 τῶν λόγος ὑμνεῖται; ubi Fic. *Probe enim poeti-
 cum illud laudatur*. Cf. Etym. M. v. ὑμνηπολεί-
 τω. Inprimis autem in emendatione Gramma-
 ticorum refert nosse, quae verba quibus glosse-
 matibus explicentur; quod tamen ipsum vicis-
 sim intelligitur e Grammaticis. Exemplum da-
 bo in hoc Hesychii: Καλιῶσαι, πρᾶξαι, πατάξαι.
 Hemsterhusius ad Plut. p. 135. delet πρᾶξαι. Per-
 peram. Leg. ἀράξαι. Pollux VIII, 77. παίαν, πα-
 τάσων, ἀράσων. Sed talia plura notare pos-
 sem, si vellem longius excurrere in alienas
 res.

P. 698. B. Καὶ πρὸς τούτοις δὴ τὸ μέγεθος τοῦ
 στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γενόμενον,
 φόβον ἄπειρον ἐμβαλὼν, δουλείαν ἐτι μείζονα ἐποίησεν
 ἡμᾶς τοῖς τότε ἄρχουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεῦσαι. —
 Quidam vetus ap. Steph. habet φόβον ἄπορον. Et
 ita Aristid. T. III, p. 467. Vere. IX, p. 873. C.
 αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου (leg. ἀβιώτου). Mox
 p. 698. D. delendum censeo illud ἄρα ante τὰς

χεῖρας, quod recte offendit Heindorfium. Tacite omisit Valck. ad Herodot. III, 149. De genere belli v. Herodot. I. c. Plat. Menex. p. 240. B. Strab. X, p. 687. Julian. Or. II, p. 79. A. Quod ait p. 699. A. Ἀδω τε διορυττόμενον καὶ Ἑλλήσποντον ζευγνύμενον, illud est usitatissimum genus dicendi. V. Isocr. Panegy. c. 29. Epitaph. Lysiac. p. 94. ubi v. intp. Diodor. Sic. XI, 2. p. 404. 3, p. 405. Julian. I. c.

P. 699. A. Οὔτε γὰρ βοηθήσειν αὐτοῖς οὐδένα — Scrib. ex lege sermonis: οὐδὲ γὰρ — nihil enim est, quod respondeat τῷ οὔτε. Cf. Phaedr. p. 278. E. Legg. III, p. 680. A. X, p. 898. D. p. 902. D. Tim. p. 17. A. etc. Sic corrigendus videtur etiam Theaetet. p. 167. A. qui locus a duobus praestantissimis viris est tentatus: Ἐπεὶ αὐτὲς τί γε ψευδῇ δοξάζοντα τίς τινα ἴστερον ἀληθῆ ἐπέητε δοξάζειν· οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξάζειν, οὔτε ἄλλα παρ' ἃ ἂν πάσχη. Legendum, ni fallor: οὐδὲ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν δοξάζειν· οὔτε — ut verba οὐδὲ γὰρ usque ad δοξάζειν sint dicta διὰ μέσου. Ita p. 166. E. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων οὐδέτερον δεῖ ποιῆσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατόν· οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθὴς — Quoties confunduntur autem τε et δὲ apud Platonem et omnes Graecos scriptores! Epinom. p. 973. A. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὡς φαμεν, ὅπαντα διεξήλθομεν, ἔσα ἦν περὶ νόμων θεῶν· ὁ δὲ μέγιστον εὐρεῖν γε καὶ εἰπεῖν, τί ποτε μαθὼν θνητὸς ἀνθρώπος σοφὸς ἂν εἴη, ταῦτο οὔτε εἶπομεν αὐτὲς εὐρομεν. νῦν τε πειρώμεθα τοῦ

το μὴ καταλιπεῖν. Leg. νῦν δὲ, ut posthac reperi in Leid. Fic. Τί ποτε μαθὼν h. l. est *quid discens, quid sciens*, nihil aliud. Ita et Lach. p. 182. E. οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ, ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν ὅτι ἂν μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Longe alius est is usus dictionis τί μαθὼν sive ὅτι μαθὼν, ex quo est *qua ratione usus, quid secutus* etc. quem usum egregie illustravit Wolf. ad Dem. adv. Lept. p. 348 ff. Etiam Aristoph. Nub. 401. hoc reponendum ex optimis libris esse apparet, licet obloquente summo Hermanno ad Nub. 1510. et ad Viger. I. Gr. p. 743. Usus est formula etiam Plato Euthyd. p. 283. E. p. 299. A. (Conf. Heusd. Spec. crit. p. 57.) et Aristoteles Polit. II, 3. p. 72. Ne ex recentioribus quidem ea exulat. V. Aristid. T. III, p. 255. praeter ea, quae iam sunt occupata. Sed plura sunt loca, ubi adhuc est restituenda: et spero, qui veram locutionis vim bene habeat perspectam, eum non dubitaturum, quin μαθὼν p. παθὼν reponendum sit ap. Plutarch. de Oracc. def. p. 425. D. διὸ καὶ Χρύσιππὸν ἐστὶ θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν, ὅτι δὴ παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἰδρῦσθαι. Et Symposiacc. VIII, p. 722. C. Εἶτα, ἔφη, τί παθόντες, ὧς πρὸς Διὸς, εἶτα τὰ θεωρητὰ κινήματα τοῦ αἵρος οἴομεθα δεῖν αἰτιασθαι, τὸν δ' ἐμφανῆ σάλον καὶ σπαραγμὸν αὐτοῦ προορῶμεν; Eandem formulam esse Apol. p. 36. B. putant nonnulli; at ii nesciunt non dici eo sen-

ἴσθι μαθὼν, sed ὅτι μαθὼν. Verba sunt haec: Τὸ δὲν; τί ἄξιός ἐστι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἤσεν. — Haec adhuc nemo recte intellexit. Sed in promptu est verus sensus: *Quid morui, quod numquam desii discere in vita; quod numquam me pro sapiente habui, sed me ipsum magis magisque cognoscere semper studui?* Μαθὼν οὐχ ἡσυχίαν ἤσεν Graeca est structura, Latine dixeris etiam: *Non remisi a discendo*.

P. 700. B. Νόμους τε αὐτὸ τούτο τοῦνομα ἐκαλεῖται, ὡδὴν ὡς τινα ἐτέραν. ἐπέλεγον δὲ καθαροδικούς. — Ne quis addat καὶ αὐλοδικούς, citharædorum carmina κατ' ἐξοχὴν dicuntur νόμοι. V. IV, p. 722. D. VII, p. 799. E. Archyt. ap. Stob. XLI, p. 270. Pröck in Tim. II, p. 108. Mox p. 700. C. bene scribi iubet Steph. δεδογμένον. VI, p. 784. C. ὅπου μὴδὲ ξυσσίτια ὑπάρχει τοπαράπαν δεδογμένα κατὰ πόλιν εἶναι. Herodot. VIII, 57. ὡς εἴη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν. Xenoph. Cyrop. VI, 2, 9. δεδογμένον δ' εἴη πᾶσι τοῖς συμμάχοις βασιλεῦσι, πάσῃ τῇ δυνάμει ἕκαστον παρεῖναι. Eurip. Heraclid. 1. Πάλαι ποτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐμοὶ δεδογμένον. Et ubivis.

P. 701. C. Τίνος δὴ καὶ ταῦθ' ἡμῖν αὖ χάριν ἐλέχθη; δεῖν φαίνεται ἔμοιγε, εἰδόντες ἱππόν, τὸν λόγον ἐκάστοτε ἀναλαμβάνειν καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινοι κεκτημένον τὸ στόμα, βία ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπὸ τίνος ὄνου πεσεῖν. ἀλλ' ἐπανερωτᾶν τὸ νῦν δὴ λεχθὲν, τὸ τίνος δὴ χάριν ἔνεκα

ταῦτα ἐλέχθη. — Salebrosus locus est, in quo mirum non est, plerosque intpp. decidisse asino suo per se satis vacillante. *Longum*, inquit, *sermonem de variis civitatibus habuimus: eum nunc debemus restringere*, ἀναλαμβάνειν, desumpto vocabulo ab equestri re. V. Polluc. I, 205. 208. 219. Ad infinitivum δεῖν ἡμᾶς utrum τινὰ an ἡμᾶς suppleas, tantundem est: alter utrum autem suppleri debet, usitatissima ellipsi. Ita supersedere possumus coniectura anonymi Censoris in Ephemeridib. litt. Hal. 1805. num. 20. ἑκαστον scribentis p. ἐκάστοτε. Λόγους fere equis comparat etiam Protag. p. 338. A. ἐφεῖναι καὶ χαλᾶσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Ἀχάλλινον τὸ στόμα κεκτημένος ἐστὶ ἀνδρατὴς τὴν γλῶτταν. V. Polluc. VI, 146. Cf. Eurip. Fragm. Melanipp. XX, 4. Bacch. 385. Aristoph. Ran. 862. Proverbium autem ἀπ' ὄνου πεσεῖν interdum ita usurpatur, ut sit ambiguum, debeatne ἀπ' ὄνου pronunciari, an ἀπὸ νοῦ, ut est ap. Aristoph. Nub. 1275. qui locus absque διττολογίᾳ esset frigidissimus. Hoc est etiam Wolfii iudicium. In nostro loco nihil est eiusmodi. Prorsus autem improbanda lectio cod. Leid. Schol. Aristoph. l. c. Suid. v. et Mich. Apost. IV, 1. ubi v. Pantinum, qui omnes habent ἀπὸ τινος νοῦ, aut olim certe habuerunt. Ex ea scriptura nullam commodam sententiam exsculperis. Quod paullo post legitur τίνος δὴ χάριν ἐνεκα, Stephanus Thes. L. Gr. T. IV, p. 349. B. ait esse σχῆμα παραίλληλον. Sed videtur

vir Graece doctissimus vim eius figurae naturamque parum habuisse perspectam: alioquin non ita esset locutus. Et omnino accurata tractatio totius capitis in libris grammaticis desideratur adhuc. Illud autem cognovi, numquam iungi duas praepositiones ἐκ παραλλήλου, nisi quarum alterutra possit absque casu scribi, ita ut adverbii teneat locum: quod neque χάριν potest neque ἔνεκα. Itaque delendum alterutrum. Utrum autem sit inducendum, absque libris non licet diiudicare: multa enim possunt disputari in utramque partem.

P. 701. D. Τούτων ἔνεκα δὴ πολιτείας τὴν τε δεσποτικωτάτην προελόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην, ἐπεσκοποῦμεν νυνὶ ποτέρα τούτων ὀρθῶς πολιτεύεται: — Non Graecum est illud πολιτείας, debebat aut πολιτεῖαν aut πολιτειῶν esse. Sed emendandum: τούτων ἔνεκα δὴ δύο εἶδη πολιτείας, τὴν τε δεσποτικωτάτην πρ. καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην. Ecce Fic. *duas gubernationum species*. Sed quid Ficino opus? Exemplis confici res et debet et potest. Aristot. Polit. III, 11. p. 199. σχεδὸν δὴ δύο ἐστίν, ὡς εἰπεῖν, εἶδη βασιλείας, περὶ ὧν σκεπτέον, αὕτη τε καὶ ἡ Λακωνική. Plat. Legg. V, p. 735. A. ἐστὸν γὰρ δὴ δύο πολιτείας εἶδη, τὸ μὲν ἀρχῶν κατὰστασις ἐκάστοις, τὸ δὲ νόμοι ταῖς ἀρχαῖς ἀποδοθέντες. Cf. IV, p. 714. B. D. Rep. VIII, p. 544. A. Aristot. Polit. IV, 1. p. 219. τοῦτο δὲ ἀδύνατον ἀγνοοῦντα, πόσα πολιτείας ἐστὶν εἶδη. 8. p. 251. ὅτι μὲν αὖν ἐστὶ καὶ ἕτερα πολι-

τείρας εἶδη. Strab. XIII, p. 885. B. εἰκάζει δὲ Πλάτων μετὰ τοὺς κατακλυσμοὺς τρεῖς πολιτείας εἶδη συνίστασθαι. Et alibi. Postremo verba Εὐ λέγεις extremo libro tribuenda sunt Megillo, ut habet Fic. Clinias sibi dicta ab Atheniensi placere significat demum in illis: Καλλίστα εἰρήκατον.

ADDENDA.

P. 44. 19. *post v.* Φαίδων *adde*: Eudoc. Ion. p. 425.

P. 48. 11. *post v.* praeter *adde*: Platonis.

P. 54. 29. *post v.* Fic. *insere*: ed. Gryn.

P. 78. 16. *post v.* pertinuerint *adde*: Hoc tamen verisimilius.

P. 79. 24. *ante nomen Aristoxeni insere*: Apud Schol. Plat. Ruhnke p. 242. laudatur Θεόφραστος ἐν Ἑπτανόμῳ.

P. 81. 6. *lege*: Wower. *ut etiam p. 82. 22.*

P. 82. 2. *adde*: Videtur tamen in Suidae loco reponendum esse νομίμων, ut τὰ παρ' Ὁμήρῳ νόμιμα sint pars operis Dioscoridei περὶ νομίμων. *Paullo ante distinguetur melius: Dioscorides.*

P. 101. 14. *adde*: Nunc video totam disputationem firmari a pluribus codd. inter quos est genuinus Fic. Ex eodem possem plura eiusmodi proferre, si vacaret.

P. 120. 11. *lege*: Bas. 1.

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

QUI EMENDANTUR ET ILLUSTRANTUR.

A.

ARISTAENETUS. 140.
ARISTIDES. 112. 118.
ARISTIPPUS. 43.
ARISTOPHANES. 174. 190. 194. 196.
ARISTOTELES. 54. 65. 71. 78. 81. 88. 167.
ARISTOTELIS VITAE SCRIPTOR. 79.
ARISTOXENUS. 79.

C.

CHRYSIPPUS. 80.
CICERO. 40. 79. 80. 81. 147.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 27. 33. 61. 80. 94. 108.
109. 142. 145.

D.

DEMETRIUS PHALEREUS. 79.
DEMOSTHENES. 133.
DEXIPPUS. 153.
DIODORUS SICULUS. 9. 113. 146.
DIOGENES LAERTIUS. 32. 36. 43. 79.
DIOSCORIDES ISOCRATIS. 81. 198.
DURIS. 113.

E.

EUPOLIS. 89.
EURIPIDES. 96. 144. 146. 190.
EUSEBIUS. 174.

G.

GALENUS. 139.
GEORGIUS GEMISTUS. 70.
GEORGIUS SYNCELLUS. 61.

H.

HERMIPPUS CALLIMACHIUS. 82. 159.
 HERODORUS. 160.
 HERODOTUS. 24. 172.
 HESIODUS. 63.
 HESYCHIUS. 149. 178. 192.

I.

IULIANUS. 145.

L.

LIBANIUS. 170.
 LUCRETIUS. 138. 139. 140.

M.

MAGNES. 168.
 MOERIS. 101.

N.

NYMPHODORUS. 82.

O.

OCELLUS LUCANUS. 78.
 ORPHEUS. 63.

P.

PAUSANIAS. 57.
 PHAEDON. 44.
 PHILIPPUS OPUNTIUS. 73. 74. 75.
 PINDARUS. 175. — 178.
 PLATO.

Alcibiades posterior, *spurius*. 33. 142. Alcibiades prior. 17. 104. Apologia. 182. 195. Clitophon, *spurius*. 11. 33. Critias. 11. Crito. 107. Epinomis, *spurius*. 74 — 76. 193. Epistolae XIII. 43. 175. Erasidae, *spurius*. 33. Gorgias. 29. 40. 112. 113. 169. 178. 179. Hermocrates, *non inchoatus*. 68. Hipparchus, *spurius*. 9. 36. 39. 40. 121. Hippias maior. 180. Hippias minor. 138. 149. Ion. 107. De Iusto, *spurius*. 19. 39. De Legibus. 64 — 74. Lib. I. 61. 83 — 124. 145. Lib. II. 111. 117. 125 — 155. Lib. III. 147. 155 — 198. Lib. IV. 53.

86. 103. 117. 166. 186. Lib. V. 54. 97. 117. 167.
 Lib. VII. 102. Lib. VIII. 166. 180. Lib. IX. 126. 192.
 Lib. X. 100. 104. 149. 172. Lib. XI. 191. Lib. XII. 114.
 135. 147. 167. 168. 189. 192. Lysis. 170. Menexenus.
 87. 142. 182. Meno. 46. Minos, *spurius*. 7 — 64.
 Phaedrus. 59. 143. 167. Philebus. 107. 120. 142.
 154. 159. 185. Politicum opus tertium, *non in-*
choatum. 67. Politicus. 90. 154. Protagoras. 22.
 109. 121. De Republica. 46. 65. 103. 139. 141.
 Sophista. 150. Symposium. 26. 147. 175. 176. 183.
 Theaetetus. 180. 193. Theages, *spurius*. 33. Ti-
 maens. 62. 97. 112. 152. 175. De Virtute, *spurius*.
 39. 40.

PLUTARCHUS. 32. 54. 179. 195.

POLLUX. 52. 103.

PROCLUS. 75. 76. 95. 97.

S.

SCHOLIASTES ARISTOPHANIS. 57. 181.

— — EURIPIDIS. 113.

— — HESIODI. 159.

— — HOMERI. 60. MS. 148.

— — PLATONIS. 30. 70. 89.

— — PTOLEMAEI. II.

SIMON SOCRATICUS. 43 — 50.

STOBAEUS. 78. 80. 96.

SUIDAS. 9. 57. 73. 131. 142. 145. 153. 161. 163. 172.
 198.

T.

THEOCRITUS. 96. 139.

THEOPHRASTUS. 79. 81. 198.

TRAGICUS INCERTUS. 191.

TYRTAEUS. 142.

X.

XENOPHON. 43. 62. 163.

Z.

ZENO CITTIEUS. 80.

INDEX RERUM MAXIME MEMORABILIMUM.

A.

- Ἀδραστός μελίγηρυς. 142.
 Ἀγνοία (non ἄγνοια) et ἀμαθία iunguntur. 173.
 Αἰ breve in media voce. 191.
 Αἰτία περί τινος. 155.
 Ἀκούε δὴ νῦν, 90.
 Ἀχάλινον στόμα. 196.
 Alexandrinae bibliothecae origo. 8α
 Ἄλλο παρά τι. 120. οἱ ἄλλοι πολῖται etc. singulari usu dictum. 146.
 Ἀμυθαίνειν εἰς τι. 174.
 Ἀμοιβὴ ἐορτῶν, θυσιῶν, ἐκατόμβης. 127. 128.
 Amor puerilis. 106.
 Anacoluthia, ἀποβλέψας ἔδοξε μοι. 102.
 Ἀναγκαῖος cum infinitivo. 113.
 Ἀνελεῶς vox nihili. 188.
 Ἀνηλεῶς. 187.
 Ἀνθρωπίνῃ ἀγέλῃ. 19.
 Ἀνθρωπος, παῖγνιον θεοῦ. 117. ζῶον ἐπίγονον. 127.
 Ἀνόμιμος vox nihili. 52.
 Ἀπολύεσθαι τινι. 107.
 Ἀπ' ὄνου πεσεῖν. 196.
 Ἀπορός φόβος. 192.
 Ἀραῖος, βλαβερός. 191.
 Ἀρετὴ οὐ διδακτόν. Hac de re scriptores. 45.
 Ἀρμονία. 129.
 Ars rerum inventio. 52.
 Ἀρύτειν et ἀρύτεσθαι. 107.
 Atheniensium indoles optima. 112.
 Ἀθως διορυττόμενος καὶ Ἑλλήσποντος ζευγνύμενος. 193.
 Αὐτός τε καὶ ἄλλοι. 168.
 Αὐτῷ μοι δοκεῖ. 53.

B.

Bacchus a Iunone coniectus in furorem. 154.

C. K. X.

- Καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, de vulgari rerum nomine. 58.
 Καλῶς τε καὶ διὰ βραχέων ἀποκρίνεσθαι. 29.
 Κατὰ πάντων εἰπεῖν. 16.
 Κατηβολή et similia. 149.
 Κατοικεῖσθαι i. q. κατοικίεσθαι. 167.
 Κατοικίζειν εἰς τινα τόπον. 166.
 Κατοίκισις καὶ νομοθεσία. 167.
 Ceorum civitas optima. 109.
 Ceteri. *Usus vocabuli singularis.* 147.
 Χορηγεῖν secum habet secundum, tertium et quartum
 casum. 130.
 Χοροῦ εἰγμον. 130.
 Χρόνος τις πάμπολυς. 165.
 Civitatis genera quaedam. 65.
 Coniunctivus cum v. ἄν non infertur post optativum pen-
 dentem a v. εἰ. 111.
 Κρεῖττων ἐαυτοῦ καὶ ἡττων. 84.
 Κύριον et καίριον consula. Κύριον λέγειν. 110.

D. Δ.

- Δ et Θ consula. 172.
 Δὲ in apodosis, ubi in protasi vel parenthesi iam affuerat
 δέ. 133.
 Δὲ respondet τῷ μήτε, καί, τε. 86.
 Δεδογμένον ἐστίν. 195.
 Δεῦρ' αἰεί. 102.
 Δεύτερον μετὰ τι. 97.
 Δι' ἐννάτου ἔτους. 61.
 Διακόσμησις πόλεως. 26.
 Dialogi genera. 34.
 Διαγοεῖσθαι πῶς περί τινος 119. περί τι. 120. περί τι-
 νος ὡς ὄντος τινός. 121. περί τινος ὡς περί ὄντος τι-
 νός. 120.
 Διττός et διπλοῦς. 95.
 Δύνασθαι, praeficere, efficere. 143.

E. Ἑτα.

- E et H prisca Graeci praefigebant vocibus incipientibus
 ab litteris δ, θ, λ, μ, β. 148.

- Ἐγχυτρίστριαι. 57.
 Ἡδονὴ περὶ τι. 106.
 Εἶδη πολιτείας. 197.
 Εἴησαν ap. Plat. et Atticos. 105.
 Ἐχειν ὑπερβολήν. 20.
 Εἰπὲ δὴ νῦν. 90.
 Ellipses. Omissum ἀναγκαῖον praecedente δυνατόν, et invicem. 132. εἰ δὲ, post locutionem εἰ μὲν βούλει. 171. εἶπερ, omissio verbo. 149. ὁ μὲν, ἡ μὲν etc. omittitur sequente ὁ δὲ etc. 91. Substantivum δόξα splendendum. 126. τὸ omissum satis insolenter. 112. 115.
 Ἡμισυς oppositum τῷ τελέῳ. 122.
 Ἑμμανής. 145.
 Enallage modi. 62.
 Ἐνθεαστικός, vox novorum Platoniorum inprimis. 164.
 Ἠνίοχος, rector, gubernator. ἡνιοχέειν, regere. 162.
 Ἐννάτω ἔτει. 61.
 Ἐνρινον et ἔρρινεν etc. 129.
 Ἐνρυθμος καὶ ἑναρμόνιος. 129.
 Ἐπήβολος. 148.
 Ἐπιλύεσθαι τινι. 107.
 Ἐπιμᾶλλον. 153.
 Epimenides ἄλιμος et ἄδιψος. 159.
 Ἐρρύθμος. 129.
 Εὐχρως. 131.
 Εὐρεσις πραγμάτων. 52.
 Εὐθεία περαίνειν. 54.
 Εφυφῇ. 103.

G. Γ.

- Ganymedis Iupiter amator. 106.
 Γεωργικοί et γεωμετρικοί confunduntur. Iunguntur γεωργοὶ et λατοί. 18.
 Glossemata. 110. 126. 128. 161. 164. 197.

L

- Imperfectum inter aoristos. 167.
 Infinitivus pro imperativo ap. Atticos. 137. confusus cum participio. 114.
 Iovis sceptrum. 64.

Ismeniae donatae a Persa pecuniae. 46.

*Ιθι δὴ νῦν et similia. 90.

L. Λ.

Λαβεῖν αἰτίαν περί τινος et similia. 155. λαμβάνειν λό-

γῳ. 124. λαμβάνειν λόγον. 125.

Lacedaemonis impèrium sapienter mixtum. 179.

Laconibus victus idem divitibus et pauperibus, regibus et privatis, eadem educatio. 184.

Λεκτέον ἂν εἴη. 135.

Λευκόχρωος vox nihili. 139.

Λόγος ἕτερος. 104.

Lycaea, oppidum Arcadiae. 56.

Lycii Graecis adnumerantur. 55.

Lycoatae diversi a Lycaeatis. 57.

Λυκόται vox nihili. 57.

Lylias a Platone notatus saepissime. Eius Apologia So-
cratis. 182.

M.

Magnetes, populus Cretae. 68.

Μακρὸς λόγος Sophistarum. 8.

Μάλιστα μὲν ὅπως μὴ γίννηται· εἰ δὲ γίννηται, ὅπως
κ. τ. λ. Exempla dictionis. 87.

Μαντική quid? 51.

Μαθὼν. τί et ὅτι μαθὼν, duplici usu. Commutatur cum
ν. παθὼν. 194.

Μελίχροος. 139.

Μελίχρωος vox nihili. 139.

Μελίχρος. 140.

Μελίχρωτος vox nihili. 140.

Μέλλων σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονήσκειν. 187.

Meno Olympionica. 9.

Μέν τοι ποῖ δὲ quid? 162.

Μεταβαίνουσαι πόλεις. 155.

Μέθη quomodo utantur variae gentes. 108.

Μέτρον ἔχων, mediocris. 189.

Mínos, nomen non Atticum. 9. per novem annos dicitur
apud Iovem versatus esse. 60. reprehensus a Tragicis.

14. ab Homero. 15.

Μῶν οὖν δῆ. 134.

N.

Νενομοθέτῃται. 134.

Νίκη Καθμεία. 111.

Νομίμων scriptores. 81.

Νόμος, δόγμα πλήθους πολιτικόν. 13. εὔρημα, πῶς εὐ-
ρεσις. 13. σύγγραμμα πολιτικόν. 58.

Νόμος κιθαρωδικός. 195.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς. 175. οἱ πόλεων βασιλεῖς νό-
μοι. 175. 176.

Νομοθετεῖσθαι. 134.

Nūn δὴ et ἄν νῦν confusa. 90.

Nūn δὴ μὲν — νῦν δέ. 168.

O.

Οἱ ἐν τῇ Λυκίᾳ οὔτοι, et similia. 55.

Ὀχήματα, et terrestria et maritima. 162.

Olympi harmoniae optima aetate adhuc superflites, Phry-
giae, ἐνθουσιαστικά. 26.

Ὀνόματα θηρεύειν. 85.

Ὀποτρονοῦν. 185.

Οὐκ ἔστιν. 175.

Οὔκουν — γὰρ. 59.

Οὔτι — γὰρ. 59.

P. Π. Φ. Ψ.

Πεγκαλῆς vox nihili. 20.

Παιδεία ὁρθή. 181.

Παιδεύεσθαι εἰς τι. 115.

Πάντα ἀγαθὰ ἢ καλὰ κεκτῆσθαι. 89.

Πάντως ἀγαθός. 141.

Παραγίγνεσθαι πρῶτον. 124.

Παράλληλον σχῆμα. 197.

Personae in Platonis Legibus non variantur, nisi addita
nota mutati collocutoris. 100.

Φαῖ. 59.

Φέρε δὴ ἢ ἰδὲ δὴ, εἰ σοι δοκῇ. 141. Φέρε δὴ νῦν. 91.

Φέρε δὴ σὺ. 58.

Τὰ Φίλτατα, uxores et liberi. 123.

Φοιτᾶν μαθησόμενον. 26.

Πιστότης, universa virtus. 94.

Plato in solis Legibus se loquentem induxit. 71. Platoni
viventi scripta supposita. 32.

Plusquamperfecti Platonica, immo Attica forma. 60.

Pluti caecitas. 96.

Πολέεσσιν ἀνάσσειν. 64.

Πόλεμος ὁ ἔξωθεν. 92.

Politica Graecorum scripta, et quidem ad leges pertinen-
tia. Philosophica. 78 — 81. Historica. 61 — 83.

Πολιτικός substantivè. 89. Iungitur νομοθέτῃ. 89. πολι-
τικός καὶ βασιλικός. 28. πολιτικός καὶ νομοθέτης. 171.

Πολλὰ ἀγαθὰ. 89.

Πορεῖα, πόρεια, πόρις, quid differant. 160. πορεῖα, εἰς
πορείαν χρήσιμα, vehicula tam maritima quam terre-
stria. 161. 162.

Πότερος, utervis. 154. πότερος ὁ, et ὁπότερος ὁ. 91.

Προϊούσης τῆς πόσεως et similia. 153.

Προσγυμνάσειν. 122.

Ψαλὶς et ἀψίς. 192.

Πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. 145.

R. P.

Rhadamanthus celebratur ab Homero et Pindaro. 15.

Ῥέζειν καλῶς, κακῶς, καλὰ, κακὰ etc. est Laconicum,
non Atticum; Homericum et Pindaricum, non Platoni-
cum. 70.

Ῥυθμός. 129.

S. Σ.

Σαγγνεύειν, in bello. 193.

Σμήρινθος, Attica forma. 119.

Socrates minor. 9.

Sophistae vocantur dii a Platone ludicre. 29.

Sophoclem inter et Platonem nulla videtur similtas fuisse. 187.

Stephani codex Platonis de Legg. idem est qui Leid. 105.
143.

Συμβαίνει γιγνόμενος. 153.

Συνδοκεῖ μοι ἄπερ σοί, et συνδ. μοι ταῦτα, ἄπερ σοί, ac
similia. 169.

T. Θ.

- Τάχα βέλτιον εἰσόμεθα. 26.
 Talos. 21.
 Τε et γε confusa. 147.
 Τέλεος πρὸς τι. 122.
 Theatra tumultuosa. 136.
 Θεῖος ἀνὴρ, ὃ θεῖε, et similia sunt Laconica. 70.
 Θολερὸς de fluvio. 172.
 Thurii seditiosi ob nimiam corporis exercitationem. 105.
 Τιμαὶ καὶ ἀρχαί. 185.
 Τίνος χάριν ἐνεκα inepta locutio. 197.
 Τίθεσθαι medium de legislatore. 94.
 Τολμᾶν i. q. τλᾶν. 142.
 Τὸ μὴ οὐ cum infinitivo. 108.
 Τὸ ποῖόν τι. 156.
 Tragoediam cur Auctor Minois fecerit tam vetustam.
 21.
 Τροφὴ, universus victus. 184.

X.

- Xenophon in Cyropaedia non respexit Platonis Politiam. 181.

Υ.

- Υγίεια τῶν καμνόντων dicitur male. 17.
 Ὑμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι et similia. 166.
 Ὑμνηται et εἰρηται confunduntur, ut idem significantia.
 192.
 Ὑπηρεσία, ὑπηρετής τινί. 14.

Z.

- Ζῶα θεῖα i. q. δαίμονες. 118.

HALIS SAXONUM

FÖRMIS IO. FRID. AUG. GRUNERTI, FRID. AUG. P.

2

